OSTATICUL DIN JOLO

GERARD DE VILLIERS

EDITURA Tineřama

Gerard de Villiers

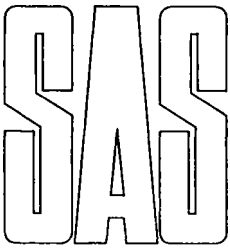

Ostaticul din Jolo

V.1.0

ISBN:
973–8070–65–1

Malko Productions – Paris,
L'otage de Jolo
© Gérard de Villiers,
Pentru versiunea românească.
©TINERAMA
2001

Gerard de Villiers

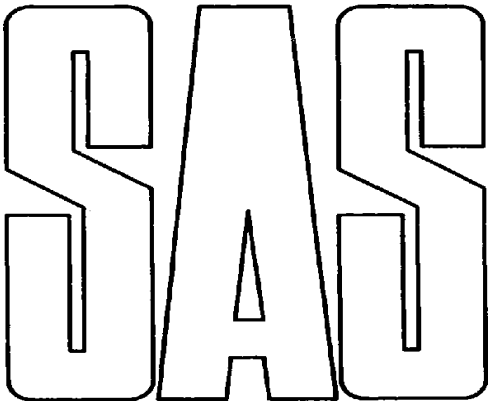

Ostaticul din Jolo

În româneşte de Vasile Murau

2001

Capitolul I

Jeffrey Cox îşi şterse fruntea acoperită de sudoare şi-şi privi ceasul cu coada ochiului. Ivy întârzia. Ea ieşea de la cursurile de economie ţinute la colegiul iezuiţilor Atenao în jur de ora unu. Douăzeci de minute mai târziu, cobora dintr-un „jeepney”[1]. Uneori, când dispunea de mai mulţi bani îşi permitea un „tricycle”[2] pictat în culori ţipătoare, pentru douăzeci de pesos. Mama ei, care locuia pe o insulă vecină cu Basilan, la circa zece kilometri de Zamboanga, se ocupa în continuare de nevoile ei, ceea ce îi permitea să-şi termine studiile.

Din fericire, viaţa la Zamboanga nu era costisitoare şi semibungaloul cu acoperiş de tablă ridicat în grădina părăginită a unei case înstărite din baranguay[3] Tetuan nu le costa mai mult de o mie de pesos pe lună[4]. Evident, într-un cuvânt: un pat, câteva mobile, o chicinetă şi un duş anemic fără apă caldă. Ceea ce nu constituia o problemă având în vedere temperaturile medii pe insula Mindanao.

Tânărul american se ridică de pe bancă şi se întinse, privind grădina plantată cu câţiva arbori pitici care constituiau singurul său divertisment în cea mai mare parte a zilei.

În interiorul singurei încăperi a bungaloului, temperatura atingea 45°C în perioadele cele mai călduroase. De-abia seara, erau 35°C şi atunci el profita de streaşină acoperişului care făcea un pic de umbră, pândind aversele musonului care aduceau o răcoare relativă.

Îi era imposibil să găsească de lucru la Zamboanga unde el era singurul negru din acest oraş de şase sute de mii de locuitori. Din momentul în care îşi scotea nasul din casă, oamenii îi aruncau priviri uluite, nu numai din cauza aurii sale impozante – o sută treizeci de kilograme şi un metru şi nouăzeci de centimetri – dublul unui piny mediu. La Zamboanga nu mai fusese văzut vreun negru de la sfârşitul celui de-al doilea război mondial, atunci când filipinezii fuseseră eliberaţi de americani. Vlăstarele

---

[1] *Taxi colectiv.*

[2] *Un fel de „side-car” amenajat pentru transportul a una sau două persoane.*

[3] *Cartier.*

[4] *Aprox. 25 dolari.*

rezultate cu ocazia raporturilor dintre cocotele filipineze şi G.I.[5] fuseseră strangulate cu discreţie la naşterea lor, sau direct aruncate la gunoi, nu pentru că filipinezii sunt mai rasişti decât restul lumii, ci pentru că în Asia, negrul nu reprezintă o preferinţă.

Jeffrey Cox privi cerul plumburiu, cu gândul la o piscină, aşa cum un câine visează la un os. În zece luni, el nu reuşise să se acomodeze cu teribila căldură umedă întreruptă de averse diluviene care nu reuşeau să scadă temperatura nici măcar cu un grad. La San Francisco unde-şi trăise cea mai mare parte din viaţă arareori temperatura depăşea 25°C. La început se plimbase puţin, dar nu era mare lucru de văzut în acest orăşel aşezat în sudul insulei Mindanao, ea însăşi situată în sudul arhipelagului filipinez. În centru erau câteva cartiere cu construcţii din tablă ondulată şi beton între care răsăreau câteva case vechi din lemn, înnegrite de umezeală, vestigii ale perioadei coloniale spaniole, probabil unul din rarele oraşe din lume în care aeroportul era aşezat în plin centru, la două sute de metri de hotelul principal Garden Orchid.

Totuşi în Zamboanga domnea o activitate intensă. De aici plecau toate vapoarele care deserveau arhipelagul Sulu, până în Malaiezia vecină. Erau o mie de insule, populate în mare parte de musulmani care îşi împărţeau viaţa între cultura arborelui de mango şi banditism.

Odinioară sultanat musulman, aceste insule fuseseră neglijate de puterea centrală de la Manila, deoarece filipinezii fiind în proporţie de 90% catolici, nu apreciau islamismul. Uitaţi de lume şi săraci, locuitorii lor supravieţuiau mizerabil împletind cultura nucilor de cocos, de durieni[6] şi de mango cu răpirea unor chinezi bogaţi pentru a obţine o răscumpărare. Această modestă industrie cunoscuse o perioadă de înflorire atunci când, cu câteva luni în urmă, o bandă de piraţi din grupul radical islamic Abu Sayyaf răpise în Malaiezia nişte turişti străini şi ceruseră pentru eliberarea lor nişte sume astronomice.

Întorşi la baza lor din insula Jolo, ei puneau pe jar mai multe guverne şi ridiculizau poliţa filipineză, neputincioasă în a-i prinde.

Aceste răpiri deterioraseră puţin mai mult climatul deja tensionat din Zamboanga. Atunci când, cu şase luni în urmă Jeffrey Cox se instalase acolo, deja oamenii nu se mai hazardau

---

[5] *Negrii în tacalog, dialectul local.*

[6] *Fructe cu miros foarte puternic, extrem de apreciate de chinezi.*

să iasă afară după căderea întunericului. Diversele facţiuni islamiste aveau prostul obicei de a arunca cu grenade cam peste tot, în semn de sfidare a poliţiei. Deseori se zvonea că membrii grupării Abu Sayyaf căutau alţi străini pentru a-i răpi şi, tinerii şomeri care hoinăreau prin port sau în jurul centrului comercial Minpro aruncau priviri lacome spre rarii oameni albi care, în ochii lor valorau doar un milion de dolari per capita: mulţi oameni erau înarmaţi, armurierii fiind la fel de mulţi ca măcelarii.

De zeci de ani insula Mindanao se scălda în violenţă. Aceasta începuse în pogromurile antimusulmane din anii şaptezeci, provocate de armata filipineză la care s-a răspuns prin campaniile de teroare ale organizaţiilor teroriste islamiste, precum Frontul de Eliberare Moro. De la ameninţări la masacre, insecuritatea creştea. Eradicaţi în Mindanao, islamiştii se repliaseră în insuliţe mici, ca Basilan sau Jolo, unde, susţinuţi de populaţia aproape în totalitate musulmană, ei continuau lupta de guerilă asasinând preoţi catolici şi poliţişti, răpind, jefuind pentru a se autofinanţa. Prea slabă, armata filipineză era incapabilă să le vină de hac.

Un elicopter Huey camuflat trecu razant peste acoperişurile din Tetuan făcând cocotierii să freamete. Jeffrey Cox îl urmări cu privirea, apoi îşi scoase T-shirt-ul îmbibat de sudoare. De acum, începea să urască acest loc.

Văzute de la San Francisco, insulele filipineze erau seducătoare: cocotieri, căldură tropicală şi plaje cu nisip alb. Viaţa pe care el o ducea la Zamboanga de şase luni era categoric mai puţin roză. Singura sa distracţie era aceea de a merge să-şi petreacă un moment într-unul din cele trei cybercafe din oraş pentru a face surfing cu vele şi a comunica cu mama sa, rămasă la San Francisco, ori se ducea la moscheea Santa Barbara pentru a flecări cu câţiva activişti care-şi petrecea acolo cea mai mare parte din timp. Jeffrey Cox era primit acolo cu respect amestecat cu stupefacţie.

În această regiune, în mare parte cucerită de islam, din cei patru sute de mii de tonjonghezi din arhipelagul Sulu, 90 % aveau această religie. Prezenţa unui negru american musulman venit să împartă cu ei această viaţă puţin îmbietoare, încălzea inimile credincioşilor, cu atât mai mult că nimeni nu ignora faptul că el se căsătorise cu o tânără văduvă din Basilan – Ivy Patong – şi ea tot musulmană, şi care, mai mult decât atât, provenea dintr-o familie legată de rezistenţa islamică. Aceasta era o

poveste de dragoste modernă, întrucât ei se cunoscuseră prin internet.

Jeffrey Cox se pregătea să intre în casă pentru a-şi face un duş, când o văzu pe soţia sa venind cu caietele sub braţ. Ca de fiecare dată, părul îi era ascuns sub un voal şi în ciuda căldurii, corpul îi era înfăşurat într-o rochie lungă bej. Ajunsă în dreptul lui, îşi ridică voalul, dând la iveală graţioasă-i faţă bucălată cu buzele foarte roşii, cu o mină foarte serioasă din cauza ochelarilor cu montură ovală din oţel.

— Directorul a cerut să mă vadă, deoarece nu mi-am achitat în întregime taxa de înscriere pentru trimestrul al doilea.

— Mama mi-a spus că a trimis banii, spuse imediat Jeffrey Cox. Trebuie să mă duc să-i caut la Federal Express.

Ivy îi adresă un surâs plin de recunoştinţă.

— Asta-i foarte drăguţ, pentru că mama nu-mi mai poate da nimic în acest moment. Bine! Eu merg să fac un duş. Nu avem prea mult timp. Vaporul pleacă la ora patru.

— Într-adevăr prietenii tăi ne aşteaptă?

Soţia îl privi mirată.

— Evident! Vom petrece câteva zile cu ei în tabăra lor. Tu nu vrei?

— Bine-nţeles că vreau, spuse Jeffrey Cox, dar treaba asta a fost deja comandată de câteva ori...

— Tu ştii că ei nu fac ceea ce vor, îi explică Ivy. Ei sunt vânaţi de poliţie şi din cauza aceasta au trebuit să plece din Basilan.

Prietenii lui Ivy constituiau un grup de rebeli islamişti în insulele Sulu. Insula Jolo fusese mereu unul din locurile lor tari. De altfel în 1974 trupele de la Manilla răseseră de pe faţa pământului oraşul Jolo, făcând douăzeci de mii de morţi. Jeffrey Cox nu ignora legăturile strânse dintre Ivy şi acest grup. Tatăl ei fusese omorât în luptă de armata filipineză. Ea era văduva unuia dintre „comandanţii” lor. Şi potrivit mărturiei sale, fusese amanta altuia, Khadafi Janjalani, care acum se găsea la Jolo.

Jeffrey spera ca acesta să nu manifeste o gelozie intempestivă.

El pătrunse în urma soţiei sale în unica lor încăpere, cu respiraţia tăiată de căldura înăbuşitoare. Vechiul ventilator chinuit nu reuşea decât să mişte aerul arzător, fără să-l împrospăteze. Întorcându-i spatele, Ivy începea să-şi scoată rochia sa lungă. Jeffrey îi contemplă crupa îmbietoare şi simţi sângele, clocotindu-i în artere. Chiar sub pudica îmbrăcăminte

impusă de islam, formele lui Ivy Patong erau în stare să scoată din minţi pe cel mai fanatic ayatolah.

Uitând de căldură Jeffrey se apropie de tânăra femeie, o înlănţui din spate şi se lipi de ea.

Acest singur contact dezlănţui la el o erecţie instantanee care luă foarte repede nişte proporţii respectabile. Pantalonul lui subţire de pânză, nu-i putea pune frâu dorinţei. El începu să se frece uşor de crupa somptuoasă, dar Ivy se desprinse şi-i spuse:

— Nu acum! Nu avem timp! Riscăm să pierdem vaporul.

Jeffrey Cox. Se retrase şi-i murmură la ureche:

— *Dali kamo*![7]

Preocupările sale îi lăsau timpul necesar ca să înveţe limba tacalog, exerciţiu de altfel inutil dacă ţinem seama că toţi filipinezii bolboroseau engleza.

El se lipi din nou de Ivy plimbându-şi mâna pe pieptul ei. Foarte repede, el o simţi muindu-se în braţele lui. Aceasta fusese una dintre plăcutele surprize ale noii sale vieţi. Ivy, în ciuda atitudinii sale islamice rigide şi a aiurii sale şterse, era o fiinţă fierbinte. Vederea sau atingerea sexului bărbatului îi declanşa senzualitatea.

Simţind membrul soţului ei ridicat atingându-i crupa, ea încercă totuşi să protesteze cu o voce slabă:

— Nu! Nu! Vaporul...

Ea părea totuşi ţintuită, ca un iepure fascinat de o cobră. Jeffrey îşi apăsă şi mai tare sexul dur de corpul ei şi-i şopti la ureche:

— Tu simţi? Sunt tare ca *para*[8].

El o răsuci şi-i văzu privirea înceţoşată în spatele ochelarilor. Nu-i fu greu să-i ridice apoi rochia lungă sub care nu purta decât un chilot alb pe care îl făcu să alunece de-a lungul coapselor, fără ca ea să opună vreo rezistenţă. Cât ai clipi, el se debarasă de pantalonul de pânză, rămânând în chilotul raiat care nu-l jena deloc. Reveni apoi la Ivy, o îmbrăţişă rapid şi prinzându-i coapsele cu amândouă mâinile, o împinse pe pat unde ea căzu în patru labe. Deja sexul lui gros se strecura spre cel al tinerei femei.

— Opreşte-te! mai protestă Ivy. Vaporul! O să pierdem vaporul...

Nici chiar un cutremur nu l-ar fi putut opri pe tânărul

[7] *Vino aici!*

[8] *Bară de fier.*

american.

Cu delicateţe îşi prinse membrul cu mâna stângă şi-l ghidă spre sexul soţiei sale şi-o penetră. Ea era umectată, dar întâmpina dificultăţi din cauza disproporţiei destul de mari. El avea impresia că violează o copilă, în timp ce Ivy gemea de plăcere, simţind sexul mare care o invada încet. Ea fu scuturată de nişte spasme care făcură să-i tremure corpul. Ivy juisa. La începutul relaţiei lor, Jeffrey Cox credea că ea simulează, dar într-o zi a uitării de sine, ea îi mărturisise că numai simpla vedere a sexului lui enorm, pe punctul de a o penetra îi declanşa orgasmul.

Jeffrey Cox văzu nişte picături de sudoare apărându-i pe fese. Prosternată ca pentru rugăciune, Ivy înghiţise în toată lungimea lui sexul său negru. Cu gura deschisă, cu degetele crispate de cearceaf, ea respira greu. Pătruns adânc în abdomenul ei, cu mâinile pe coapsele femeii, el se retrase încet, apoi reveni cu toată forţa greutăţii sale penetrând-o cu totul.

Era delicios. Totuşi sudoarea îi cădea în ochi. Ivy mai bâlbâi „Vaporul...”, în timp ce el îşi accelera ritmul stupefiat de faptul că sexul său se mişca atât de uşor. Dilatată la maximum, Ivy îl primea până la ultimul milimetru. El începu la rândul său să gâfâie, lovind-o din ce în ce mai repede, sexul său lovindu-se de fundul pântecului lui Ivy. Apoi scoase un strigăt sălbatic:

— *I’m coming! I’m coming!*[9]

Simţind jetul puternic afectându-i mucoasele, Ivy avu un nou orgasm şi se culcă pe burtă în pat, antrenându-l după ea pe Jeffrey, care nu voia să mai iasă din ea.

Rămaseră nemişcaţi unul peste altul într-o baie de sudoare, cu inimile bătând puternic, ascultând bâzâitul muştelor şi al ventilatorului. Jeffrey se simţea stăpânul lumii.

— Vaporul! murmură Ivy, încercând să se ridice, strivită de cele o sută treizeci de kilograme ale soţului ei.

Jeffrey se ridică şi se duse clătinându-se la duş. Apa rece curgând pe corpul lui, îi dădu o senzaţie delicioasă. Cu ochii închişi, el o simţi pe Ivy strecurându-se lângă el şi mângâindu-l cu o cârpă pe care o manevra cu o inocenţă atât de perversă care-l făcu să se întărească din nou. La treizeci şi doi de ani dispui de resurse. Supragreutatea nu-l împiedica pe puternicul Jeffrey Cox să fie un „sex-machine”. Câteodată el se întreba dacă nu acesta era lucrul care o animase pe austera Ivy, cea care

[9] *Eu juisez! Eu juisez!*

pretindea că dorise să se mărite cu un american numai pentru a obţine un paşaport.

*

* *

Un triciclu botezat „God is good” îi lăsase pe Ivy şi Jeffrey în port în faţa vechiului hovercraft Mitsubishi, al companiei „Fast Seacraft Inc.” care se balansa la chei. De-acolo plecau două vapoare pe zi spre Jolo: la ora 8 şi la ora 16. Erau necesare în jur de trei ore de drum pe mare pentru a ajunge pe insulă. Oamenii erau deja la coadă pentru a se îmbarca. Pe chei, chiar înaintea scării de bord se afla o cutie mare de carton. Orice purtător de armă, adică un om din trei, trebuia să o depună acolo urmând să o ia înapoi la sosire. Fiecărui pistolet i se lipea cu grijă o etichetă cu numele proprietarului.

Ivy şi Jeffrey se dus eră spre puntea din faţă unde mirosul de motorină nu era atât de puternic. În depărtare se zărea coasta insulei Basilan. O jumătate de oră mai târziu, hovercraftul se desprinse de chei într-un nor de gaze de motor diesel prost reglat, luând direcţia spre sud. Jeffrey Cox era singurul străin. Nimeni nu mai mergea la Jolo, unde era foarte primejdios. Evident, cazul său era diferit. El era invitat de Radulan Sabiron, unul dintre comandanţii cei mai respectaţi ai misterioasei Abu Sayyaf, al cărei secund nu era altcineva decât Khadafi Janjalani, fostul amant al lui Ivy. Calitatea de musulman a americanului era desigur biletul de intrare indispensabil pentru aceste relaţii.

Acest grup nu avea nimic de-a face cu alte clanuri care făceau legea în Jolo, care erau numite Abu Sayyaf K.F.R.[10] Gruparea era creată din „politici” care înfăptuiau adevărate acţiuni militare şi cereau de la K.F.R. bani pentru a-i folosi în numele lor; un fel de taxă pe care bărbaţi precum comandantul „Robot”, simplu pirat care răpise străini din Malaiezia, o plătea fără să clipească pentru a-şi câştiga aura de combatant al islamului a celor de la Abu Sayyaf.

— Vom rămâne mult timp acolo? o întrebă Jeffrey Cox pe soţia sa atunci când hovercraftul lua viteză.

— Nu ştiu, mărturisi tânăra femeie. Radulan este cel care a cerut să te vadă. El nu dă niciodată explicaţii.

Radulan Sabiron poreclit „ciungul” datorită braţului pierdut în luptă, avea un premiu pus pe capul lui de către poliţie şi armată.

— Sunt bucuros să-l întâlnesc, strigă americanul pentru a

[10] *Kidnap for Ransom.*

domina zgomotul vântului şi al motorul diesel.

— Cred că el vrea să te roage să-i cumperi din America material „sensibil” pentru lupta de noapte, îi strigă Ivy ia ureche.

— Voi fi mândru să iau parte la lupta lor, afirmă Jeffrey Cox.

De la primele lor conversaţii pe Internet, el îi explicase lui Ivy că musulman fiind, el era pasionat de lupta minorităţilor musulmane din Filipine oprimate de creştini.

Asurziţi de motor şi legănaţi de tangajul hovercraftului, ei nu mai vorbiră deloc tot restul călătoriei. În sfârşit apăru coasta insulei Jolo, presărată cu recife coraliere. Nava îşi făcu intrarea în micul port din Jolo.

De-abia debarcaseră şi un om zdrenţăros şi mustăcios, cu cămaşa scoasă peste blugi se apropie de Ivy şi-i spuse câteva cuvinte cu voce joasă. Tânăra se întoarse către soţul ei:

— El a venit să ne caute.

Îl urmară până la ieşirea din port unde aşteptau jeepneys şi tricicluri.

*

* *

Jeepney-ul obosit pe care doar vopseaua îl mai ţinea, sărea din groapă în groapă cu nişte scrâşneli sinistre, pe drumul care ducea spre satul Paticul din nordul insulei şerpuind printre plantaţiile de cocotieri şi cele de durieni sau de mango verzi.

Un indicator „STOP” montat în faţa unui baraj din grămezi de ramuri şi păzit de câţiva soldaţi apăru la ieşirea dintr-un sat. Şoferul jeepney-ului frână şi opri.

Armata filipineză stabilise nişte puncte de control pe cele şase şosele care porneau din Jolo, la câţiva kilometri în afara oraşului.

Aceste posturi militare marcau limita zonei controlate de armată. În continuare era teritoriul comandanţilor misterioasei Abu Sayyaf. Militarii aruncară o privire grăbită asupra pasagerilor aflaţi în vehicul, privind mai insistent la Jeffrey Cox. Era desigur prima oară când vedeau un negru. Vehiculul porni din nou şi douăzeci de minute mai târziu, ajungea la Paticul. Un sat mic, cu câteva sute de locuitori. Ivy şi Jeffrey Cox părăsiră maşina urmându-şi călăuza. Acesta din urmă îi conduse într-un hangar care adăpostea un jeep vechi din vremea celui de-al doilea război mondial. Zdrenţărosul se urcă la volan şi după câteva încercări ratate reuşi să pornească motorul. La ieşirea din Paticul se angajă pe o cărare aproape invizibilă, mergând în zig-zag printre pâlcurile de bambuşi uriaşi şi cocotieri. O junglă încă

răzleţită. Amortizoarele Jeep-ului nu mai funcţionau demult iar pasagerii săreau în sus la fiecare groapă. Erau cât pe ce să se împotmolească la trecerea printr-un fel de mlaştină. Pe măsură ce înaintau, jungla devenea tot mai deasă. Crengile le zgâriau faţa. Imediat ajunseră între două perdele de vegetaţie, unde vizibilitatea era redusă sub zece metri.

— Este departe? întrebă Jeffrey Cox agăţat ca o maimuţă de unul din stâlpii jeep-ului.

— Nu ştiu exact, răspunse Ivy. La baza lui Paticul Hill.

Nu se mai sfârşea; nu înaintau cu mai mult de douăzeci de kilometri pe oră. Aruncaţi în toate direcţiile şi scuturaţi ca nişte pruni. În afara păsărilor, nu se mai zărea nici o formă de viaţă.

Deodată apăru ca din senin o siluetă. Era un copil purtând un T-shirt alb şi o haină militară, iar în jurul capului un turban roşu. Pe umăr puştiul avea un M 16 îmbogăţit cu un A.G.M. 79 iar torsul era înfăşurat în cartuşiere. Conducătorul jeep-ului opri imediat. Cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte, după care jeep-ul porni.

— Aproape am ajuns, anunţă Ivy.

Efectiv poteca ieşi într-un luminiş ocupat cu construcţii rudimentare: platforme de bambus pe stâlpi acoperite cu saltele, protejate de frunze de bananier amestecate cu tablă ondulată.

Vreo douăzeci de bărbaţi foarte tineri în ţinută eterogenă, toţi înarmaţi cu M 16. Erau aşezaţi pe jos printre cutiile de muniţie deschise. Unii dintre ei mestecau trestie de zahăr. Un tranzistor emitea muzică stridentă. Toate privirile se îndreptară asupra noilor sosiţi.

Jeep-ul se opri în dreptul casei celei mai depărtate. Acolo era aşezat un bărbat în haină, cu un M 16 lângă el şi o farfurie în echilibru pe genunchi. Purta pe cap un keffieh cu carouri bleu şi negre aranjat în chip de turban. Cioc-ul peste T-shirt-ul alb îl făcea să pară scheletic.

Jeffrey Cox fu izbit de intensitatea privirii sale, nişte ochi de nebun cu priviri halucinante, împreună cu faţa-i suptă îi confereau un aer de boală. Braţul său stâng era înlocuit cu o proteză care pornea de la cot.

În faţa lui Jeffrey se afla Radulan Sabiron, poreclit „ciungul”, cunoscut pentru cruzimea şi fanatismul lui. În vârstă de vreo cincizeci de ani, supravieţuia de douăzeci de ani de guerilă. În spatele lui, Jeffrey Cox zări o mitralieră grea pe afet şi trei oameni lungiţi la umbră. Erau garda sa de corp.

Radulan Sabiron puse jos farfuria cu orez şi îi adresă câteva cuvinte lui Ivy, cu palma pusă la piept după moda musulmană.

— Ne salută şi ne mulţumeşte că am venit până la el, traduse tânăra femeie.

Şeful rebel se exprima în tanjug, dialect vorbit în Sulu. Jeffrey îi răspunse în engleză, punându-şi de asemenea mâna pe inimă şi-i spuse lui Ivy:

— Întreabă-l dacă se teme de vreun atac din partea armatei.

Fata puse întrebarea şi traduse răspunsul:

— Dumnezeu este cea mai bună protecţie a mea.

Cădea seara. Tânăra femeie şi Radulan Sabiron mai schimbară câteva cuvinte. El începu din nou să mănânce şi Ivy îl anunţă pe Jeffrey:

— O să ne dea să mâncăm şi vom dormi într-un bungalou lângă al lui.

„Bungalou” era un termen foarte pompos pentru o platformă de bambus acoperită cu frunze de bananier şi deschisă spre toate cele patru vânturi. Cea mai mare parte a bărbaţilor dormeau însă direct pe sol, pe rogojini. Noaptea temperatura nu scădea. Dacă se acopereau cu o cuvertură, aceasta era din cauza precipitaţiilor bruşte.

Li se aduseră două farfurii de tablă cu un amestec de orez şi peşte, precum şi apă. Alături, Radulan Sabiron terminase de mâncat şi se ruga îngenunchiat în direcţia Meccăi.

În câteva clipe se făcu noapte. Lui Jeffrey Cox nu-i era foame. El se lungi şi când femeia termină veni şi se lipi de el. În afara câtorva ţipete ale păsărilor de noapte, liniştea era totală. Tânărul american privea cerut înstelat uşor angoasat. Aici te simţeai rupt de lume. În timp stelele se ascunseră una câte una şi începu să cadă o ploaie călduţă violentă. Picăturile enorme se striveau ca nişte proiectile de tabla jeep-ului parcat lângă ei.

*

* *

Jeffrey Cox fu trezit de lumina zilei. De altfel, nu dormise mult, fiind hărţuit de o mulţime de insecte. Ivy protejată de rochia sa lungă, înfruntase mai bine asaltul acestora. Li se aduse ceai în nişte ceşti de metal. Nişte tineri combatanţi, puţin mai înalţi decât armele lor M 16, cu obrazul plat şi privirile lipsite de expresie, dopaţi cu shabu[11], începură să le dea târcoale. Li se spunea să omoare şi ei o făceau. De-abia ştiau să se servească

[11] *Drog comparabil cu haşişul.*

de armele lor. Dar nu se temeau de armata filipineză, crezându-se protejaţi de Dumnezeu. Unul dintre ei le propuse să-i conducă până la râul din apropiere ca să se spele.

Merseră un sfert de oră prin junglă.

Când reveniră în tabără, Radulan Sabiron se pregătea să-şi facă rugăciunea ca ceilalţi combatanţi şi lucru ciudat, el nu se mai ocupă de vizitatorii săi.

— Prietenul tău Khadafi Janjalani nu-i aici? o întrebă Jeffrey pe Ivy.

— Nu! zise ea. Nu l-am văzut. Probabil că este plecat într-o altă tabără mai departe.

Într-un fel, lui Jeffrey Cox îi convenea asta...

În tabără domnea calmul cel mai absolut şi căldura începea să le pară îngrozitoare, dar luptătorii ciungului părea să nu o simtă. Unii dintre ei îşi curăţau armele, alţii se odihneau mestecând trestie de zahăr. Ţânţarii începeau să atace. Deodată Jeffrey Cox se întrebă ce căutau ei acolo. El se întoarse spre Ivy:

— Întreabă-l pe comandantul Radulan dacă are ceva de vorbit cu mine.

— Mă duc să văd, zise ea.

El o văzu apropiindu-se de bungaloul ciungului şi începând convorbirea. Câteva clipe mai târziu Ivy reveni, escortată de un tânăr bărbat care se uita şaşiu.

— Vino! spuse ea. Radulan o să îţi arate un prizonier.

— Un prizonier? întrebă Jeffrey Cox mirat. Ei au prizonieri?

Ivy nu-i răspunse şi ei îl urmară pe puşti pe o potecă strâmtă, ca un tunel săpat în zidul de vegetaţie, dând într-un luminiş în centrul căruia se afla o colibă din bambus ca un cub de doi metri pe doi. Doi bărbaţi păzeau construcţia, alături de un aparat de radio.

Îngrozit, Jeffrey Cox observă că în încăpere se afla un om îmbrăcat cu o cămaşă zdrenţuită şi un pantalon lung de culoare kaki. Un filipinez. Acesta avea gleznele şi încheieturile mâinilor legate la spate, părul lung şi o barbă încâlcită. Aşezat pe jos, cu capul în piept stătea perfect imobil. Când Jeffrey Cox se apropie de colibă filipinezul întoarse capul, americanul întâlnind privirea inexpresivă a unui animal hăituit, Prizonierul părea incapabil să vorbească.

— Cine este acest om? întrebă Jeffrey. Un militar?

Ivy schimbă câteva cuvinte cu unul dintre gardieni şi răspunse sec:

— Nu. Este un preot catolic. L-au capturat la Basilan acum câteva luni, ascunzându-l aici.

— Dar ce le-a făcut acest om?

— Nimic, răspunse cu simplitate femeia. Este un preot. El caută să îndepărteze oamenii de la Adevărata Credinţă.

Jeffrey Cox îşi întoarse faţa bulversat. Simţi dintr-odată pofta de a pleca rapid din acel loc. Privi ceasul.

— Să plecăm de aici. Vreau să vorbesc cu Radulan Sabiron, pentru a vedea dacă pot să îl ajut. Pe urmă nu trebuie să mai întârziem prea mult dacă vrem să prindem hovercraftul.

Începea să simtă o indispoziţie: ţânţarii şi nenumăratele insecte din junglă şi nervozitatea. Cei doi porniră spre tabără. Radulan Sabiron discuta cu voce scăzută cu vreo zece luptători bine înarmaţi, care dispărură imediat în junglă.

Ivy se apropie imediat de el, lăsându-l pe Jeffrey puţin mai în spate. Avu o scurtă conversaţie cu Radulan, apoi tânăra femeie se întoarse către soţul ei. Părea contrariată.

— Radulan întreabă dacă ai pe ce să scrii.

— Bineînţeles că da, spuse Jeffrey Cox scoţând din buzunarul cămăşii sale un carnet. Doreşte să fac o listă cu ceea ce are nevoie?

Femeia traduse iar şeful rebelilor se lansă într-o lung monolog cu aerul din ce în ce mai supărat. Ivy părea foarte încurcată. Finalmente spuse fără a-l privi pe Jeffrey:

— Radulan spune că trebuie să-ţi dictez condiţiile eliberării tale.

— Eliberarea mea? exclamă Jeffrey sufocat. Ce vrea să însemne asta. Eu nu sunt prizonier! Am venit aici liber, cu tine în calitate de invitat.

Ivy traduse declanşând o frază scurtă a lui Radulan Sabiron.

— El spune că tu eşti un agent al C.I.A. venit pentru a-l spiona.

*

* *

Jeffrey Cox avu impresia că i se toarnă plumb topit în stomac dar reuşi să afişeze un surâs crispat.

— Este o glumă? întrebă acesta.

Radulan Sabiron începu să gesticuleze cu gesturi largi. Mai mulţi combatanţi lungiţi prin apropiere se ridicară şi se apropiară. Ivy se schimbase la faţă, vizibil tulburată de ceea ce spunea comandantul. Acest din urmă tăcu iar femeia traduse cu o voce tremurândă:

— El pretinde că tu ai abuzat de naivitatea mea, tu fiind un spion.

Jeffrey Cox îşi şterse fruntea. Oamenii din jurul lui îl priveau cu o faţă încruntată. Aceasta nu mai era o glumă. Era un coşmar.

— Spune-i că nu fac parte din C.I.A., spuse el cu o voce care se dorea fermă. Am venit în Filipine pentru a te cunoaşte pe tine şi poate pentru a-i ajuta pe cei care luptă pentru jihad.

Ivy traduse răspunsul soţului ei, dar care nu păru să-l tulbure pe Ciung. Acesta din urmă luă dintr-o sacoşă o coală de hârtie pe care o despături, şi fixându-l pe Jeffrey cu o privire încărcată de ură o citi, după care Ivy traduse:

— Tu nu te numeşti Jeffrey Cox. Numele tău real este John Priscoll, agent C.I.A. Te-ai aflat la Chartoun în Sudan din 1996 până în 1998, în calitate de prim secretar al ambasadei americane, în mod oficial press-oficer. În realitate aveai însărcinarea de a te infiltra în Jamaa Islamyia. Tu eşti un spion.

Jeffrey Cox tăcu uluit, cu toţi neuronii blocaţi, paralizat şi nesimţind deloc căldura. O muscă mare bâzâia în jurul feţei sale, dar acesta nu o îndepărtă. Căută privirea soţiei sale dar aceasta îşi întoarse ochii.

— Mă numesc în realitate Jeffrey Cox, spuse americanul cu o voce prost stăpânită, şi nu lucrez pentru C.I.A. Simţea cu picioarele sale se topesc sub el. În acest colţ pierdut de junglă era în mâinile lui Radulan Sabiron fără nici un fel de apărare. Acesta din urmă îşi reîncepu diatriba iar Ivy se întoarse spre Jeffrey Cox.

— Doreşte să scrii ceea ce îţi voi dicta eu. Eşti gata?

— Da, da, bâlbâi Jeffrey.

Acesta luă un stilou cu mâna tremurândă. Ivy începu să dicteze pe măsură ce Radulan vorbea.

„În numele lui Allah cel atotputernic şi mizericordios, noi am capturat un spion al C.I.A. care pretinde a se numi Jeffrey Cox. Acesta i-a atacat deja pe Combatanţii pentru Credinţă în Sudan şi a fost demascat la timpul respectiv. Acum el este prizonierul nostru şi va fi eliberat numai în schimbul a trei dintre fraţii noştri deţinuţi în mod nejustificat în închisorile americane: şeicul Omar Abdel Rahman, Ramzi Youssef şi Abu Haider. Dacă guvernul necredincios de la Washington refuză generoasa noastră propunere, spionul Jeffrey Cox va fi decapitat. Comandant Radulan Sabiron.”

Când Jeffrey Cox termina de scris textul, mâna îi tremura deja

într-un hal fără de hal. Aruncă o privire îngrozită spre soţia sa.

— Ivy!

Radulan Sabiron spuse ceva după care femeia întrebă:

— Ai paşaportul la tine?

Cox îl întinse mecanic.

— Şi ceea ce ai scris...

Bărbatul rupse pagina din carnet şi o întinse femeii. Ivy o strecură în paşaport privind la Radulan Sabiron întrebător. Acesta îi spuse o frază cu voce seacă. Ivy punându-şi voalul pe faţă se întoarse pornind spre jeep. Încadrată de doi combatanţi.

— Ivy!

Jeffrey nu se putuse reţine să nu strige. Tânăra femeie nici măcar nu se întoarse. Se urcă în jeep-ul care după câteva manevre se depărtă hurducăind. Jeffrey, blocat, o văzu întorcându-se, dar după câteva secunde fu înghiţită de junglă.

Nu-şi mai putu permite nici măcar o întrebare. Şase combatanţi se năpustiră asupra lui aidoma unor liliputani care îl atacau pe Guliver. Mâinile îi fură legate la spate apoi fu perchiziţionat. Totul semăna cu un vis urât, dar din păcate era numai realitatea. Bărbatul se aştepta să fie dus undeva dar luptătorii se mulţumeau să aştepte.

Într-o ultimă tentativă Jeffrey strigă spre Radulan Sabiron:

— Sunt nevinovat! Nu sunt spion! Eliberaţi-mă.

Comandantul nu se osteni să-i răspundă.

Deodată apăru din junglă un grup restrâns. Erau doi luptători care încadrau pe prizonierul văzut mai devreme în coliba de bambus. Aceştia se opriră în faţa comandantului, forţându-l pe prizonier să îngenuncheze direct pe pământ. Acesta părea drogat, fără reacţii, cu capul lăsat în piept.

Jeffrey Cox nu avu prea mult timp pentru a se întreba de ce fusese adus acesta. Un tânăr luptător veni şi aduse lui Radulan un parang[12] într-o teacă de metal.

Radulan se ridică alene şi fixând teaca sub braţul stâng prinse cu dreapta mânerul parang-ului făcând să-i lucească lama. Aceasta avea o lungime de aproape cincizeci de centimetri împodobit fiind cu arabescuri elegante. Americanul nu văzu că lama acestuia strălucea în soare într-un fel sinistru.

Radulan Sabiron puse teaca jos şi se apropie de prizonier cu parângul în mână. Ridică braţul drept ca şi cum s-ar pregăti să lovească, apoi îl coborî imediat. O imensă senzaţie de linişte

[12] *Un fel de hanger cu lama întoarsă.*

dilată pieptul lui Jeffrey Cox: toate astea păreau o afurisită de punere în scenă, un fel de teatru. Preotul prostrat nici măcar nu reacţionase. Ciungul se lansă într-un potop de cuvinte. Imediat unul dintre rebeli îşi puse arma pe sol apropiindu-se de şeful lui. Acesta îi întinse parang-ul pe care acesta îl apucă cu amândouă mâinile de mâner. Din nou Jeffrey avu senzaţia de sufocare. Luptătorul se întoarse spre Radulan care făcu un semn cu capul.

Imediat, cu toate forţele filipinezul coborî greul parang pe ceafa prizonierului. Lama de oţel se înfipse în carne, tăind vertebrele, muşchii, cartilagiile, ca şi cum ar fi trecut prin unt.

Capul preotului se rostogoli înaintea corpului, rămânând câteva secunde în echilibru înainte de a se răsturna în faţă. Din venele tranşate ţâşni un jet de sânge care se reduse rapid. Inima preotului încetase să mai bată. Pata întunecoasă se mări, absorbită fiind imediat de sol. Călăul improvizat şterse liniştit parang-ul pe cămaşa mortului, îl băgă înapoi în teacă şi veni să-l depună la picioarele şefului său. Acesta înhăţă capul încă plin de sânge de păr şi-l aruncă în faţa lui Jeffrey Cox, spunându-i o frază din care acesta nu înţelese nici un cuvânt.

Imediat, doi dintre tinerii luptători îl duseră pe Jeffrey Cox. Paralizat de spaimă acesta nici măcar nu se zbătea. Avea de a face cu fanatici dezumanizaţi, care acţionau cu cruzime şi indiferenţă glacială. Îşi reaminti privirea inexpresivă şi resemnată a nenorocitului preot sacrificat aidoma unui pui de găină. Era ceva abominabil. La capătul potecii Jeffrey zări coliba de bambus a cărei uşă rămăsese deschisă. Odată împins în interior fu izbit de mirosul de excremente răspândite pe sol. Încercă în zadar să găsească un colţ mai curat pentru a se aşeza şi sfârşi prin a rămâne în picioare rezemat de unul dintre stâlpi. În ciuda foilor de bananier care îl adăposteau puţin de soare, căldura era înăbuşitoare iar el se sfârşea de sete.

Cei doi combatanţi se aşezară în faţa intrării colibei.

— Daţi-mi ceva de băut, ceru Jeffrey.

Unul dintre cei doi îl privi surâzând, apoi îl lovi peste faţă cu arma înainte de pufni în râs. Descurajat, Jeffrey încercă să nu cedeze panicii, spunându-şi că Ivy urma să încerce să facă imposibilul pentru a-l scoate de acolo. I-ar fi plăcut ca ea să manifeste mai multă indignare, eventual să nu-l lase singur. Jeffrey, pentru a se linişti puse brusca atitudine distantă a soţiei sale pe seama fricii. În definitiv, Sabiron şi ceilalţi erau prietenii ei. Probabil că Ivy se simţea teribil de supărată de acuzaţiile

aduse soţului ei.

Peste câteva clipe, un puşti se ivi din pădure ţinând în mână un sac de plastic plin cu fructe de mango. Unul dintre gardieni îi dădu un bilet şi schimbară câteva cuvinte. Puştiul se opri în faţa colibei, examinându-l cu curiozitate pe Jeffrey Cox. Privirile lor se întâlniră, americanul nevăzând în privirea puştiului decât o imensă curiozitate fără nici o urmă de milă. Se scutură pentru a îndepărta muştele iar copilul făcu un salt înapoi. Este reflexul în faţa unei bestii primejdioase la Zoo.

Imediat puştiul se depărtă fugind, Jeffrey Cox ghemuindu-se într-un colţ al colibei.

Închise ochii şi revăzu parang-ul curmând viaţa preotului care îl precedase în această colibă. Din toate puterile sale, începu să se roage la Dumnezeu pentru a nu-l abandona, regretând pentru prima dată că se lăsase antrenat în această aventură.

Capitolul II

Ventilatoarele elegante agăţate de tavanul din Bamboo’s Bar se roteau silenţios, lucru de altfel total inutil graţie aerului condiţionat perfect reglat, dar acestea făceau parte din decorul „colonial” al locului. Malko o dezbrăca din priviri pe cântăreaţa de culoare în rochie de paiete, aflată pe scena din faţa mesei sale. Părea că ea cântă numai pentru el Stormy Weather. Părea o reîntoarcere în Bangkok-ul anilor patruzeci, perioadă când Orientalul nu era decât un hotel mic dar foarte elegant, pe marginea lui Chao Praya. Îşi reprimă un căscat, urmare a celor şase ore diferenţă de fus orar, şi luă o înghiţitură serioasă din paharul cu Mai-Tai, cocteil cu o frumoasă culoare purpurie, preparat pe bază de rom. În final, nu avea de ce să se simtă nemulţumit pentru o escală la Bangkok la cererea C.I.A., înaintea destinaţiei finale, Insulele Filipine.

În ciuda arhitecturii urâte, a zgomotului şi a circulaţiei nebune, era un oraş sexy, ca o femeie nu foarte frumoasă care te stârneşte fără un motiv anume. În orice caz, circulaţia era mult mai bună faţă de vizita sa anterioară, datorită liniei aeriene de metrou recent dat în folosinţă şi a reţelei de autostrăzi urbane care desăvârşeau împărţirea oraşului.

Aruncă o privire ceasului său Breitling Crosswind. Craig Maloney, şeful filialei C.I.A. din Bangkok, întârzia. Solista tăcuse, iar el se dedică lecturii Bangkok Post pentru a evita să adoarmă. Răpirile de persoane din insula Jolo, arhipelagul Filipinez, ocupau aproape în întregime pagina de „Foreign News”. În ultimele cinci luni. Un anume comandant „Robot” pretinzând că aparţine grupului radical islamist Abu Sayyaf, răpise nişte turişti europeni aflaţi în vacanţă în Malaiezia, restituindu-i guvernelor respective la preţul de un milion de dolari de persoană. Ostaticii erau eliberaţi cu picătura, probabil pentru a le lăsa răpitorilor lor timpul necesar pentru a număra banii. Malko închise ziarul consternat. Nicăieri nu se vorbea de ostatici americani, şi totuşi C.I.A. îl smulsese din castelul său de la Liesen, de la afacerile sale importante cerându-i să ia primul avion cu destinaţia Filipine. Oare de ce?

Nu aflase încă răspunsul la această întrebare, când uşa de la Bamboo’s Bar se deschise în faţa unui bărbat masiv, cu costum

şi cravată în ciuda zăpuşelii, cu ochelari de baga şi o bărbie retrasă. Acesta inspectă sala. Se îndreptă spre Malko cu un surâs confuz şi-i scutură mâna mai-mai să-i smulgă braţul.

— Sorry! Sunt încă locuri unde se circulă prost în acest oraş! Sunt încântat că v-am cunoscut.

— Ce doriţi să beţi? întrebă Malko.

— Un Defender „Succes” cu gheaţă, răspunse americanul.

Malko făcu comanda. Cântăreaţa reîncepuse treaba acompaniată de orchestră, fapt care făcea imposibilă orice conversaţie. Craig Maloney îşi bău Scotch-ul vechi de 12 ani remarcând:

— Nu vă este foame după această călătorie?

— Puţin.

— Să mergem la restaurantul chinezesc din vecini. Este cel mai bun din Bangkok.

Malko abandonă paharul pentru a merge la pavilionul din faţa Orientalului care adăpostea restaurantul chinezesc cu mai multe saloane mici. Ospătăriţe rigide înveşmântate în straie chinezeşti şi veselă pretenţioasă. Comandară un prânz regesc şi din momentul în care şeful de sală dispăru Malko puse întrebarea pe care o avea pe vârful limbii încă din primul moment.

— Aveţi idee în ce constă misiunea mea în Filipine? Şi de ce mi s-a cerut să fac această escală la Bangkok?

Craig Maloney surâse cu subînţeles.

— Bineînţeles! Doriţi puţin ceai?

— Mulţumesc, spuse Malko. Vă ascult.

Americanul repuse ceainicul pe masă.

— Mai întâi trebuie să ştiţi că Asia de Sud-Est nelinişteşte mult Casa Albă. În această regiune a lumii puseul islamist radical se manifestă foarte violent, susţinut de populaţii musulmane precum cele din Indonezia şi Malaiezia. În Filipine lucrurile stau puţin altfel: musulmanii reprezintă doar 6% din populaţie, fiind comasaţi în sudul arhipelagului, în insula Mindanao şi în arhipelagul Sulu, ceea ce filipinezii numesc „regiunea autonomă musulmană Mindanao”. Începând din anii şaptezeci, diferite grupări islamice luptă pentru o independenţă pe care Manilla refuză să le-o acorde.

Chelnăriţa aduse supele în nişte boluri încântătoare care păreau să aparţină unui muzeu. Americanul îşi întrerupse expozeul.

— În această situaţie, ce pot face eu? întrebă Malko după ce

fata se depărtă.

— Aţi auzit vorbindu-se cumva de gruparea Abu Sayyaf, replică Craig.

— După cele din ziare, ei sunt cei care deţin turiştii răpiţi pe insula Jolo.

Craig Maloney luă o bucată de carne de raţă cu ceai folosind beţişoarele, apoi îl corectă:

— Vom mai vorbi despre aceste incidente. Nu este acesta esenţialul, începând din 1970 această zonă este în fierbere. În 1971 colonelul Khadafi a dat semnul de începere a luptei de eliberare a musulmanilor filipinezi, protestând contra „genocidului” asupra minorităţilor din insula Mindanao. Apoi el a invitat la Tripoli pe şeful rezistenţei islamiste de atunci, un anume Nur Misuari, autorizându-l să deschidă un birou în Libia, finanţându-l bineînţeles. După aceasta, acţiunile teroriste ale grupărilor radicale nu au încetat niciodată, antrenând reacţii violente din partea armatei filipineze. Odată cu trecerea anilor, aceste grupări au devenit din ce în ce mai puternice. De altfel în timpul războiului din Afganistan opunând pe sovieticii care ocupau ţara mujahedinilor musulmani, combatanţii islamişti din Mindanao au trimis o „brigada” pentru a susţine pe fraţii lor afgani, brigada islamică internaţională. Atunci când războiul de eliberare a ţării s-a terminat, membrii scăpaţi cu viaţă ai acestei brigăzi, şi-au reluat lupta sub două grupări diferite: Al Hakarat Al Islamyia. Cunoscut sub numele de „Abu Sayyaf Group”, şi Moro Islamic Liberation Front, operând în insula Mindanao. Acesta din urmă după ani de lupte, a ajuns la un acord de dezarmare cu guvernul filipinez şi a acceptat să fie dezarmat. Dimpotrivă, unul din combatanţii islamici, Abubakar Janjalani, după un antrenament militar în Siria şi Libia, a jurat să continue lupta, Jihad Kital[13], pentru a elibera sudul Filipinelor de sub dominaţia creştină. El a început din 1990 să predice în moschei madrasah[14], sprijinindu-se pe o cunoaştere aprofundată a teologiei islamului.

— Şi guvernul l-a lăsat de capul lui? întrebă Malko.

— Au crezut că mişcarea se va destrăma. Noi de altfel, nu ne simţeam în pericol. În 1992 însă lucrurile s-au deteriorat. Abubakar Janjalani a înfiinţat grupul „Abu Sayyaf”[15] cu baza pe insula Basilan, la sud de Mindanao. Au depăşit rapid câteva sute

---

[13] *Războiul sfânt.*

[14] *Şcolile coranice.*

[15] *„Justiţiarul”*

de adepţi, fiind echipaţi cu puşti de asalt, mitraliere, mortiere şi tunuri fără recul.

— Cine i-a finanţat? întrebă Malko, atacând puiul cu lămâie. Aceste arme costă foarte mult.

Americanul făcu o grimasă.

— Libia în primul rând, explică el. Prin intermediul ambasadorului său la Manilla. Rajab Azzarouk, în fapt reprezentant al Serviciilor libiene. Mai mult, acesta s-a implicat în răpiri, în uciderea sistematică a preoţilor catolici, având ca scop instaurarea unei republici islamice la Basilan.

Răpirile, luările de ostatici în vederea răscumpărării din rândurile comercianţilor, cu deosebire chinezi şi atacurile asupra trupelor filipineze le-au adus simpatia populaţiei locale musulmane.

Malko îl întrerupse:

— În ziare am citit că Libia a participat la negocierile pentru recuperarea ostaticilor, oferindu-se chiar să achite răscumpărarea acestora. Şi toate acestea sub egida vechiului ambasador libian la Manilla, Rajab Azzarouk. Este una şi aceeaşi persoană?

— Aceeaşi! confirmă Craig Maloney cu o faţă mâhnită. Vom reveni asupra acestuia... Prin urmare, guvernul filipinez în faţa ameninţărilor grupării Abu Sayyaf a reacţionat într-un târziu, trimiţând trupele la Basilan. Au avut loc lupte grele, în care Abubakar Janjalani şi-a pierdut viaţa. A fost înlocuit de Radulan Sabiron. De asemenea un mare fanatic ca şi el. Acesta a stabilit gruparea Abu Sayyaf pe insula vecină Jolo, unde populaţia este majoritar musulman, iar jungla total impenetrabilă.

— Aceştia sunt cei care i-au răpit pe turişti?

— Nu. Insula Jolo a fost mereu un refugiu pentru piraţi. Sub protecţia combatanţilor islamişti, unii se autointitulează „comandanţi” şi comit crime de drept comun ca fiind predicate de islam. Cu deosebire, aceştia răpesc chinezii bogaţi şi comit jafurile asupra containerelor aflate în porturi. Iată cum profită de „umbrela” ideologică, reclamând apartenenţă la neclara şi încâlcita Abu Sayyaf.

— Asta este tot ce s-a putut face?

Americanul zâmbi amar.

— Evident, nu. Poliţia din Jolo a identificat cinci bande, mai activă fiind cea a comandantului „Robot”, autointitulată „Abu Sayyaf Kidnap for Ransom”. Diferenţa faţă de adevărata „Abu

Sayyaf” este că aceea are la bază motivaţii politice.

— Dar aceştia din urmă nu au nimic de obiectat?

— Nu, explică Craig Maloney, pentru că cei din „K.F.R.” le varsă o cotă parte din veniturile astfel însuşite! Un fel de drept, de licenţă de folosire a numelui. Adevărata „Abu Sayyaf” foloseşte banii pentru a cumpăra arme şi muniţie, creându-se totodată imaginea unei rezistenţe islamiste unite pe insula Jolo.

Malko lăsă beţişoarele pe masă.

— O clipă! Sugeraţi că o parte din banii plătiţi de Libia ca răscumpărare pentru ostaticii occidentali au din capul locului ca destinatar gruparea politică „Abu Sayyaf”?

— Exact! confirmă Craig Maloney. Este faptul care ne-a făcut să ne întrebăm cine i-a sugerat comandantului „Robot” ideea de a răpi străini, pentru care poate pretinde sume astronomice în dolari, în loc de a se mulţumi cu câteva milioane de pesos filipinezi pe care-i putea obţine în schimbul ostaticilor locali.

— Libienii?

Craig Maloney oftă:

— Nu deţinem probe, dar pare foarte logic. Aceştia sunt implicaţi încă de la debutul mişcării islamiste în Filipine. În ultimii ani au lăsat-o mai încet cu activitatea de susţinere a terorismului datorită fricii, dar colonelul Khadafi nu s-a schimbat. Acum, Libia ar fi mulţumită să profite de situaţia în care guvernele occidentale, pline de orgoliu, vor refuza să plătească răscumpărările. Iată cum colonelul Khadafi va prinde doi iepuri dintr-o lovitură: prima, va ameliora propria imagine pozând în binefăcător ai omenirii, şi a doua, voalat îşi va finanţa „clienţii”. *Well done*[16].

Se simţea sugrumat de furie.

Malko bău puţin ceai pentru a-şi domoli furia, apoi întrebă:

— Acesta-i motivul pentru care Agenţia doreşte ca eu să merg în Filipine?

Craig Maloney îşi ridică ochelarii pe frunte pentru a-şi şterge ochii înlăcrimaţi, şi lăsându-i să cadă spuse:

— Nu. Această poveste nu are nimic în comun cu dumneavoastră. Este o problemă a guvernului filipinez devenit ridicol şi a celor europene care se dezonorează. Problema noastră este o cu totul alta. O problemă foarte gravă. De patru zile gruparea Abu Sayyaf condusă de Radulan Sabiron a capturat unul dintre field-officer-ii noştri, şi ameninţă că îl vor executa.

---

[16] *Bine lucrat, bine jucat.*

*
* *

Am ajuns în miezul problemei. Craig Maloney îşi aranjă ochelarii, scoase o ţigară şi o aprinse cu bricheta sa Zippo gravată cu însemnele C.I.A. Malko îi lăsă răgazul câtorva fumuri înainte de relansa discuţia.

— Care sunt circumstanţele acestei capturi?

— Este o poveste lungă, începu şeful secţiei locale a C.I.A. Reluându-şi ceaiul. De mai bine de trei ani avem privirile aţintite asupra grupării Abu Sayyaf sprijiniţi fiind de omologul nostru filipinez. Acesta este cel care cunoaşte cel mai bine problemele locale. Avem de asemenea nişte fotografii din satelit pentru a putea urmări locaţiile şi deplasarea diferitelor grupări, numai că nu am putut afla nimic cu privire la legăturile lor cu exteriorul, nimic referitor la contactele acestora cu Pakistanul, Libia, Siria. Afganistanul şi Yemenul, şi nici despre relaţiile cu alte grupări radicale, inclusiv din Statele Unite sau despre eventualele lor relaţii cu Ben Laden.

— Filipinezii n-au putut infiltra pe nimeni?

— Nu. Aceştia se cunosc bine între ei. D.O.[17] a avut mai multe reuniuni pe aceasta temă şi, în final am decis să încercăm noi înşine o penetrare. Era o ocazie bună pentru a pune în practică noile directive mutând din nou prioritatea pe HUMINT[18] sau ELINT[19].

— Asta nu pare foarte sigur, remarcă Malko. Dacă filipinezii nu sunt în stare...

— Un tip din Divizia Informaţii a avut o idee genială, recunoscu Craig Maloney. Ei au o echipă care cotrobăie pe Internet în căutarea site-urilor suspecte. Acum câteva luni, ei l-au reperat pe cel al unei filipineze, Ivy Patong care locuieşte la Zamboanga pe insula Mindanao şi spunea că doreşte să intre în legătură cu un american pentru a se căsători.

— Amuzant, dar nu suficient, zise Malko.

— Aşteptaţi! Le-am cerut omologilor noştri filipinezi să o „purice” pe această fată şi acolo am ridicat Jackpot-ul! Ivy Patong este fiica unui activist islamist ucis în luptele cu armata filipineză, văduva unui comandant de-al lui Radulan Sabiron, de asemenea căzut cu arma în mână. La rândul ei fiind metresa lui

[17] *Divizia Operaţiuni.*

[18] *Human Intelligence.*

[19] *Electronic Intelligence.*

Khadafi Janjalani. Fratele fondatorului grupării, aflat încă în viaţă.

— Este prea frumos pentru a fi adevărat, remarcă Malko.

— Este adevărat! Totul a fost verificat. Această fată este născută la Basilan. Dar trăieşte în Zamboanga, marele port din sudul insulei Mindanao, unde urmează studii de *business managing*, într-un colegiu de iezuiţi.

— Pentru o musulmană este ciudat, reflectă Malko.

Craig Maloney înlătură obiecţia:

— Treaba asta-i pentru filipinezi! Totuşi Ivy Patong poartă văl pe faţă şi este foarte credincioasă. În orice caz noi ne-am spus că prin ea, cu foarte multă răbdare, vom penetra în centrul fabuloasei Abu Sayyaf şi că vom obţine finalmente informaţii preţioase.

— Deci dumneavoastră i-aţi trimis un logodnic, conchise Malko.

— Nu a fost o treabă uşoară, recunoscu americanul. Mai întâi ne trebuia un musulman. Nu există mulţi în Agenţie, başca unul cu profil ca să nu trezească bănuiala islamiştilor. Ordinatorul nostru a lucrat până aproape să facă explozie dar la sfârşit a ieşit numele: Jeffrey Cox, un field-officer de treizeci şi unu de ani, diplomat al universităţii din Berkley, angajat de Agenţie acum şapte ani, fiind la post în Sudan, un tip strălucitor, solid şi ambiţios, un negru.

— Un negru! repetă Malko.

— Era tot ce aveam! mărturisi Craig Maloney. Nimeni nu era potrivit pentru această misiune N.O.C.[20], evident între riscul de a se face expulzat dintr-o ţară şi cel de a fi castrat. Nu are nici o fotografie. Jeffrey Cox a acceptat imediat, prea bucuros că i se oferă ocazia să iasă în evidenţă. La noi sunt foarte puţini negri şi Jack Dourming, şeful D.O. şi-a dat avizul favorabil.

— Mai trebuia ca el să-i fie pe plac acestei Ivy Patong... în Filipine nu sunt prea mulţi negri.

— El a plăcut-o! triumfă Craig Maloney. Mai întâi el a început să corespondeze prin Internet cu Ivy Patong, folosind background-ul fratelui său Mickael care este negustor de maşini în Oregon. I s-a construit o solidă „legendă” cu complicitatea mamei lui care trăieşte la San Francisco. Puţin câte puţin, aceste relaţii pe Internet s-au dezvoltat. Ivy Patong a spus că vrea să locuiască în Statele Unite, dar cu paşaport filipinez. Părea nesperat. Au făcut şi schimb de fotografii.

---

[20] *Non Official Cover (fără acoperire legală).*

— O adevărată poveste de dragoste, sublinie Malko cu un surâs ironic. Ea nu s-a mirat că este negru?

— Nu! În ochii ei conta mai mult faptul că este musulman. După trei luni, Jeffrey Cox i-a spus că renunţase la negoţul cu maşini pentru a-şi lua un an sălbatic şi că el vrea să o cunoască în carne şi oase.

— Iar fata a spus da...

— Într-adevăr. Era în luna martie a acestui an. Divizia Operaţiuni l-a pregătit serios pe Jeffrey Cox. I s-a explicat că din momentul în care va pune piciorul în Filipine, nu va mai avea nici un contact cu nici o persoană de la noi, nici prin telefon, nici prin scrisori şi nici prin întâlniri directe, fiind prea periculos. El urma să se descurce singur. I s-a permis să scrie doar mamei sale, scrisori deschise, putând fi citite de oricine. Asta era suficient pentru a şti unde se află...

— Şi pe urmă?

— Totul părea să meargă bine, spuse americanul cu amărăciune. El s-a instalat mai întâi la Zamboanga într-un hotel nu prea scump. Acolo s-a întâlnit cu Ivy Patong şi s-au văzut timp de trei luni, apoi el i-a propus să se căsătorească.

— Asta făcea parte din misiunea lui?

— Este o posibilitate pe care noi am avut-o în vedere, preciză americanul. Decizia finală îi aparţinea lui Jeffrey Cox.

— Probabil el s-a îndrăgostit. Cum arată ea?

— Nu prea rău...

— Şi nu a fost mirată de graba lui?

— Nu ştim chiar totul, mărturisi americanul. Nu aveam informaţii decât prin intermediul scrisorilor adresate de Jeffrey Cox mamei sale. Când el a pus-o la curent cu proiectul lui, noi i-am spus să-l încurajeze. Ţinând seama de cele ce-i povestea în scrisorile sale, misiunea lui nu era prea plăcută din cauza căldurii, a lipsei de viaţă intelectuală şi a inacţiunii. El avea nevoie de o compensaţie. Aparent Ivy Patong era destul de vicleană: nici căsătorie, nici sex...

— Deci ei s-au căsătorit?

— Uniţi de un imam în moscheea Santa Barbara şi s-au mutat în cartierul tetuan din Zamboanga. Noi ne-am spus că ne rămâne doar să aşteptăm. Misiunea lui Jeffrey Cox era o „long shot”.

— Aparent, el a avut o problemă, replică Malko.

— Nu ştim încă nimic, mărturisi Craig Maloney. Acum patru zile la căderea nopţii, o maşină a trecut în viteză prin faţa

postului de poliţie din Zamboanga. Unul dintre ocupanţii ei a aruncat un pachet. Poliţiştii s-au adăpostit crezând că este vorba de un atentat cu bombă. Când ei au îndrăznit să iasă să examineze pachetul, au descoperit într-un sac de iută capul unui om recent decapitat şi un plic închis adresat şefului C.I.A. din Filipine. Capul era cel al unui preot catolic răpit cu şase luni în urmă pe insula Basilan şi despre care se credea că este deja mort.

— Şi scrisoarea?

— Poliţia filipineză ne-a trimis-o. Este un mesaj scris de Cox însuşi, dictată de Radulan Sabiron, ameninţând că acesta din urmă îl deţine ca prizonier pe agentul C.I.A. care va fi executat dacă nu-i eliberăm pe islamiştii condamnaţi la închisoare pe viaţă deţinuţi în Statele Unite: şeicul Omar Abdel Rahman, Ramzi Youssef şi Abu Haider.

— Ce-au făcut aceştia?

— Şeicul Omar Abdel Rahman şi Ramzi Youssef au organizat atentatul din World Trade Center din New York. Abu Haider voia să arunce în aer avioane americane. Era profesor de teologie al fondatorului grupării Abu Sayyaf, Abubakar Janjalani. Fotocopia paşaportului lui Jeffrey Cox era anexată la scrisoare.

— Dumneavoastră ce aţi făcut?

— În primul rând am convins poliţia filipineză să nu alerteze presa. Apoi şeful secţiei de la Manilla l-a trimis pe unul dintre case-officerii săi la Zamboanga sub acoperirea de vice-consul pentru a face investigaţii oficiale privind soarta lui Jeffrey Cox, resortisant american. Graţie poliţiei din Zamboanga el s-a întâlnit cu soţia lui Jeffrey Cox, care s-a întors la domiciliul său.

— Ivy Patong?

— Da. Ea a explicat că s-a dus fără să bănuiască nimic împreună cu soţul ei pe insula Jolo la invitaţia prietenului său Khadafi Janjalani care dorea să-l cunoască pe Jeffrey Cox. Brusc, situaţia s-a deteriorat, şeful grupului, Radulan Sabiron acuzându-l pe Jeffrey Cox că este agent C.I.A. În concluzie el a refuzat să-l mai lase să plece, trimiţând-o pe Ivy la Zamboanga, sfătuind-o să nu vorbească cu nimeni despre acest incident iar femeia s-a conformat pentru a nu complica lucrurile.

— Şi capul tăiat?

— Ea nu era la curent. Ea a părut foarte şocată, chiar din cauza ameninţării cu executarea lui Jeffrey Cox.

— Ce crede despre asta poliţia din Zamboanga?

— Ei nu ştiu şi consideră că Ivy Patong nu are activitate politică, în ciuda legăturilor sale cu gruparea Abu Sayyaf.

— Există totuşi o prea mare coincidenţă, remarcă Malko. Cum au aflat răpitorii lui Jeffrey Cox apartenenţa acestuia la Agenţie?

Craig Maloney îşi aprinse o ţigară cu bricheta sa Zippo – C.I.A, sucind-o nervos între degete. Ei erau ultimii clienţi.

— Aceasta-i întrebarea pe care toată lumea o pune, mărturisi americanul. Scrisoarea de revendicare făcea aluzie la un fapt precis, în principiu neştiut de nimeni. Jeffrey Cox a fost la post pentru campania în Sudan din 1996 până în 1998, sub numele de John Priscoll.

— Şi asta este adevărat? întrebă Malko.

— Este adevărat. A fost oare atât de imprudent să se spovedească soţiei sale?

— Nu poate fi vorba de aşa ceva, protestă americanul. Jeffrey Cox este un profesionist. Khartoumul este totuşi departe de Zamboanga.

— Deci cineva l-a informat pe Radulan Sabiron...

— Evident! Dar cine?

Malko îşi termină ceaiul gânditor.

— Asta miroase a capcană. Dacă Abu Sayyaf a întins o cursă în care a căzut Jeffrey Cox?

— Este posibil, trebui să recunoască americanul. În acest caz, noi nu suntem în culpă, pentru că am fost manipulaţi de la început, iar Jeffrey Cox s-a aruncat în gura lupului.

— O gură seducătoare fără îndoială, completă Malko. Ce aşteptaţi de la mine în această afacere putredă? Eu cred că secţiunea de la Manilla este una dintre cele mai importante din regiune. Filipinezii sunt aliaţii voştri şi dispuneţi în Pacific de Flota a VII-a. Nu există posibilitatea de a organiza o operaţiune pentru recuperarea lui Jeffrey Cox?

— Asta nu ar fi imposibil, spuse americanul. Pentru asta avem nevoie însă de informaţii, care vor trebui culese la faţa locului, la Zamboanga sau Jolo.

— Dumneavoastră nu duceţi lipsă de personal la Manilla...

Craig Maloney ridică capul înfruntând privirea ironică a lui Malko.

— Sigur, spuse Maloney. Ei sunt însă americani. Eu nu v-am dezvăluit încă ultima evoluţie a cazului. În timp ce dumneavoastră eraţi în avion, Radulan Sabiron a făcut cunoscut el însuşi kidnappingul lui Jeffrey Cox la Radio Zamboanga,

repetând cererea de schimb. Imediat Langley a interzis angajarea vieţii altui american.

— Văd, spuse Malko resemnat.

Nu era prima dată când era sacrificat pentru că nu era american. În Statele Unite toate vieţile sunt apărate, doar că unele mai puţin decât altele.

— Schimbul cerut de Radulan Sabiron nu este avut în vedere?

— Este exclusă eliberarea criminalilor.

Americanul se uită la ceas şi-i băgă bricheta Zippo în buzunar.

— Veniţi! Mergem la Yeowarat[21].

— Ce să facem acolo?

— Asta este justificarea escalei dumneavoastră la Bangkok. Să întâlniţi pe cineva, care indirect, poate să vă dea o mână de ajutor în afacerea Jeffrey Cox.

Afară ploua cu găleata, în urma musonului. Abia instalat lângă Malko, Craig Maloney reveni la subiect.

— Să ştiţi că nu din cauza paşaportului dumneavoastră austriac apelăm la dumneavoastră, pledă el. Cu câţiva ani în urmă în Tailanda, aţi rezolvat în mod remarcabil o altă istorie cu ostatici[22]. Este nevoie de cineva viclean, continuă Craig Maloney. Radulan Sabiron nu va accepta bani. Dacă nu-l vom recupera pe Jeffrey Cox, îl va omorî şi nimeni nu doreşte să-i vadă numele pe North Wall[23].

Malko nu răspunse. Cu ocazia mai multor vizite făcute la Cartierul General al C.I.A., la Langley, atenţia îi fusese atrasă de zidul din partea de nord a marelui hol. Acolo, sub o inscripţie cu litere din aur: „În honor of those members of the Central Intelligence Agency who lost their lifes în the service of their country”[24] zeci de stele negre – şaptezeci şi una în total – erau încrustate pe o mare placă din marmură albă de Vermont. Sub aceasta se afla o cutie de sticlă şi oţel conţinând o carte. The book of Honor, la fel de sfântă pentru membrii C.I.A. ca o bucată din Adevărata Cruce. Era lista agenţilor C.I.A. morţi la datorie. În anumiţi ani, nu apăreau nume, ci numai stele negre. Numele agenţilor erau încă secrete.

Vocea presantă a lui Craig Maloney îl întrerupse din reverie.

---

[21] *Cartierul chinezesc.*

[22] *Vezi S.A.S. 118 „Ostaticul din Triunghiul de Aur”.*

[23] *Zidul din partea de Nord.*

[24] *„În onoarea membrilor C.I.A. care şi-au jertfit viaţa în slujba patriei”.*

— Malko! Trebuie să-l salvăm pe field-officer-ul Jeffrey Cox.

Capitolul III

— Asta mi se pare aproape imposibil, îi replică Malko, în ciuda bunei păreri pe care o aveţi despre capacităţile mele. Cu ce mă poate ajuta reprezentanţa de la Manilla?

— Ei vor face tot ce le stă în putinţă, desigur. Nu erau la curent cu operaţiunea lui Jeffrey Cox şi sunt complet dezinformaţi. Actualmente se concentrează asupra ascultărilor tehnice şi lucrează împreună cu omologii lor filipinezi. Totul a plecat de la C.T.C.[25]

El fu proiectat în Malko de un viraj scurt. Părăsind Silam Road, şoferul se angajase pe una din noile autostrăzi urbane ducând spre nord. Spectacolul era straniu. Aveai impresia că zbori deasupra caselor.

Malko reveni imediat la problemă:

— Se ştie unde este deţinut Jeffrey Cox?

— Undeva la Jolo. Prioritatea absolută este aceea de a restabili contactul cu el. Ca să ştie că nu-l abandonăm.

— Cum?

— Veţi găsi metoda la faţa locului. S-ar părea că s-au organizat reţele de comunicare pentru ostaticii deţinuţi de comandantul „Robot”. Ei primesc corespondenţă şi alimente. Apoi, trebuie examinată posibilitatea organizării unei operaţiuni de exfiltrare cu ajutorul unui comando specializat. Sateliţii dau informaţii, dar nu suficiente. Există mai multe grupări rebele în jungla din Jolo, dar este imposibil de identificat de pe cer aceea care ne interesează.

— Va trebui să merg la Jolo?

Craig Maloney reacţionă cu vioiciune:

— La Jolo desigur nu! Nimeni nu mai merge la Jolo. Chiar şi armata este incapabilă să vă asigure acolo securitatea, afară doar de cazul în care rămâneţi în taberele ei, ceea ce n-ar servi la nimic. Se poate opera începând de la Zamboanga, portul de pe insula Mindanao de unde pleacă vapoarele spre Jolo.

— Unde se găseşte Ivy Cox în acest moment?

— După spusele filipinezilor ea s-a întors la mama ei pe insula Basilan.

— Deci trebuie mers la Basilan.

---

[25] *Counter Terrorism Center.*

— Mai ales acolo nu, căci este mai periculos ca la Jolo.

Toată afacerea începea să capete aspecte ilare...

— Dumneavoastră credeţi într-adevăr că eu pot organiza o operaţiune pentru a-l salva pe Jeffrey Cox începând de la Zamboanga? insistă Malko.

Fordul păru brusc să plonjeze înainte aidoma unui avion care aterizează. Tocmai părăsea autostrada suspendată pentru a coborî la nivelul solului. Malko zări inscripţiile cu caractere chinezeşti. Se aflau deja în Yeowarat.

— Nu aveţi de ales, spuse tranşant Craig Maloney când autoturismul reveni în poziţie orizontală. Jolo şi Basilan sunt „off limits” şi chiar Zamboanga nu prezintă siguranţă. Oraşul colcăie de simpatizanţii lui Abu Sayyaf, care comit atentate în mod regulat.

Treaba nu era deloc uşoară.

Şoferul opri maşina. Coborând, Malko recunoscu Chareng Road, strada principală a cartierului chinezesc unde giuvaergii se aliniau unul lângă altul. La acea oră târzie totul era închis şi vânzătorii ambulanţi care ocupau trotuarele ziua plecaseră, lăsând enormi saci pubelă pe caldarâm.

— Pe cine vom întâlni aici? întrebă el intrigat.

— Ne vom întâlni cu cineva care vă poate fi util în misiunea dumneavoastră, Ling Sima, o chinezoaică aparţinând serviciilor de la Pekin şi care se ocupă de triade. Noi lucrăm uneori împreună, l-am vorbit despre cazul Jeffrey Cox şi mi-a promis că mă va ajuta să transmit un mesaj către unul dintre corespondenţii săi din Filipine. Un om foarte puternic care ar putea eventual să vă ajute. Nu trebuie neglijat nimic. Urmaţi-mă!

Americanul o luă pe o străduţă întunecoasă unde domnea un miros neplăcut şi după ce parcurse câţiva metri intră pe un culoar strâmt, luminat de un bec gălbui. În fund, o uşă de oţel nouă contrasta cu aspectul general al locului. Craig Maloney apăsă de trei ori pe butonul soneriei. Câteva clipe mai târziu, se auziră zgomote de zăvor şi poarta blindată se deschise. În cadrul ei apăru un chinez mic de statură. Acesta se dădu la o parte arătându-le cu mâna o deschidere spre stânga.

Malko intră primul în încăperea cu pereţii vopsiţi în negru, decorată cu lemn aurit şi gravuri chinezeşti. O canapea adâncă în formă de L ocupa doi pereţi, având în faţă o masă joasă împodobită cu un magnific buchet de orhidee. Nişte spoturi difuzau o lumină filtrată. Printr-o uşă deschisă, Malko zări nişte

rânduri de lanţuri de aur. Ei se aflau în odăiţa din spate a unei giuvaergerii. Doar în momentul în care auzi zgomot de tocuri, el remarcă într-un colţ al camerei o scară în formă de melc ducând la primul etaj. Pe care se pregătea să coboare o femeie. Atunci când apăru în lumină, Malko fu şocat de clasa ei. Înaltă şi subţire, cu părul scurt încadrând o faţă foarte palidă pe care gura roşie apărea ca un fruct. Silueta suplă era bine pusă în evidenţă de o bluză albă pe gât, iar pantalonul din piele neagră punea în valoare picioarele lungi. Încălţată ea avea probabil înălţimea de un metru optzeci.

Craig Maloney făcu prezentările:

— Malko Linge, Ling Sima.

Chinezoaica îi întinse lui Malko mâna arborând un surâs luminos.

— Sunt încântată, spuse ea. Luaţi loc!

Abia apucaseră să se aşeze şi chinezul cel scund apăru purtând o tavă de argint cu o sticlă de coniac Otard XO şi trei boluri din cristal. Chinezii adorau coniacul. Turnă lichidul în cele trei pahare după care dispăru ca o umbră. Ling Sima îl examina pe Malko cu ochii pe jumătate închişi, afişând un surâs uşor în timp ce încălzea paharul în mâini.

— Am auzit vorbindu-se despre dumneavoastră, domnule Linge, spuse ea foarte lejer. Sunteţi la Bangkok de mult timp?

Ling Sima vorbea o engleză un pic sacadată, dar foarte inteligibilă. Malko înapoie surâsul, spunându-şi că ea efectiv avea mult şarm. Femeia luă o ţigară dintr-o cutie de acaju iar Malko i-o aprinse cu bricheta Zippo purtând blazonul familiei sale.

— Am sosit astăzi şi urmează să plec din nou mâine dimineaţă, spuse el.

— Domnul Linge merge în Filipine pentru afacerea despre care v-am vorbit, preciză Craig Maloney.

Siti Gang You îl fixă cu un surâs pronunţat:

— Va trebui să reveniţi la Bangkok. Este un oraş cu mult farmec.

— Într-adevăr! zise Malko cu privirea aţintită asupra picioarelor interminabile îmbrăcate în piele neagră.

În ciuda subţirimii ei extreme. Ling Sima degaja multă senzualitate, poate şi din cauza privirilor sale debordând de inteligenţă cât şi a surâsului ei sclipitor, foarte rar la chinezi.

Craig Maloney lăsă paharul din mână şi întrebă cu o voce uniformă:

— V-aţi gândit la problema mea?

Chinezoaica contemplă lung coniacul, înainte de a răspunde pe un ton detaşat:

— Efectiv, da. Am să-i dau domnului Linge o recomandare către un prieten cu oarece greutate care îi poate fi de ajutor.

— Locuieşte la Manilla? întrebă Malko.

— Nu, la Zamboanga. El exportă fructe în toată Asia şi se numeşte Lee Kwan We.

Malko nu vedea prea bine cum putea fi ajutat în misiunea sa de un comerciant dar îşi spuse că nu avea rost să o contrarieze pe frumoasa Sima.

— Aveţi vreun număr de telefon? întrebă el.

— Este mai bine să mergeţi să-l vizitaţi, preciză Ling Sima. Am să vă dau un mesaj adresat lui.

Ea se ridică şi dispăru în prăvălie de unde reveni cu un bloc notes şi un stilou aurit. Femeia începu să scrie cu sârguinţă desenând nişte litere cu viteză mare. Nu se mai auzea decât scârţâitul peniţei pe hârtie. Apoi împături hârtia, o băgă într-un plic pe care îl întinse lui Malko:

— Sper că veţi fi bine primit. Dacă la întoarcere mai treceţi prin Bangkok, spuneţi-mi şi mie cum a decurs întrevederea.

— În mod sigur mă voi întoarce, afirmă Malko.

Lui îi păru că privirea chinezoaicei spunea mai mult decât cuvintele. Băgă plicul în buzunar şi continuară să discute banalităţi savurând coniacul. Ling Sima îl bea ca o pisică, cu mici înghiţituri lacome, din timp în timp aruncând câte o privire rapidă în direcţia lui Malko. Americanul fu cel care, după golirea paharului său, dădu semnul plecării.

Afară Malko întrebă:

— Cine-i persoana?

— O „clandestină a serviciilor de la Pekin”. Aceştia o folosesc atunci când vor să colaboreze discret cu noi. Femeia posedă o giuvaergerie şi are mâna foarte lungă datorită relaţiilor sale personale cu şefii serviciilor. Merge adesea la Pekin.

— Este o femeie foarte frumoasă, remarcă Malko.

Craig Maloney râse şugubăţ:

— Am impresia că ea vă găseşte pe gustul ei, dar cu asiaticele nu se ştie niciodată.

— Şi cine este Lee Kwan We?

— Este un responsabil al triadei 14 K. De asemenea cu mâna foarte lungă. Atunci când nişte comercianţi chinezi sunt jefuiţi în

Malaiezia sau Filipine el joacă rolul intermediarului. Se pare că el este în relaţii excelente cu guvernatorul insulei Jolo, Abdusakar Mariki. Aşa că vedeţi, nu vă trimitem la vânătoare fără puşcă...

— Mi-ar plăcea să ştiu totuşi ce scrie în scrisoare, remarcă gânditor Malko.

El se temea de chinezi.

Craig Maloney îl conduse la Shangri-La unde locuia Malko apoi îi strânse mâna cu vigoare.

— Vă urez noroc bun, zise el cu căldură.

Malko îşi spuse că ar avea într-adevăr mare nevoie de aşa ceva.

*

* *

Din cerul plumburiu cădea o ploaie răpăită. Înotând într-un halou pâclos, cu nenumăratele jeepneys vopsite în culori ţipătoare şi ticsite de pasageri uzi până la piele, cu case vechi cu acoperişul de tablă mâncată de rugină, cu zgârie norii interminabili şi incredibile încrengături de cabluri electrice agăţate de stâlpii vechi aidoma unor cuiburi de şerpi negri, Manilla părea pe punctul de a se dezintegra sub ultimele rafale ale musonului. Imensul oraş cu douăsprezece milioane de locuitori, paralizat de o circulaţie haotică, părea să se întindă la nesfârşit. Se scursese deja o oră de când plecase spre aeroport. Din taxiul său Malko privea defilarea caroseriilor metalice abandonate, vechile case leproase, magherniţele tip Karaoke, într-un cuvânt tot ceea ce fusese odată cartierul cel mai elegant din Manilla, bulevardul Roxas, care se desfăşura de-a lungul mării pe o distanţă de mai mulţi kilometri. Acum eleganţa se deplasase la Makati. Marcat de câţiva zgârie nori moderni ai oraşului. Taxiul trecu prin faţa acoperişului de tablă verzuie al Ambasadei Americane izolată fiind într-un magnific parc pe malul mării şi protejată la fel ca Fort Knox. Nişte balcoane supraveghind portul şi rânduri de stâlpi din ciment vopsiţi galben şi negru tăiau avântul maşinilor capcană iar nişte santinele îmbrăcate în uniforme bleu întăreau poliţia locală. Un pic mai departe, nişte grupuri de filipinezi stăteau cu stoicism la coadă în faţa imensului consulat, protejându-se de ploaie cu saci de plastic, cu speranţa nebună că vor obţine o viză pentru Eldorado.

În faţa portului, Manilla Hotel unde Malko petrecuse odinioară momente plăcute, semăna cu un vapor vechi de croazieră dezafectat, cu imensul său hol pustiu neadăpostind decât o

orchestră de muzică de cameră desuetă.

Hotelul fusese discret declasat din cauza unei noi vecinătăţi cât şi a depărtării de Makati. Malko fusese totuşi bucuros să revadă priveliştea vapoarelor, chiar şi dacă abia le zărea prin ceaţă.

Imediat cum intră în cameră el telefonă la Ambasada Americană şi ceru să vorbească cu Ted Redmond, şeful secţiei C.I.A. din Manilla, care îi răspunse imediat la telefon.

— Aţi ajuns la Manilla? întrebă americanul.

— Da.

— Atunci veniţi imediat. Vă voi anunţa la intrare.

*

* *

— Trebuie salvat field-officer-ul Jeffrey Cox.

Ted Redmond îşi fixase privirea de asasin a ochilor lui albaştri asupra lui Malko, cu mâinile sprijinite pe birou. Cu părul grizonat, aducea vag cu Bill Clinton.

Biroul său de la etajul trei şi ultimul, dădea spre mare. Se auzea ploaia lovind De acoperişul din tablă. Malko nu se fâstâci:

— O să fac tot ce îmi stă în putinţă, spuse el cu simplitate. Am fost informat la Bangkok de Craig Maloney. Aveţi elemente noi să îmi furnizaţi?

— Desigur! spuse imediat şeful secţiei.

El apăsă pe butonul unui interfon şi spuse cu vocea sa seacă:

— Mildred poţi să-mi aduci dosarul J.C.?

Câteva clipe mai târziu, în cameră intră o tânără cu un dosar roşu în mână.

Era foarte brunetă, cu un nas mare şi nişte imenşi ochi negri, având pielea mată. Haina de pânză a taiorului lăsa la vedere doi sâni sferici iar fusta se oprea la prima treime a coapselor. Atunci când privirea ei se întâlni cu cea a lui Malko. Acesta din urmă ştiu instantaneu că avea în faţa lui o veritabilă cocotă.

— Mildred Fulton, asistenta mea a reunit câteva elemente care sunt în posesia noastră, explică şeful secţiei. Mildred, ţi-l prezint pe Malko Linge.

Mildred Fulton cu privirea în ochii acestuia, îi strânse mâna îndelung.

— Încântată! Sper să vă pot fi şi utilă.

— Luaţi loc! propuse Ted Redmond.

Se aşezară în jurul mesei joase iar Mildred Fulton începu să vorbească:

— Nu am reuşit să stabilim un contact cu Jeffrey Cox, explică ea. Nu ştim exact unde se află şi nici starea sa fizică, dar ostaticii deţinuţi de comandantul „Robot” beneficiază de un sistem care le permite să primească alimente şi corespondenţă prin poştă. Acesta este primul lucru pe care trebuie să-l rezolvăm.

— De unde pleacă pachetele? întrebă Malko.

— Din Zamboanga, la Mindanao, răspunse Ted Redmond. Este un loc foarte primejdios. Ambasadorul nu ne autorizează o deplasare acolo decât între două avioane. Nici nu se pune problema să rămâi acolo peste noapte, existând pericolul de răpire.

— Deci, concluzionă Malko, nu aveţi pe nimeni permanent acolo...

— Doar stringer, corectă Ted Redmond, un oarecare bătrân marinar filipinez devenit şofer şi un bodyguard, nimic altceva.

— Voi fi obligat deci, să-i contactez?

— Desigur!

— Sub ce formă mă voi prezenta? Oficial Jeffrey Cox nu este decât un turist.

— Delegat al Crucii Roşii, îi răspunse imediat Mildred. Noi am aranjat totul cu delegatul local, un prieten al generalului Dominador Domingo, comandantul poliţiei din Zamboanga.

— Delegatul nu poate lua personal contactele necesare?

— El nu doreşte, răspunse tranşant Ted Redmond, deoarece este foarte periculos. Eu cred că cel mai bun lucru este să vă instalaţi la Hotel Garden Orchid în faţa aeroportului. Acolo este locul unde stau toţi cei care se ocupă de ostaticii deţinuţi de comandantul „Robot”, inclusiv cei care sunt însărcinaţi cu negocierile – doi colonei în rezervă ai armatei filipineze – Ernesto Pacuno zis „Dragonul” şi adjutantul său „Dragonito”.

Totul părea a face parte dintr-un film animat de aventuri.

— Am numărul de mobil al „Dragonului”, completă Mildred Fulton. El vă va pune în legătură cu oamenii care ne pot fi utili.

— De ce să nu merg la Jolo? întrebă Malko.

— Pentru că nu vreau să am doi ostatici în loc de unul, spuse simplu Redmond. Jolo este un loc periculos aflat în totalitate în mâinile grupării Abu Sayyaf. Aceştia vin să răpească oamenii chiar din hotel.

— Şi cum se ajunge la Zamboanga?

— Există două zboruri pe zi, spuse imediat Mildred. Deja v-am reţinut un loc pentru zborul de patru fără zece.

— Mâine?

— Nu! În noaptea aceasta...

Altfel spus el trebuia să se scoale la ora trei dimineaţa. Treaba începea bine.

— Acolo e bine să nu circulaţi singur în oraş, îl sfătui americanul.

— Veţi fi primit de Roberto, completă Mildred. El are o maşină şi vă va procura o armă. Acest lucru nu este, dificil pentru că toată lumea are câte una. Sper să nu aveţi nevoie să faceţi uz de ea...

Ted Redmond puse în faţa lui Malko o carte de vizită mâzgălită cu numere de telefon.

— Iată toate numerele de telefon ale generalului Dominador Domingo. Dumneavoastră veţi lua cina cu el mâine seară. Va veni să vă caute la hotel. Vă va expune situaţia, putându-vă fi foarte util.

— Generalul ştie cine sunt eu?

Ted Redmond zâmbi.

— Nu a pus nici o întrebare dar cred că are o bănuială.

Se lăsă liniştea. Vremea nu dădea semne de îmbunătăţire. Ploaia curgea peste geamuri iar marea înghiţită de ceaţă aproape nu se mai vedea. În curând urma să se lase noaptea. Mildred turnă cafeaua în care Malko îşi muie buzele. Aceasta era infectă. Ted Redmond îşi bău cafeaua după care spuse cu voce seacă:

— Din momentul în care veţi fi organizat contactul cu Jeffrey Cox trebuie descoperit categoric cine a destăinuit grupării Abu Sayyaf adevărata să calitate. Acest lucru este vital pentru derularea operaţiunilor. Soţia sa va putea probabil să vă fie de folos.

— Se pare că aceasta s-a întors la Basilan unde eu nu mă pot duce...

Ochii de asasin ai lui Ted Redmond sclipiră.

— Va trebui să găsim alte surse...

— În momentul în care veţi fi acolo, cumpăraţi o cartelă Smart pentru portabilul dumneavoastră. Aceasta funcţionează mai bine. Cartelele se pot găsi în centrul comercial Minpro.

— Asta-i tot? întrebă Malko puţin agasat de atitudinea poruncitoare a şefului secţiei care compensa talia sa măruntă printr-un „gang-ho” o atitudine aproape comică.

— Nu. Nu ieşiţi niciodată singur seara, sacadă imediat

americanul. Chiar şi înarmat.

Mildred Fulton se ridică.

— Eu trebuie să recuperez hărţile de stat major din Jolo de la statul major din Quezon City. Ar trebui să vi le pot remite înainte de plecarea dumneavoastră.

Malko se uită pe cronograful său Breitling:

— Mă întorc la hotel unde voi rămâne până la plecare.

*

* *

Malko era pe punctul să spună că în ciuda acestor restricţii operaţionale i se cerea să dispute un meci de box cu o mână legată la spate, când telefonul îl făcu să tresară. Breitlingul său indica ora nouă şi zece. Imediat recunoscu vocea catifelată a lui Mildred Fulton:

— Domnul Linge? Sunt dezolată de faptul că trebuie să vă deranjez la această oră dar circulaţia este năucitoare. Mi-a trebuit o oră şi jumătate pentru a mă întoarce de la Quezon City.

— Dumneavoastră sunteţi în hol?

— Nu! Sunt la Makati la mine. Era mai scurt pentru a mă întoarce.

— Nu-i prea grav, spuse Malko. Vă aştept. Ţinând seama de oră, nu am putea lua cina împreună?

— De ce nu? Dar unde? Există un restaurant foarte vesel Flavana Club. Taximetriştii îl cunosc. Voi fi acolo într-un sfert de oră nefiind prea departe de mine.

— De acord cu Havana Club, conchise Malko.

Cinci minute mai târziu, după ce străbătu mulţimea de turişti japonezi masaţi în hol Malko se urcă într-un taxi. Nu mai ploua dar lui îi trebuiră patruzeci de minute pentru a ajunge în marea piaţă mărginită de restaurante.

Taxiul se opri chiar în faţa lui Havana Club ale cărui mese protejate de parasolare ocupau tot trotuarul. Malko coborî asaltat de căldura umedă şi o zări pe Mildred Fulton deja instalată la o masă în faţa unui bar rudimentar. Femeia se ridică pentru a veni în întâmpinarea lui. Ochii săi alungiţi de machiaj păreau imenşi. Îşi schimbase taiorul cu un tricou negru cu decolteul în V oferind o vedere panoramică a pieptului ei. Iar fusta era mai scurtă decât în amintirile sale...

— Sunteţi foarte drăguţ că aţi venit, spuse ea. Să ne instalăm.

Comandă imediat două „mojitos”[26] cu garnitură de „tapas”.

[26] *Băutură cubaneză pe bază de rom.*

Puteai crede că sunt în Cuba. În interiorul restaurantului orchestra cânta salsa şi rumbe. Nişte cupluri se agitau pe un ring minuscul. Lui Malko îi era sete şi-şi goli repede paharul. Al doilea pahar apăru ca prin minune. Mildred Fulton îl contempla cu o expresie languroasă.

— Vă invidiez pentru faptul că mergeţi la Zamboanga, oftă ea.

— De ce? Nu pare a fi un loc încântător...

— Acolo se întâmplă ceva pe când aici la Manilla domneşte o plictiseală de moarte. Am venit la Agenţie pentru că doream o viaţă activă...

— De unde veniţi dumneavoastră?

— Mama mea este hindusă. De altfel eu vorbesc şi limba hindi dar aici asta nu ajută la nimic.

Aceasta explica nasul ei mare şi tenul închis la culoare, precum şi atitudinea ei călduroasă, prea puţin anglo-saxonă.

Mildred îşi mesteca „tapas”-ul cu poftă stropindu-l cu „mojitos”. Malko începea să-şi simtă capul greu din cauza decalajului orar cât şi a băuturii dozată parcă pentru a adormi un mamut.

Mildred Fulton înghiţi ultimele „tapas” după care întrebă veselă:

— Nu dansăm?

Cei doi se apropiară de ringul unde o duzină de cupluri se ondulau înghesuite ca nişte sardele. Chiar pe tocuri. Mildred era mult mai scundă decât Malko. Totuşi femeia se lipi strâns de el pentru un dans inspirat categoric de Kama Sutra. Din cauza romului, Malko începea să găsească situaţia foarte agreabilă. Muzica tropicală îl legăna senzual. Orchestra cânta o salsa cubaneză unde se legănau pe loc frecându-se unul de altul.

Orchestra făcu o pauză iar cei doi se îndreptară spre masa lor. Malko se uită la ceas şi tresări. Era miezul nopţii.

— Nu-mi rămâne prea mult timp, remarcă el.

Mildred Fulton profită de ocazie:

— Nu aveţi aproape deloc timp să mai dormiţi. Să trecem pe la mine pentru a vă da hărţile. Pe urmă şoferul meu vă va duce la hotel şi la aeroport.

— Este o idee bună, aprobă Malko.

Femeia îl conduse până la o Honda albă.

— Locuiesc în satul Das Marinas, spuse femeia. Într-o mică vilă privată. Nu este prea departe.

Zece minute mai târziu, trecură de un post de pază fixat în

mijlocul şoselei unde erau filtraţi toţi vizitatorii.

Pe de altă parte te-ai fi crezut la Beverly Hills datorită vilelor elegante înecate în vegetaţie de-a lungul unor străzi bine întreţinute şi având peluze bine aliniate. Un mic oraş privat în mijlocul unei metropole mizere. Poarta vilei lui Mildred se deschidea electronic. Cei doi pătrunseră într-un salon răcorit de imense ventilatoare unde nu se vedea decât o uriaşă canapea de velur din mătase roşie, ornată cu perne din blană falsă de leopard. Totul era un kitsch.

— Aceasta este canapeaua mea „diabolică”. M-am îndrăgostit de ea de cum am văzut-o. A sosit de la Paris, de la decoratorul de interioare Claude Dalie. Dacă doriţi, avem timp să facem o baie în piscină...

— Nu am costum de baie, spuse Malko.

— Am să vă împrumut unul de la soţul meu. El este plecat în Singapore pentru o săptămână. Faceţi-vă comod!

Afară temperatura era foarte plăcută. Malko se instală pe un scaun pliant lung, acoperit cu pânză, mai puţin confortabil decât canapeaua „diabolică”. Se simţea puţin groggy. Era prima pauză de la plecarea sa din Viena. Dintr-odată nişte difuzoare începură să emită muzică aidoma celei de la Havana Club. Mildred îşi făcu apariţia imediat, înfăşurată într-un halat de baie roşu, cu o ţigaretă în mână. Femeia scoase din buzunarul halatului un Zippo incrustat şi aprinse ţigara.

— Asta nu vă şochează? întrebă ea. Eu ador Cuba şi ţigările cubaneze.

Trase un fum după care cu un gest natural desfăcu cordonul halatului. Nu purta decât un minuscul deuz-pieces negru şi o centură aurită metalică. Sutienul nu ascundea decât un sfert din sânii săi iar slipul lăsa la vedere suficient din partea de jos a trupului său. Începu să se onduleze învârtindu-se pe loc în ritm de salsa. Permiţându-i lui Malko să admire două fese rotunde şi cambrate. Mildred era plină de senzualitate. Pieptul ei abundent deborda din ţesătura care-i marca sfârcurile. Tot corpul ei reflecta sexul. Femeia îi întinse o mână lui Malko. Smulgându-l de pe scaunul pe care era aşezat.

— Haideţi să dansăm!

Înlănţuindu-şi braţele în jurul gâtului lui, cu faţa ridicată spre el, ea se lansă într-un dans mai sexy decât la Havana Club. Sutienul îi căzu. Dezvăluind contururile aproape negre ale sfârcurilor sânilor.

Deodată, ea împinse o limbă imperioasă în gura lui Malko, pentru un sărut desprins direct din paginile Kama Sutra, frecându-şi încet sfârcurile sânilor de cămaşa lui de mătase. Îşi întrerupse sărutul pentru a-l întreba:

— Nu-i aşa că vă simţiţi mai bine decât la Manilla?

Îi era greu să pretindă contrariul...

Lăsându-şi ţigara, ea îi descheie lui Malko cămaşa şi începu să-l mângâie pe piept cu o mare abilitate. Apoi îi luă mâinile şi i le aşeză pe sânii ei într-un gest fără echivoc. Din momentul în care Malko începu să-i mângâie şi să-i frământe sânii expresia femeii se schimbă. Mildred părea frapată de stupoare, cu ochii ficşi şi trăsăturile crispate, gura rămânând întredeschisă.

Cu furie femeia desfăcu cureaua lui Malko făcând să-i cadă pantalonii, trase slipul jos şi îi degajă membrul. Îngenunchind pe scaun Mildred îi cuprinse sexul cu buzele începând o felaţie îndrăcită. În acelaşi timp coapsele sale continuau să se balanseze în ritmul muzicii. Când ea crezu că Malko este pregătit, se ridică împingându-l pe scaun, apoi se aşeză călare peste el. Se ridică puţin pentru a îndepărta „string”-ul cu o mână sigură după care ghidă sexul lui Malko spre ea lăsându-se apoi să se înfigă cu temeinicie în el.

— Tu ai grijă de sânii mei, îi ceru cu voce mieroasă femeia.

Cu delicateţe îşi luă ţigara din care începu să tragă fumuri scurte legănându-se încet cu o mişcare de du-te-vino.

Această cavalcadă lentă nu se acceleră decât peste câteva minute. Mildred începu să urce şi să coboare, din ce în ce mai des, arborând o mască de îndrăgostită. Lăsând ţigara, cu privirile înceţoşate îi ordonă lui Malko:

— Prinde-mi coapsele! Tare!

Lui Malko i-ar fi trebuit mai multe braţe, aidoma zeilor hinduşi...

Mildred Fulton uitase şi de ţigară şi de salsa. Dezlănţuită ea galopa pe abdomenul lui Malko balansându-şi sânii mari pe măsura, cu părul răvăşit peste faţă, cu gura întredeschisă şi cu privirile rătăcite. Deodată scoase un strigăt sălbatic, rămânând nemişcată. Gâfâind se culcă pe torsul lui Malko transpirată, cu corpul încă scuturat de spasme.

După ce îşi recăpătă respiraţia, femeia se ridică oftând:

— Dumnezeule! A fost bestial...

Cu o grimasă de regret Mildred se smulse din braţele sale ridicându-se în picioare, aruncând o privire complice spre sexul

lui Malko încă în erecţie care tocmai o făcuse să juiseze. Se aplecă spre a-l săruta uşor cu evlavie înainte de a relua ţigara. Încercă să tragă din ţigară dar aceasta se stinsese.

— Vino! propuse femeia. Vom face baie! Ne vom încadra. În timp.

Malko plonjă în piscină în urma femeii. Apa era delicioasă. Privi cerul înstelat: Mildred înotă puţin după care veni şi se lipi de el. Lingându-i pieptul ca o pisică. Femeia spuse:

— Când te-am văzut în biroul lui Ted am jurat să te sărut înainte de plecarea ta la Zamboanga. M-am îndrăgostit imediat de ochii tăi.

— Numai de ochii mei... surâse Malko.

Mildred îi prinse în mână sexul cu blândeţe.

— Şi de asta de asemenea! se corectă ea. Tu m-ai făcut să juisez. Este aşa de bine! Soţul meu reuşeşte asta doar o dată pe lună, şi asta nu-mi ajunge. Acest climat este foarte erotic, ştii tu.

Atmosfera din această casă goală, canapeaua „diabolică” a lui Claude Dalie şi degetele înlănţuindu-i sexul, îl făcură pe Malko să simtă că-i creşte vigoarea puţin câte puţin. Ţinându-se cu mâna de marginea piscinei, Mildred îl masturba cu răbdare. Când femeia simţi că este suficient de tare se agăţă de umerii lui şi se lăsă să cadă pe el înfigându-se dintr-odată, nesătulă. Datorită apei ea părea uşoară ca un fulg. Malko îi puse mâna sub fese imprimându-i o mişcare de urcare şi de coborâre. Deplasând o mână, îşi strecură un deget între fesele tinerei femei. Aceasta tresări.

— Îţi place asta ticălosule, oftă ea.

Malko înţelese că ei îi place asta. Se desprinse de ea, o luă de mână obligând-o să iasă din piscină şi o duse la scaunul pliant. Ascultătoare, ea îngenunche cu mâinile agăţate de spătar. În picioare, în spatele ei. Malko îşi apucă sexul, trăgând-o pe Mildred spre el de centura aurită. El aşteptă ca ea să înceapă să geamă, apoi se retrase puţin şi-şi fixă sexul puţin mai sus. Mildred Fulton nu era la prima încercare căci de la primul efort, el îşi înfipse sexul în crupa ei cu o uşurinţă aproape frustrantă.

Era totuşi o senzaţie delicioasă, cu atât mai mult cu cât tânăra femeie se îndoia mai mult pentru a-l primi mai bine. El o violă îndelung, dilatând-o într-atât cât să capete senzaţia că este în fundul sexului ei. Juisă totuşi între fesele ei, trăgând-o spre el mulţumită centurii aurite care-i diminua talia, făcând fesele să pară încă şi mai rotunde.

— Ticălosule! oftă Mildred cu respiraţia întretăiată. M-ai violat.

Obosit, Malko se uită la acele fosforescente supradimensionate ale Breitlingului său. Era două fără un sfert. Îi mai rămânea timpul să treacă pe la hotel şi apoi la aeroport. Mildred se scutură de apă şi întrebă:

— Trebuie să pleci?

— Da.

— Mă duc să caut hărţile.

La ora trei şi un sfert, ei erau la aeroport. Mildred Fulton cu trăsăturile încă marcate de plăcere îşi ridică faţa spre Malko.

— Fiţi foarte atent! Zamboanga este un oraş foarte periculos.

Se sărutară şi el pătrunse în aerogara strălucitor de nouă şi aproape pustie. Câteva femei cu văl pe faţă aşteptau cursa pentru Zamboanga. Nu era nici un alb. Malko se aşeză întrebându-se cum o să poată salva pe field-officer-ul Jeffrey Cox, fără să-şi lase pe-acolo propria-i piele.

Capitolul IV

Malko privi surprins în jurul său: Aeroportul Zamboanga era situat practic în plin centrul oraşului. De-a lungul trotuarului se alinia un rând de rachete bizare – o nacelă agăţată pe flanc de-o motocicletă cu acoperişul vopsit în culori ţipătoare: tricicluri, drept taxiuri pentru săraci. Un bărbat cu părul tuns perie, cu o mustaţă mare ieşi din mulţime, ţinând în sus o pancartă cu numele lui. Malko se apropie de el.

— Dumneavoastră sunteţi Roberto?

— *Si, señor!*

Bătrânul marinar ştia să se descurce. El îi strânse îndelung mâna lui Malko, înhăţă valiza acestuia şi-l conduse spre o veche Toyota verzuie parcată în faţa aeroportului. Câţiva soldaţi cu câte un M 16 pe umăr, se plimbau fără nici o treabă.

Abia urcat în maşină. Roberto îşi întoarse ochii strălucitori spre Malko:

— S-ar părea că aveţi nevoie de o armă.

— Întocmai.

— Să mergem. Am un prieten armurier, nu locuieşte departe de-aici.

Aparent, era mai urgent să meargă la hotel. Malko se instală lângă şofer în Toyota vag climatizată şi Robert demară atât de repede pe cât îi permitea vechiul motor.

Cinci minute mai târziu, ei trecea prin faţa lui Garden Orchid, mare motel peste care străjuia o antenă înecată în verdeaţă şi se opriră o sută de metri mai departe pe Governor Camins Avenue, în faţa unui magazin semnalizat de o uriaşă dulie aurită cu diametrul de cincizeci de centimetri depăşind faţada, în mijlocul unui cablu înfăşurat în cercuri concentrice în centrul unei ţinte cu cercuri concentrice, pe care scria „Arms Depot”.’ Patronul îl primi pe filipinez cu braţele deschise.

— V-am ales ceva deosebit de bun, îi comunică Roberto lui Malko, cu ochii strălucind ca ai unui copil într-un magazin de jucării.

Armurierul scoase atunci dintr-o vitrină o armă impresionantă: un pistol automat cromat cu o ţeavă interminabilă şi o puse în faţa lui Malko. Robert făcu prezentarea:

— Este un Automag calibrul 30, explică el. Era departe de

elegantul său pistolet extraplat. Acesta era un obuzier.

Roberto insistă:

— Ne dă două cutii de cartuşe. Nu este scump. Eu îl cumpăr pe numele meu. Desigur. Atunci când nu veţi mai avea nevoie de el, veţi putea să mi-l revindeţi. Este mai bun ca al meu.

Trecând la fapte, el scoase de sub cămaşa lui copia spaniolă Llama a unul Colt 45.

Malko înţelese că nu trebuia să-i destrame visul.

— Bine! Îl cumpăr, spuse el, numărând şase bancnote de o sută de dolari.

El îşi strecură arma la centură. Ţeava armei îi ajungea în regiunea inghinală. Era un truc pentru vânătoarea de elefanţi. Roberto îi scoase pulpana cămăşii din pantalon şi o netezi bucuros:

— Aşa nu se vede nimic, sublinie el. Toată lumea face acelaşi lucru.

Trei minute mai târziu, Malko debarca la Garden Orchid. Care se afla aproape în faţa aeroportului.

— Mă duc să parchez maşina şi vă aştept în hol, îl anunţă Roberto.

Perla hotelieră din Zamboanga semăna cu un motel, cu un barlonge la stânga şi un mic hol prelungit de sala de mese dând spre piscină la nivelul inferior.

Se instală la etajul trei, camera 317, cu vederea spre piscină. În cameră aparatul de climatizare făcea un zgomot infernal. După ce se schimbă ascunzându-şi obuzierul sub o cămaşă sport, coborî. Roberto se pregătea deja să bea o cafea. Surâzând îi spuse lui Malko:

— Toată lumea este aici!

— Adică?

Filipinezul coborî vocea:

— Acolo la masa de lângă fereastră, este Abdusakar Mariki, guvernatorul din Jolo.

El îi arătă lui Malko un filipinez într-un tricou raiat bleu cu alb pregătindu-se să discute cu trei chinezi. Roberto rânji:

— El este adevăratul patron al răpitorilor.

— Cum se poate?

— Comandantul „Robot” a lucrat pentru el timp de mai mulţi ani. A lucrat în campaniile sale electorale rezolvând toate treburile murdare. Cred că cei doi sunt mână în mână. „Robot” nu ar fi putut să organizeze toate acestea fără acordul mai mult

sau mai puţin voalat al guvernatorului.

— Este implicat şi în treaba cu Jeffrey Cox?

Roberto păru mai sigur de el.

— Treaba asta nu este sigură. Radulan Sabiron vine din Basilan şi este un politic. La Jolo toată lumea se cunoaşte...

O fată încântătoare care tocmai ieşea dintr-un butic trecu pe lângă ei îi surâse complice lui Roberto.

— Asta-i Perlita, una dintre metresele lui Mariki, şopti acesta. Nu-i aşa că-i frumoasă?

Cu trăsăturile fine, cu pomeţii înalţi, având pieptul ascuţit şi fesele cambrate Perlita nu-i lăsa indiferenţi pe bărbaţi. Roberto se aplecă spre Malko şoptind:

— Dacă Perlita vă place puteţi s-o vedeţi când guvernatorul nu este în oraş. Ea este maseuză la New Penguin Tropical Health Palace. Vine de asemenea la hotel pentru numai 100 pesos în plus.

Malko o urmări cu privirea pe tânăra femeie care se îndrepta spre guvernator.

— Mariki are multe din astea? întrebă Malko.

— Cea mai frumoasă, este o cântăreaţă din Manilla, explică Roberto. Marilyn. Ea însă nu este mereu aici. Se pare că el îi oferă multe bijuterii.

Nişte ziarişti dădeau târcoale un pic mai departe.

— Ar trebui să-l întâlnesc pe colonelul Ernesto Pacuno, cel căruia i se spune „Dragonul”, zise Malko.

Roberto afişă imediat un surâs larg.

— Această treabă nu este deloc grea. Tipul se află aici împreună cu „Dragonito”.

Bărbatul indică doi filipinezi în civil instalaţi la o masă plasată într-un separeu. Unul dintre ei avea o mustaţă de dansator sudamerican şi părul tuns perie. Al doilea, mai corpolent cu părul pieptănat pe spate, semănând cu un proxenet.

— Doriţi să vă prezint? sugeră Roberto. Ei mă cunosc.

Aşezaţi în fotoliile din holul de intrare, şase bărbaţi înarmaţi până în dinţi ţineau uşa sub observaţie. Aceasta era garda de corp a guvernatorului.

— De fapt de ce doriţi să îi vedeţi? insistă Roberto.

— Sper să-i pot trimite un pachet lui Jeffrey Cox.

Roberto ridică privirea:

— Aceştia sunt membrii ai filierei Sabina, la rândul ei fiind una din marile familii din Jolo. „Dragon” îi ştie pe toţi: este căsătorit

cu nepoata comandantului „Robot”. Tot timpul călătoreşte pentru a rezolva răscumpărările. Libienii nu vin decât atunci când trebuie aduşi bani. Au plătit deja şapte milioane de dolari comandantului „Robot”... Doriţi să merg spre a-l ruga pe „Dragon” să vă ajute? Îi voi spune că sunteţi de la Crucea Roşie...

— De acord.

Roberto se apropie de masa celor doi negociatori şi discută cu aceştia câteva clipe după care se întoarse spre Malko făcându-i semn să se apropie. După ce-l prezentă pe Malko ca fiind trimis de Crucea Roşie, acesta dispăru. Malko nu-şi putea lua privirile de la enorma perlă roză montată la inelul pe care-l afişa „Dragon”-ul. Probabil era o bijuterie de familie. În ceea ce îl priveşte pe celălalt, acesta nu purta bijuterii dar îi lipsea degetul mic. Malko le expuse problema sa iar „Dragonul” dădu din cap cu simpatie.

— Trebuie organizat acest lucru cu Sofia Kao. Ea este cea care reprezintă filiera Sabina la Zamboanga. Dumneavoastră îi puteţi spune că veniţi din partea mea.

— Unde poate fi găsită?

„Dragonul” nu avu timp să răspundă. Mobilul său suna. Era tema misiunii imposibile... Avea de ce să se frece la ochi. Filipinezul purtă o conversaţie scurtă după care se uită din nou la Malko nu înainte de a-şi arunca privirile prin sală.

— Momentan nu este acolo. Dumneavoastră o puteţi căuta la Minpro. De multe ori se află acolo dimineaţa, la Dunkin Donuts cu prietenele ei. Dacă nu o găsiţi acolo, mai trece uneori pe aici.

Mobilul său sună din nou. Misiune imposibilă, Malko îşi luă rămas bun după care se reîntoarse la Roberto.

— Unde se află Minpro?

— Bineînţeles! Este centrul comercial din Don Pablo Lorenzo Street. Nu este foarte de parte de primărie.

— Pe Sofia Kao o cunoaşteţi?

— Ah, este bătrâna care se ocupă de pachetele pentru comandantul „Robot”. Aceasta cere 2000 pesos pentru fiecare colet. Uneori poate cere chiar şi mai mult.

— Bine. Să mergem la Minpro.

*

* *

O căldură apăsătoare şi umedă aidoma unei şape cu plumb domnea peste străzile strâmte şi animate din centrul oraşului

Zamboanga. Roberto parcă maşina în faţa Minpro – modestul centru comercial. Însoţit de Malko pătrunse înăuntru. Mai multe fast-food-uri ocupau o parte din parter. Nişte tineri stăteau în faţa vitrinelor căscând gura. Malko cumpără mai întâi o cartelă Smart, timp în care Roberto inspecta împrejurimile. Odată reuniţi Roberto îi şopti lui Malko:

— Sofia este aici cu două din prietenele ei. Este tipa aceea puternic machiată.

El indică o masă ocupată de trei femei care se pregăteau să atace nişte prăjituri. Una dintre ele purta un conci imens fiind machiată aidoma animatoarelor din localuri. Mâinile îi erau încărcate cu inele iar deasupra celor câteva rânduri de dantela neagră care-i înveleau corpul diform trona o guşă triplă.

— Vorbeşte engleza?

— Desigur, spuse Roberto.

Malko afişă cel mai seducător surâs apropiindu-se de masa celor trei. Avea impresia că toţi cei din jur observaseră enormul Automag ascuns sub cămaşa lui.

— Doamna Sofia Kao?

— Eu sunt, spuse femeia cea grasă.

De aproape aceasta era şi mai respingătoare. Arăta aidoma unei mari piftii acoperite cu fard. Malko îşi expuse problema subliniind apartenenţa la Crucea Roşie. Filipineza îl examina cu priviri pătrunzătoare.

— Luaţi loc, spuse într-un târziu. Aş vrea să vă ajut dar este foarte greu. Neavând contacte directe cu Radulan Sabiron. Voi încerca totuşi să vă servesc. Unde puteţi fi găsit la Zambo?

— La Garden Orchid 317.

— Foarte bine. Cineva va lua legătura cu dumneavoastră.

*

* *

— Şi acum unde mergem? întrebă Robert.

— La soţia lui Jeffrey Cocs, răspunse Malko. Posibil ca aceasta să se fi întors. Ştiţi cumva unde locuieşte?

— În cartierul Tetuan. O să-ntrebăm.

Porniră înspre partea de est a oraşului. Circulaţia era foarte fluidă, drumul fiind mărginit de căsuţe scăldate în vegetaţie. Te-ai fi crezut la ţară dacă nu ar fi fost multele şi zgomotoasele tricicluri. După mai multe căutări. Roberto opri în faţa gardului unei vile de pe o străduţă liniştită.

— Am ajuns. Strada Candido la numărul 43.

Odată deschisă poarta, văzură o casă cu acoperiş din ţiglă, aici semn de bunăstare. Un filipinez filiform le ieşi în întâmpinare.

— O caut pe Ivy Cox, spuse Malko.

Omul clătină din cap.

— S-a reîntors la mama ei, la Basilan.

— Ea nu se mai întoarce?

— Nu ştiu. Puteţi să-i lăsaţi un mesaj.

Traversară grădina ajungând până la un bungalou dărăpănat aflat înconjurat de o peluză părăginită. Uşa acestuia era închisă iar pe o bancă se afla uitată o revistă mai veche. Undeva lângă uşă se afla un balansoar. Acesta era universul field-officer-ului Jeffrey Cox.

— Nu aveţi nici o fotografie de-a ei? îl întrebă Malko.

— Vreo fotografie? Nu am. Ea nu a dorit nici odată să se lase fotografiată. Ea purta mereu voal cu ochelari.

Ei plecară, la-ntâmplare. Malko strecură pe sub uşă o carte de vizită pe sub uşă, cu un răvaş explicativ, dar fără oprea mare speranţă.

Ieşind, el sugeră:

— Şi dacă am merge acolo unde-şi face ea studiile?

— La Atenao? Am putea încerca.

În douăzeci de minute ajunseră acolo. Era un campus elegant cu construcţii bleu pastel patronat de iezuiţii. Totuşi, Malko zări câteva voaluri islamice străbătând culoarele. Directorul îi primi imediat. Malko se prezentă ca membru al Crucii Roşii, explicând motivul pentru care o caută pe soţia lui Jeffrey Cox. Directorul se declară neputincios.

— Aceasta a dispărut, spuse el. Ea s-a înscris totuşi pentru un semestru, plătind până acum 50% avans. De altfel era o elevă foarte bună, cu mari şanse de a depăşi mediul ei familial.

— Adică?

— Ea vine dintr-o insulă unde islamismul radical a pus stăpânire cu desăvârşire. Ea este chiar musulmană practicantă Nici aici nu a avut vreo prietenă creştină.

— Există vreo fotografie de-a ei? insistă Malko.

Directorul reflectă câteva clipe.

— Fotografie? Nu, nu cred... Ah. Ba da! Aşteptaţi...

Ridică receptorul telefonului după care avu o conversaţie de câteva clipe în limba tacalog. După câteva minute un angajat intră cu un teanc de vederi plastifiate. Directorul le examină câteva clipe după care îi întinse una lui Malko.

— Iată aici legitimaţia ei de anul trecut. Puteţi să o păstraţi.

Ivy Cox era într-adevăr răpitoare: o gură amplă, un nas nu prea turtit şi ochii cu privirea pătrunzătoare sub sprâncenele bine conturate.

Malko ridică capul:

— Domnule director, nu vi se pare ciudat că o femeie frumoasă ca aceasta s-a măritat cu un negru de o sută treizeci de kilograme?

În faţa agresivităţii întrebării directorul se tulbură, răspunzând cu un surâs amar:

— În general femeile sunt bizare... Cred că ea voia să părăsească arhipelagul spre a merge în America. Aici viaţa este foarte dificilă.

— Chiar şi în această situaţie putea să găsească pe un altul...

Directorul zâmbi fără a mai răspunde ceva şi se ridică. Întrevederea se termina.

— Era o femeie tânără, încântătoare, spuse el, foarte devotată, foarte blândă. Sper că-i vor elibera pe soţul ei.

Malko ieşi întrebându-se dacă Jeffrey Cox nu căzuse pur şi simplu într-o capcană. Era totuşi suspect faptul ca o militantă islamică implicată în lupta armată, să se îndrăgostească de un agent al C.I.A., puţin seducător. Urmărind să se infiltreze în gruparea Abu Sayyaf, Jeffrey Cox fusese, poate, victima unei capcane organizate cu grijă.

— Unde mergem? întrebă Roberto ştergându-şi fruntea. Era bună întrebarea. Malko îşi privi Breitlingul. Era ora unu jumătate după-amiază. De-abia se mai putea respira.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe un anume Lee Kwan We?

— Cred că da.

— Ştiţi unde locuieşte?

— Bine-nţeles! Aproape de cimitirul chinezesc.

— Mergem acolo.

*

* *

Doi guarzi vegheau în faţa unui portal maiestuos din lemn masiv. După ce parlamentă cu Roberto, unul dintre ei îl întredeschise lăsând la iveală o grădină mare şi o casă din lemn cu acoperişul în formă de pagodă. Câteva clipe mai târziu, un tânăr chinez se-nclină în faţa lui Malko.

— Eu sunt secretarul d-lui Lee Kwan We. Dumneavoastră sunteţi unul dintre prietenii săi?

— Nu chiar, îl corectă Malko. Am o scrisoare pentru dânsul din partea uneia din prietenele sale din Bangkok.

Chinezul întinse mâna.

— Daţi-mi-o mie. Eu am să i-o înmânez d-lui Lee Kwan We.

— Aş prefera să i-o înmânez personal.

— În acest caz va trebui să reveniţi puţin mai târziu. Dl. Lee Kwan We este la Manilla unde a suferit o mică operaţie. Noi nu-l aşteptăm decât peste câteva zile.

Malko lăsă cartea sa de vizită şi numărul camerei sale de la Garden Orchid, puţin descurajat. Prima lui zi de anchetă, nu-i adusese prea mare lucru.

— Ne-ntoarcem la hotel, decise el.

De data asta, holul şi restaurantul de la Garden Orchid erau pustii, la fel şi piscina, spre care se-ndreptă Malko. Erau 40 de grade şi în apă erau vreo 35. El se lungi la umbra arzătoare pentru a face bilanţul. Ascunse enormul său Automag sub servietă, dar nu cu acesta avea să-l găsească el pe Jeffrey Cox.

Doborât de căldura inumană şi de decalajul orar, el adormi alungit îi apă cu capul sprijinit de malul piscinei. Se trezi tresărind atunci când auz soneria mobilului său. El îl luă din servietă. Comunicarea era foarte defectuoasă dar recunoscu totuşi vocea lui Ted Redmond.

— Aţi putut stabili contacte? întrebă şeful staţiei C.I.A. Din Manilla.

— Nu încă, mărturisi Malko. Vă amintesc că n-am sosit aici decât astăzi de dimineaţă.

— Ştiu asta, se scuză americanul, dar am noutăţi. Radulan Sabiron a dat publicităţii prin Radio Zamboanga un mesaj acum recent. El ameninţă cu tăierea uneia din mâinile lui Jeffrey Cox dacă noi nu anunţăm că acceptăm revendicările sale.

Capitolul V

Jeffrey Cox tresări. O lungă rafală spărsese liniştea junglei. Timp de câteva secunde inima lui se-ncălzi, crezând că veneau să-l elibereze, apoi zări pe acela dintre gardieni care purta un tricou verde pregătindu-se să lovească o nucă de cocos agăţată în vârful unui cocotier. Reuşi s-o facă şi o despică cu lovituri puternice de parang. Jeffrey Cox privi spre strachina sa goală în care furnici mari încercau zadarnic să găsească câteva boabe de orez.

Hrănit numai cu orez îmbogăţit cu capete de peşte, el pierduse aproape zece kilograme Ochii îi ardeau teribil, pentru că nu-şi putuse spăla lentilele de contact. Flaconul cu lichid special pe care-l purta mereu la el se terminase de două zile. I se luase totul în afara carnetului şi un pix, dar nu avea curaj să scrie. Zilele sale se scurgeau încet, toate la fel. Interminabile.

La fiecare două zile îl duceau până la râu unde avea dreptul să-şi înmoaie şi să-şi spele singura sa cămaşă. Erau câte douăzeci de minute de mers în fiecare sens. Cu un păzitor în faţă şi unul în spate. Câteodată mai zărea nişte femei pregătindu-se să spele lenjerie sau nişte copii care-i aruncau priviri curioase. Încercase să comunice cu răpitorii lui, renunţând foarte repede. Ei nu ştiau decât tanjug – dialectul local şi câteva cuvinte englezeşti.

Îi luaseră toţi banii; deci nu putea să ceară nimic puştilor din satul vecin care se-nvârteau în jurul coliviei sale, ca şi cum s-ar fi dus la Zoo. Nişte femei cu turban, cu faţa inexpresivă, veniseră de asemenea şi-l priviră fără să scoată nici un cuvânt. Singura uşurare era aceea că după douăzeci şi patru de ore îi dezlegaseră mâinile şi se putea mişca liber în celula sa.

Se auzi o nouă rafală.

De data asta, era cel de-al doilea păzitor al său, cel care purta o mustaţă stufoasă şi lungă şi care-i luase ochelarii de soare. El trăsese spre vârful unui cocotier. Jeffrey Cox auzi nişte chiţcăituri oribile şi o mică maimuţă căzu din cracă în cracă până pe pământ. Primi imediat o lovitură de crosă care o termină.

Acesta era pur şi simplu un semn de cruzime. Aceste animale nu erau nici agresive nici prădătoare. Asasinul lovi cadavrul cu piciorul şi veni să se aşeze în faţa celulei. Nu putea avea mai

mult de cincisprezece ani. Câteodată, seara, ei trăgeau în direcţia lunii din superstiţie.

Lui Jeffrey Cox nu-i trebuise decât o jumătate de oră pentru a ajunge de la satul Paticul la lagăr, dar el avea impresia că traversase spaţiul intergalactic pentru a ajunge pe o altă planetă.

Deodată se auzi un trosnet de crăci şi un mic grup de oameni apăru din junglă, în frunte era Radulan Sabiron cu un M.16 în bandulieră. Urmat de trei dintre luptătorii lui. În spatele lor, alţi doi târau trăgând de picioare un corp neînsufleţit pe care-l depuseră în faţa celulei. Era un filipinez îmbrăcat cu o cămaşă înflorată îmbibată cu sânge şi un pantalon vechi. Radulan Sabiron arătă cu degetul spre cadavru şi urlă:

— *Intelligence*[27]!

Acesta vorbea o engleză haotică. El încercă să-i explice că era vorba de un spion venit să-l elibereze, ceea ce părea foarte neverosimil. Încurajat de ocazia ivită însfârşit de a începe un dialog, Jeffrey Cox protestă:

— Eu nu fac parte din C.I.A. Eu vă sunt prieten şi bun musulman. *Allah O Akbar!*

Începu un scurt dialog între Radulan Sabiron şi Amil. Acesta din urmă ridică mâna spre cer şi întrebă:

— Dacă tu eşti un bun musulman, de ce Allah nu te protejează? El ar fi trebuit să îndepărteze insectele de această celulă.

Ce se putea răspunde la o asemenea măgărie? Jeffrey Cox era copleşit de un sentiment între furie şi disperare. El ştia că Agenţia nu l-ar lăsa să cadă, dar gonea această idee din capul lui, ca şi cum adversarii săi i-ar fi putut citi gândurile. Amil îl privi cu un aer batjocoritor.

— Pentru a le arăta prietenilor tăi din C.I.A. că nu ne e frică de ei, o să-ţi tăiem mâna stângă, îl anunţă el.

Liniştit, filipinezul scoase din teaca sa un lung parang a cărui lamă o făcu să lucească în soare. Lui Jeffrey Cox îi veni să vomite. După execuţia preotului al cărui loc i-l luase în celulă, el ştia că Radulan Sabiron era capabil de orice. La Basilan, el se dedase la un lung şir de atrocităţi. Neputincios, Jeffrey Cox rămase mut. Nu avea nici un rost să-i implore mila lui Sabiron. Suspansul se mai prelungi câteva secunde, după care îi aruncă câteva cuvinte lui Amil, care traduse imediat:

— Şeful a decis să aşteptăm ziua de mâine ca să le dăm timp

[27] *Spion!*

amicilor tăi să ne răspundă.

El se-ntoarse şi se depărtă spre lagărul principal. Douăzeci de minute mai târziu, reveniră alţi doi luptători cu o canistră de benzină. Stropiră cadavrul, îl acoperiră cu frunze de palmier şi-i dădură foc. Până la căderea nopţii, Jeffrey Cox trebui să inspire fumul rău mirositor degajat de corpul care se consuma lent. El sfârşi prin a adormi cotropit de o panică teribilă. Într-adevăr urmau să-i taie mâna în ziua următoare?

Ce făceau prietenii lui? El avusese totdeauna o încredere oarbă în şefii lui. Altfel, nu s-ar fi lăsat antrenat în această misiune riscantă. Se gândi din nou la Ivy, fără prea multe iluzii. El cunoştea de la plecare în ce tabără era ea. Totuşi, părea sinceră în dorinţa ei de a merge să trăiască în Statele Unite. Aparent reconvertirea ei nu era decât artificială. Atunci când el pregătea misiunea sa, şeful lui o poreclise deja „Poisson Ivy”[28].

*

* *

Malko aşteptase în zadar toată dimineaţa un mesaj de la filiera Sabina, neîndrăznind să părăsească Garden Orchid, făcând rondul între restaurant, camera sa şi piscină. El îl trimisese pe Roberto la Minpro, dar Sofia Kao nu era acolo.

„Dragonul” şi „Dragonito” se făcuseră invizibili şi ziariştii trândăveau prin hol inactivi. Negocierile între filipinezi şi comandantul „Robot” erau blocate.

Era aproape opt seara şi se-ntreba dacă generalul Dominador Domingo, şeful poliţiei din Zamboanga nu cumva îl uitase. Malko încercase să-l contacteze la mobilul său şi-i lăsase un mesaj la robot.

Deodată, holul lui Garden Orchid se umplu de uniforme, vreo douăzeci de oameni înarmaţi. Ei se dispuseră în linie în jurul unui filipinez de talie scundă, civil, care pătrunsese pe peron. Acesta din urmă se duse la recepţie şi schimbă câteva cuvinte cu funcţionara încremenită în semn de respect, care i-l arătă cu mâna pe Malko, instalat într-un fotoliu de pe hol. Noul venit se-ndreptă imediat spre el. Cu mâna-ntinsă.

— *Good evening*, eu sunt generalul Dominador Domingo. Trebuie să luăm cina împreună.

Lui Malko îi venea să intre în pământ. Era ca şi cum i-ar fi prins de spate o insignă C.I.A. El reuşi să surâdă şi să-ngaime o formulă de politeţe. Atunci îşi făcu apariţia „Dragonul” perlă roşie

[28] *Otrava Ivy.*

la degetul mic, care veni practic să sărute mâna şefului poliţiei din Zamboanga, aruncându-i o privire intrigată lui Malko. Acesta luă un plic conţinând harta insulei Jolo şi-l urmă pe general. Învelitoarea sa fusese făcută ţăndări.

Protejaţi de un zid de poliţişti înarmaţi, ei se apropiară de o mare limuzină Mercedes cu geamurile blindate staţionată în faţa hotelului. Ea era escortată de vreo douăsprezece motociclete. Într-un zgomot asurzitor convoiul se lansă într-o cursă nebună pe Governor Camins Avenue. Malko avea impresia că este preşedintele Statelor Unite.

— Dumneavoastră vă place bucătăria chinezească? întrebă cu amabilitate generalul Dominador.

— O ador, răspunse Malko.

Ofiţerul îşi apostrofă şoferul care viră şi porniră din nou spre centru. Atunci când Mercedesul se opri pe o stradă îngustă, Malko coborî din maşină, descoperind poliţişti peste tot oprind toată circulaţia. Era o noapte neagră. Generalul Domingo intră în pas vioi în hotelul Skypark precedându-l pe Malko în ascensor în timp ce oamenii din garda sa fugeau pe scări. La etajul zece, ei pătrunseră într-un restaurant mare panoramic, unde erau ocupate o duzină de mese. Generalul dădu un ordin şi oamenii lui se precipitară spre oamenii care luau cina. Aceştia avură tocmai timpul necesar pentru a înghiţi ultimul dumicat. După ce sala fu curăţată de elementele sale indezirabile, generalul Domingo îi arătă cu un surâs o mare masă rotundă:

— Să ne instalăm acolo!

Adjuncţii lui li se alăturară. Ei erau în uniformă. Aveau grad de colonel. Generalul compuse el însuşi meniul, jumătate japonez, jumătate chinezesc şi ceai pentru toată lumea. Apoi se-ntoarse spre Malko şi-şi ridică paharul cu ceai:

— Bine aţi venit la Zamboanga...

Malko îşi spuse că mereu i se ura bun sosit, chiar şi în locurile cele mai nenorocite...

Primele feluri de mâncare începuseră să sosească pe platoul turnant. Timp de o clipă nu se auzi decât zgomotul produs de beţişoare. O grămadă de chelneri îndoiţi de mijloc, vădind o teamă respectuoasă, vegheau la buna dispoziţie a clienţilor lor un pic mai speciali.

După ce termină un fel de mâncare, generalul Domingo se-ntoarse spre Malko:

— Mr. Redmond mi-a spus că dumneavoastră sunteţi de la

Crucea Roşie şi că vreţi să veniţi în ajutorul acelui american răpit de gruparea Abu Sayyaf.

Se simţea că el nu crede nici un cuvânt. Coloneii din jurul lor îl examinau pe Malko fără să spună nimic.

— Exact! spuse Malko. Ce ştiţi dumneavoastră despre soarta lui?

Generalul Domingo înghiţi dintr-odată un crevete enorm şi se strâmbă.

— Şeful poliţiei din Jolo are o bună reţea de informaţii. Eu am câteva informaţii. Acest american de rasă neagră este în viaţă. Nişte oameni din satul Paticul, chiar şi poliţistul din acel sat l-au văzut.

Malko tresări:

— Un poliţist! Şi n-a întreprins nimic?

Generalul Domingo surâse indulgent.

— El este singur la Paticul. În timp ce luptătorii Abu Sayyaf sunt aproape de două sute. În plus, populaţia este de partea lor.

— Jeffrey Cox este deţinut în sat?

— Nu! Într-un lagăr în mijlocul junglei.

Malko scoase harta sa de stat major şi o despături.

— Puteţi să-mi arătaţi unde este acel sat?

Aplecat asupra hărţii, generalul Domingo puse arătătorul pe un punct. În nordul insulei, indicând Paticul Hill 235.

— În jur de un kilometru la nord de această colină, explică el. O pistă carosabilă leagă acest loc de satul Paticul.

— Dacă dumneavoastră cunoaşteţi amplasamentul acestui lagăr, de ce este imposibilă organizarea unei operaţiuni militare?

— Puneţi această întrebare colonelului Yul, replică generalul Domingo arătând spre vecinul său din stânga, un filipinez scund şi îndesat cu părul abundent, la fel de gras, pe cât era de înalt.

— Eu m-am bătut la Jolo. Acum patru ani, explică acesta, şi am fost rănit acolo, de un glonţ în coapsă. Este foarte greu să-i înfrunţi pe guerilleros atunci când te abaţi de pe căile de acces. Jungla este impenetrabilă şi ei o cunosc ca pe propriul buzunar. Au mitraliere, mortiere şi mine. Ei evită lupta deschisă, repliindu-se în nişte grote sau tunele săpate de japonezi în timpul ultimului război. Sunt multe din astea la Paticul Hill.

— Dacă americanii vor să-l salveze pe omul lor, trebuie să plătească, conchise generalul Domingo.

— Răpitorii nu doresc bani, ci eliberarea unor terorişti islamişti deţinuţi în Statele Unite.

Colonelul Yul surâse:

— Dacă aveţi mulţi dolari veţi găsi nişte oameni pentru a-l elibera, poate un „lost command” care nu a reuşit să captureze nişte ostatici de valoare.

— Ce înseamnă un „lost command”? întrebă Malko.

— Un mic grup independent care nu-i subordonat grupării Abu Sayyaf, îi explică colonelul Yul.

Asta nu era idiot.

— Cum se poate intra în legătură cu acest „lost command”? întrebă Malko.

La această întrebare nimeni nu răspunse şi toţi îţi băgară nasul în farfuriile lor. Reîncepu simfonia beţişoarelor. Numai când ajunseră la desert, generalul Domingo se aplecă la urechea lui Malko:

— Eu cunosc pe cineva care v-ar putea ajuta să-l contactaţi. Este vorba de Romeo Putik, fiul primarului din Paticul. El hoinăreşte deseori pe la Garden Orchid, atunci când vine la Zamboanga şi mereu este în criză de bani.

— Se droghează?

Generalul izbucni în râs.

— Nu! Îi plac mult fetele frumoase şi el este foarte urât... Puţin mai-nainte, era în hol. Fiţi însă atent: este de asemenea, un bandit.

Malko îşi notă numele, spunându-şi că poate există un alt mijloc mai simplu de a-l recupera pe field-officer-ul Jeffrey Cox. Fură aduse delicatesele japoneze. Toţi poliţiştii înfulecau de zor. Cum ţeava lungă a Automag-ului îl deranja, Malko se răsuci puţin pentru a-i schimba poziţia. Imediat generalul Domingo izbucni în râs.

— Puneţi arma pe banchetă. Aici, cu mine, nu riscaţi nimic.

Confuz, Malko se debarasă de impozantul automat. Imediat, generalul îl luă în mână şi-l arătă vecinilor săi.

Arma trecu din mână în mână. Sub privirile admirative ale poliţiştilor prezenţi. Malko nu mai ştia unde să se-ascundă. Chiar dacă arma ar fi avut pictată pe crosă o cruce roşie, acoperirea sa era serios compromisă. El îşi recuperă obuzierul aflat în centrul comentariilor flatante şi profită de aceasta pentru a schimba subiectul.

— Am fost acasă la familia Cox, spuse el. Ivy Cox s-a dus la Basilan la mama ei.

Cu gura plină, generalul Domingo dădu din cap şi mormăi:

— Nu!

Malko aşteptă ca el să termine şi-l întrebă:

— Cum adică nu?

— Pentru că informatorii mei îmi spun că ea nu este la Basilan. Noi o ţinem sub supraveghere pe mama ei. Ea a stat acolo numai o zi.

— Ştiţi unde se găseşte ea?

— Nu.

Ţinând cont de postul lui, treaba asta era neliniştitoare.

— Dumneavoastră n-aţi urmărit-o? se miră Malko.

Generalul Domingo dădu din cap.

— Nu avem chiar atâţia oameni şi ea n-a făcut nimic. Dac-ar trebui să urmărim pe toţi simpatizanţii lui Abu Sayyaf...

— Unde s-o fi găsind?

Filipinezul lăsă din mână baghetele.

— Eu ştiu că nu se află la Jolo. Noi îi supraveghem pe toţi cei care debarcă aici. Poate fi pe undeva la Mindanao, sau poate chiar la Manilla. Nu există nici un control între Mindanao şi Lugon. Dacă ea călătoreşte cu avionul, şi-ar fi putut lua un nume fals. Dar este foarte posibil ca să fi rămas la Zamboanga (El râse vesel). Doriţi să-i faceţi curte?

— Nu, zise Malko. Vreau s-o întreb ce s-a-ntâmplat. Credeţi că ea nu ştie?

Generalul deveni gânditor.

— Nu ştiu! Dacă cel răpit nu face parte din C.I.A. poate a fost doar o imprudenţă. Dar...

Era clar că el nu vrea să spună mai mult. Terminară cina cu valuri de ceai şi imediat şase mâini dotate cu câte un Zippo se-ntinseră spre el. În poliţia filipineză, disciplina nu era un cuvânt nesemnificativ.

Întoarcerea la hotel se efectuă cu aceeaşi desfăşurare de forţe. Lungul Mercedes se opri în faţă la Garden Orchid, generalul Domingo îl lovi familiar peste crosa Automag-ului cu un surâs complice.

— Aici la hotel, dumneavoastră nu riscaţi nimic, spuse el. Acesta este foarte supravegheat. Afară, dacă vi se-ntâmplă ceva nu ezitaţi niciodată să trageţi primul. Atenţie la port! Acolo este foarte periculos. Chemaţi-mă dacă aveţi nevoie de ceva. Şi să nu faceţi imprudenţa să mergeţi la Jolo.

— Mulţumesc, spuse Malko.

Se despărţiră cu o călduroasă strângere de mână. Holul

hotelului era pustiu, dar se auzea muzică din restaurant, unde o încântătoare cântăreaţă filipineză mormăia „Stringers in the Night” pentru rarii clienţi, mai ales jurnalişti. Malko se instală la bar şi când chelnerul îi aduse Stolychnaya cerută, el îl întrebă:

— Romeo Putik este pe aici în seara asta?

Filipinezul făcu ochii roată prin sală.

— Da, zise el, arătându-i un bărbat enorm debordând din fotoliul său, în faţa estradei, sorbind-o din priviri pe cântăreaţa muiată în furoul său argintat. Era acolo deci.

Malko mulţumi şi tot sorbindu-şi vodca, îl observa pe fiul primarului din Paticul. Era cu adevărat un monstru. Te întrebai cum de mai putea să respire. Atunci când dizeuza îşi termină cântecul, el abia se ridică, aplaudă mai să rupă tot şi o abordă atunci când cobora de pe estrada sa. În mod cert, el o invita să se-aşeze la masa lui. Malko era prea departe ca să urmărească conversaţia. Cântăreaţa se uita în jurul său ca pentru a cere ajutor şi cu un surâs de scuză, ea se îndepărtă. Celălalt o urmă clătinându-se pe coapsele sale enorme ca o gâscă prea îndopată. Spre marea surpriză a lui Malko, cântăreaţa se apropie de el şi-l luă de braţ ca şi când s-ar fi cunoscut dintotdeauna.

— Bună seara, spuse ea. Mă numesc Sharon.

Romeo Putik trecu aproape de ei şi îi aruncă lui Malko o privire neagră înainte de a ieşi din restaurant. Imediat, Sharon îşi retrase braţul cu un surâs confuz.

— Scuzaţi-mă, spuse ea. Dar nu reuşeam să scap de acest băiat, şi atunci i-am spus că sunt cu dumneavoastră.

— Sunt flatat, spuse Malko surâzând. Doriţi să beţi ceva?

— Puţină şampanie.

El obţinu de la barman o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc, producţie 1995, pe care acesta o destupă cu respect sub privirea încântată a lui Sharon. Ciocniră şi Malko profită pentru a o observa mai de-aproape. Ea era încântătoare şi furoul argintat mula un corp subţire cu picioare lungi, ceva rar la filipineze.

— Dumneavoastră sunteţi ziarist? întrebă ea.

— Nu. Eu aparţin Crucii Roşii. Încerc să negociez eliberarea unui tânăr american răpit de luptătorii Abu Sayyaf, Jeffrey Cox.

— Da! Este o treabă grea, zise tânăra. Aceştia sunt toţi nişte bandiţi. Ar trebui omorâţi până la ultimul.

Iată cel puţin o opinie tranşantă. Sharon adăugă imediat:

— Aceşti islamişti ne distrug viaţa! Ei aruncă cu grenade,

plasează bombe. Sunt ca nişte nebuni furioşi. Ce făcea acest american la Zamboanga?

— Nu ştiu, spuse Malko. Eu n-am altă sarcină decât să-l ajut.

— Dacă aveţi bani, treaba asta pare să fie uşoară, remarcă ea. Aceştia sunt nişte bandiţi.

Reîncepuse muzica.

— Doriţi să dansaţi? propuse Malko, după ce-şi mutase cu discreţie pistolul la spate.

Sharon lunecă de pe taburetul ei şi veni să se-nfăşoare în jurul lui. Corpul ei suplu, îl făcu să uite de căldura apăsătoare şi de neplăcerile de peste zi. Ea îi şopti la ureche:

— Să nu mă luaţi drept o cocotă. Nu am obiceiul să agăţ necunoscuţi, dar v-am văzut în seara asta cu generalul Domingo. Ştiu că sunteţi o persoană importantă.

Ei mai dansară puţin, după care se duseră la bar servind din nou Taittinger. Romeo Putik reapăru şi se instală în faţa unei beri. Sharon se strâmbă atunci când el îi făcu un semn cu mâna.

— Este efectiv oribil, spuse ea la ureche lui Malko. Este fiul primarului din Paticul la Jolo. El vine la Zamboanga pentru a-şi vinde recolta de mango verzi. Nu se gândeşte decât la fete, numai că n-are bani destui. Este atât de gras... Mi-a propus zece mii de pesos[29] dacă mă culc cu el.

— Nu e destul! spuse Malko galant.

Sharon îi aruncă o privire complice.

— Eu nu sunt o cocotă şi el oricum nu avea aceşti bani. Se mulţumeşte cu fete din Penguin la trei sute de pesos.

Ea privi spre ceasul fixat pe peretele barului.

— Trebuie să-mi reiau repriza de cântece. Pe mai târziu poate. Dacă nu, mai cânt încă mâine.

Ea se depărtă şi el admiră balansul senzual al şoldurilor sale. Avea clasă. Fără să-şi termine sticla de Taittinger, el semnă nota şi o luă în direcţia camerei sale. Introduse cheia în broască, deschise, aprinse lumina şi rămase pironit locului. Un bărbat îl aştepta instalat în fotoliu lângă televizor. Era un filipinez în tricou galben cu o mustaţă şi barbişon, cu părul negru despărţit de o cărare la mijloc. Malko putea vedea crosa armei acestuia, strecurată la centură. Timp de o fracţiune de secundă se gândi să scoată Automag-ul, apoi îşi dădu seama că celălalt ar fi avut tot timpul să-l doboare, înainte ca el să-l smulgă de la centură.

---

[29] *În jur de 1600 de franci.*

Capitolul VI

Necunoscutul afişă un surâs mai degrabă neliniştitor, dar făcu un gest împăciuitor.

— *Don't be afraid,* spuse el. *I am your friend*.[30]

— Cine sunteţi? întrebă Malko.

— Numele meu este Danag. Locuiesc în satul Paticul. Dumneavoastră aţi trimis pe cineva să se informeze despre american.

— Eu n-am trimis pe nimeni. Îl corectă Malko. Am contactat o femeie, Sofia Kao, care după câte se ştie, trimite colete ostaticilor.

— Da, ştiu, spuse Danag. Ea a fost imprudentă: a trimis pe cineva în lagărul lui Radulan Sabiron, fără să-l anunţe. Ei l-au luat drept spion şi l-au omorât şi ea nu vrea să se mai ocupe de afacere.

— Sunt dezolat, spuse Malko, dar...

Interlocutorul lui înlătură preocuparea privitoare la această moarte cu un gest neglijent.

— Am convins-o totuşi să trateze cu dumneavoastră. Eu sunt cel care va transporta coletele începând din portul Jolo. Îl cunosc bine pe Radulan Sabiron. El este căsătorit cu verişoara mea.

Era nesperat... Malko se forţă să surâdă.

— Vă mulţumesc, dar aş vrea să vă pun o întrebare. Cum de vă aflaţi aici? Eu credeam că acest hotel este păzit...

— Este păzit, dar e suficient să ai prieteni. Apropo! Mi s-a spus că dumneavoastră aveţi o foarte frumoasă armă pentru a vă apăra. Pot s-o văd şi eu?

Stupefiat, Malko luă Automag-ul de la centura sa şi scoase încărcătorul şi cartuşul care era pe ţeavă, înainte de a-l da vizitatorului său. Nu numai că un om înarmat putea ajunge în plina noapte la camera sa. Dar ştia deja ce tip de armă poseda! Ori Roberto vorbise, ori poliţia era penetrată de islamişti. În orice caz, era neliniştitor...

Danag îi înapoie Automag-ul.

— Dac-aţi dori s-o vindeţi într-o zi... propuse el.

Era ameţitor. Malko se reculese şi întrebă:

— Cum procedăm?

---

[30] *Nu vă fie frică. Eu sunt prietenul dumneavoastră.*

Danag era deja în picioare.

— Veniţi cu mine să stabilim modalităţile. Astfel, primul colet va pleca cu hovercraftul de ora opt mâine dimineaţă.

— Unde?

— Nu departe de universitate.

Acele fosforescente ale Breitlingului indicau zece minute trecute după miezul nopţii. Malko se gândi din nou la recomandarea şefului de staţie „Nu ieşiţi niciodată seara”. Danag dădea deja semne de nelinişte.

— Dacă nu doriţi, nu-i nimic, îl preveni el. Eu fac asta pentru a face un serviciu. Dac-aş fi vrut să vă omor...

A-l omorî, desigur, dar a-l răpi era mai uşor în afara hotelului. Malko nu putea totuşi respinge oferta.

— Foarte bine! acceptă el. Dar...

El repuse la loc încărcătorul Automag-ului. Puse cartuşul pe ţeava şi-l strecură la centură în faţă. Ei coborâră scara, dar la parter. În loc să se-ndrepte spre hol. Danag coborî un etaj în plus. El pătrunse în grădină, ocolind piscina şi ajunseră pe o străduţă. Accesul spre aceasta, era blocat de un lanţ gros ferecat de un lacăt. Pe care Danag îl descuie cu o cheie pe care o scoase din buzunar. Un triciclu aştepta acolo în întuneric, cu conducătorul lui şi ei se instalară în spate. Vehiculul porni imediat, mergând pe străzi pustii, pe care alergau doar câini vagabonzi. Danag nu-şi descleşta buzele şi Malko nu cunoştea îndeajuns Zamboanga pentru, a se orienta. După puţin timp, el realiză că merg de-a lungul coastei. În final, triciclul se opri în faţa unei case vechi din lemn la marginea unei plantaţii de cocotieri.

— Aici este, spuse Danag.

Malko îl lăsă să coboare primul şi-l urmă cu mâna pe crosa armei. Filipinezul împinse o uşă şi-l precedă într-o cameră prost luminată. O femeie citea un ziar. Ea îşi ridică ochii şi el o recunoscu pe Sofia Kao care, mai mult ca niciodată, avea aerul unei vrăjitoare bine hrănite. Danag şi Malko se instalară pe nişte taburete în faţa ei.

— Americanul este în pericol, zise ea din capul locului.

— Adică...

— Comandantul Sabiron vrea să-i taie mâna stângă. El este foarte furios pe C.I.A.

— Este inuman. Ştiam asta deja. El a făcut cunoscut intenţia asta a sa la radio. Ce putem face?

Danag luă cuvântul cu o voce mieroasă:

— Am vorbit cu comandantul Sabiron. Este un om bun. El este de acord să nu-i taie mâna americanului dacă îi daţi cinci mii de dolari pentru oamenii din satul Paticul.

Malko îşi stăpâni cu greutate furia. Acesta era un şantaj, chiar pe faţă. El întrebă:

— Şi cu coletele?

— Eu însumi voi duce coletele, zise Danag.

— Preţul va fi de o mie de dolari pentru fiecare colet se grăbi să precizeze Sofia Kao. Unul din verii mei a fost ucis din cauza dumneavoastră.

— Dar ceilalţi plătesc doar o mie de pesos pentru coletele destinate ostaticilor comandantului „Robot”, protestă Malko.

— Comandantul Sabiron este foarte supărat, spuse încet Danag. Din ceea ce trimiteţi dumneavoastră, am să pun ceva deoparte pentru el. Sper că nu vă supără asta.

Malko nici măcar nu răspunse. Şi-ar fi dat castelul pentru un aruncător de flăcări.

— Eu nu am cinci mii de dolari, pretinse el şi mi-este imposibil să fac un colet de-acum până mâine dimineaţă.

Danag făcu un gest liniştitor.

— Nu-i nimic! Cât aveţi?

— Trei mii de dolari.

— Dumneavoastră puteţi să faceţi rost de încă trei mii de dolari. Preparaţi coletul pentru hovercraftul de la ora patru mâine după amiază. Introduceţi înăuntru un plic cu dolarii, cinci mii pentru comandantul Sabiron şi o mie pentru seňora Sofia. Duceţi-l în port înainte de plecarea vaporului. Totul va fi în regulă. La înapoiere, dumneavoastră veţi primi o scrisoare de la american, dacă el vă va scrie.

Aceasta era o lovitură frumoasă, pe care Malko era obligat s-o accepte. În camera mică, domnea o căldură apăsătoare şi ţânţarii se învârteau în jurul lămpii. El se ridică, scrâşnindu-şi dinţii de furie în sinea sa.

— Bine! Vom proceda în acest fel. Sofia Kao nu se deranjă. Dar Danag propuse:

— O să vă conduc la hotel. Vedeţi că nu aveţi de ce vă teme.

În momentul în care ieşea, Sofia Kao spuse:

— Pe colet, trebuie trecut Sabina II, pentru a nu exista dubii.

— Doar Sabina, reprezintă numai coletele destinate invitaţilor comandantului „Robot”, preciză cu amabilitate Danag.

„Invitaţii...”

În momentul în care se instalară în triciclul care-i aşteptase, Danag îi arătă lui Malko o cutie de mărimea unei cutii de sticle cu vin.

— Coletul dumneavoastră va trebui introdus aici; cu eticheta Sabina II pentru a nu fi furat sau interceptat de poliţie.

— Ce-i înăuntru?

— Nişte cartuşe pentru M.16, răspunse cu simplitate filipinezul.

Malko nici măcar nu explodă. Resemnat el înghiţise găluşca. Dacă ar fi spus nu, toată operaţiunea eşua. Ori, problema numărul unu era aceea de-a relua contactul cu Jeffrey Cox. Triciclul demară şi Danag strigă la urechea sa pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Adăugaţi de asemenea o cameră de luat vederi în colet. În două zile. Eu vă voi trimite gratuit un film de la prietenul dumneavoastră. Pentru următoarele, va trebui să plătiţi.

Hoţia nu avea limite. Comandantul Sabiron era poate un om politic, dar el avea un dezvoltat simţ comercial.

Când ajunseră la Garden Orchid. Danag luă cutia cu muniţie şi-l conduse pe Malko până la camera sa. După ce lăsă cutia pe pat, el îl sfătui:

— Lipiţi bine eticheta cu Sabina II cu litere groase!

După ce acesta plecă. Malko se zăvorî, furios la culme. Apărându-se pe sine, Malko devenise complicele răpitorilor lui Jeffrey Cox. El plătise cu un preţ foarte mare primul şi modestul său succes.

*

* *

Malko era tocmai pe punctul de a termina confecţionarea coletului destinat lui Jeffrey Cox. El alergase toată dimineaţa împreună cu Roberto prin Zamboanga pentru a aduna toate obiectele necesare: două tricouri XXL. Două slipuri, zece preparate dulci, zece preparate sărate, hrană liofilizată, nişte pastile de hidroclorazonă, pachete cu cereale, lichid pentru spălarea lentilelor de contact, spray pentru purificarea apei, spray contra ţânţarilor, chibrituri, un Zippo şi patru pachete de ţigări, un ceas bun, corned-beef. Nişte fructe de mango uscate, plus douăzeci de mii de pesos în hârtii de câte o sută, hârtie şi pix şi un mic tranzistor. El alcătuise coletul conform sfaturile medicului ambasadei americane. Ted Redmond nu-şi

economisise complimentele la adresa lui Malko. Dacă totul se desfăşura în bune condiţii, C.I.A. urma să obţină în patruzeci şi opt de ore un film video şi o scrisoare de la field-officer-ul Cox cu care să poată fi liniştită familia şi mai ales centrala de la Langley.

— Bravo! concluzionase şeful staţiei. Acum trebuie să ne asigurăm că el a primit toate acestea şi să-i pregătim evadarea.

Din gură mergea foarte repede.

— Asta nu-i chiar atât de uşor, îi replicase Malko. Situaţia este mai grea decât puteţi să vă imaginaţi.

Malko termină prepararea coletului, introducând totul împreună cu cutia cu muniţii într-o pânză de iută pe care o prinse cu capse după ce strecurase înăuntru un plic conţinând şase mii de dolari în bilete de câte o sută. În chiar dimineaţa aceea, ambasada americană îi virase zece mii ia Land Bank prin Federal Express. Atunci când totul fu gata, el sună la poartă pentru a veni să coboare coletul care cântărea bine peste patruzeci de kilograme. Roberto aştepta în hol cu un aer preocupat.

— Noi mergem în port, îl anunţă Malko.

— Nu-i prudent, îl preveni filipinezul.

— De ce?

— Mi s-a adus la cunoştinţă că pe-acolo dau târcoale nişte tipi suspecţi cu telefoane mobile. La chei sunt multe vapoare rapide şi odată aflat pe mare. Marina filipineză nu vă va putea recupera. Vedetele lor nu depăşesc zece noduri pe oră. În timp ce celelalte aleargă cu treizeci.

— Cine sunt oamenii aceia?

— Nu ştiu. Ar fi mai bine să aşteptăm până mâine dimineaţă.

Malko dădu din cap:

— Imposibil! Vreau să depun eu însumi pe vapor acest colet.

— Eu v-am prevenit! conchise Roberto.

El puse coletul în portbagaj şi plecară în direcţia portului. În faţa vechiului hovercraft Mitsubishi al Fast Seecraft Inc. Era masată o mulţime compactă. Un şir de buticuri cu acoperişul din tablă despărţea esplanada de port. Dar se ajungea acolo, fără nici un control. Roberto gară cât mai aproape posibil de hovercraft şi Malko coborî examinând mulţimea. În afara călătorilor erau mulţi tineri în tricouri. Era imposibil să-ţi dai seama care era periculos şi care nu...

În orice caz, nu era pe-acolo nici un străin.

Urmându-l pe Roberto care transporta coletul greu, el se-ndreptă spre ghereta galbenă prin care treceau pasagerii. O

barieră despărţea pe gură cască de pasagerii care se-mbarcau cuminţi după ce fuseseră percheziţionaţi. Cei care erau înarmaţi depuneau armele într-o cutie mare galbenă supravegheată de un poliţist care le ataşa o etichetă. Malko se pregătea să-i spună lui Roberto să se grăbească, când se simţi înghesuit. Adrenalina îi crescu brusc. Realiză deodată că este înconjurat de o duzină de tineri. Roberto, aflat la câţiva metri distanţă în faţa lui, nu văzuse nimic.

Totul se petrecu foarte repede. Grupul se strânse în jurul lui Malko. Acesta avu o senzaţie ciudată că decolează de la sol. Agresorii lui îl ridicaseră şi-l antrenau spre chei. Nimeni nu părea să vadă ce se petrece. Instinctiv, el strigă:

— Roberto!

Şoferul se-ntoarse brusc. Malko fusese deja „transportat” vreo zece metri de grupul care mergea în zigzag printre furgonetele staţionate în port. Doi dintre agresori îl prinseseră fiecare de câte un braţ, şi un altul îl imobilizase din spate.

El crezuse la-nceput că vor să-l ducă într-una din furgonete, dar aceştia le depăşiră şi se apropiară de un spaţiu deschis lângă chei. El zări jos o vedetă cu motorul pus în funcţiune cu doi bărbaţi.

Roberto, alertat în sfârşit, lăsă coletul să cadă şi-şi scoase de la centură falsul său Colt 45. El se apropie de grupul aflat în mişcare, realizând imediat că-i imposibil să tragă fără să rişte să-l atingă pe Malko. Acesta din urmă se zbătea cu forţa disperatului. Cel mai puternic dintre adversarii săi îl cuprinsese din spate imobilizându-i braţele de-a lungul corpului, în timp ce ceilalţi doi îl ridicau de coate, în sfârşit, cu o lovitură puternică de picior, reuşi să scape de cel care-l ţinea din spate. Într-o fracţiune de secundă el reuşi să apuce crosa Automag-ului său. Era şi timpul: bordul cheiului nu era decât la doi metri. El ridică arma şi trase în aer. Detunătura asurzitoare îi făcu pe adversarii săi care se aflau atunci între maşini şi el, să bată în retragere.

Deodată un tânăr în tricou verde se desprinse de grup şi se năpusti cu capul aplecat ca un jucător de rugby în direcţia lui Malko. Acesta ezită o fracţiune de secundă să tragă. Tânărul îl lovi în coapsă ca un berbec, proiectându-l spre malul cheiului. Malko rămase câteva secunde în echilibru. Încercând cu disperare să nu se răstoarne pe spate. În timp ce cel care-l împinsese cădea în apă. El îl văzu pe Roberto grăbindu-se spre el, cu pistoletul în mână şi bătând aerul cu braţele căzu. Speed-

boatul demară cu un muget de tunet. Acceleraţia fu atât de puternică încât vasul era deja la cincizeci de metri de chei atunci când Malko se ridică, cu Automag-ul în mână.

Roberto gesticula la malul cheiului. Tinerii se dispersaseră şi hovercraftul se balansa mereu în acelaşi loc. Unul dintre cei doi bărbaţi care se aflau la comenzi, îmbrăcat cu o vestă antiglonţ se-ntoarse ameninţându-l pe Malko cu un pistolet. Într-o fracţiune de secundă acesta înţelese că celălalt blufa. Nu tragi într-un milion de dolari. El urlă pentru a acoperi zgomotul motorului:

— Aruncă arma!

Celălalt dimpotrivă îl ochi. Atunci Malko apăsă pe trăgaciul Automag-ului. Detunătura îl asurzi. Omul care-l ameninţa lovit în plin piept fu aruncat pe fundul vasului. Teribilul proiectil al Automag-ului ieşise luând cu el o bucată considerabilă din plămân. Rănitul se prăbuşi scăpând arma din mână. Pilotul vasului se întoarse la rândul lui şi se pomeni în faţa ţevii lungi nichelate a Automag-ului.

Dându-şi seama că n-are nici o şansă, fără să ezite, lăsă cârma şi se aruncă peste bord.

*

* *

Malko la comenzile speed-boatului, revenea cu viteză redusă spre port, cu cadavrul răpitorului pe fund. Pilotul înota cu disperare spre mal. Mai mulţi poliţişti alergau în toate direcţiile pe chei. Roberto agita pistolul lui în direcţia lui Malko. Acesta acostă şi filipinezul îi aruncă o coardă pentru a amara. Un poliţist în uniformă îi întinse o mână pentru a-l ajuta să sară pe mal.

— Bună treabă! zise el.

Roberto se grăbi spre el şi-l certă:

— V-am spus că nu-mi miroase a bine!

Trei poliţişti loveau cu picioarele trei tineri lungiţi pe jos cu mâna la cap. Malko privi în direcţia hovercraftului. Nu mai erau pasageri pe chei şi urma să fie ridicată pasarela.

— Unde-i coletul? strigă Malko.

— Acolo!

— Repede! Trebuie să-l ducem pe vapor.

Ceasul lui indica ora 3,55. Roberto se grăbi, luă de jos greul colet şi-l întinse unuia dintre marinari de pe vas. Câteva minute mai târziu fu ridicată pasarela şi vasul se depărtă pierzându-se într-un nor rău mirositor de motorină. Necăjit, Malko îşi spuse că

poate n-ar fi trebuit să expedieze coletul. I se întinsese o capcană. Cheiul colcăia de poliţişti sosiţi de la Police Station, aflata la o distanţă de o sută de metri. Unul dintre ei se apropie de Malko, cu un radio în mână.

— Generalul Domingo vă aşteaptă la cartierul general al celei de-a IX-a regiuni, îl anunţă el. Am o maşină ca să vă ducă acolo.

Lăsându-l pe Roberto, Malko luă loc într-un microbuz cu patru poliţişti înarmaţi. Era încă zăpăcit, bulversat pentru că doborâse un răpitor. Automag-ul nu făcea răniţi. Vesta antiglonţ fusese străpunsă ca o foaie de hârtie.

Merseră mai mult timp şi ieşiră din oraş. Cartierul general al poliţiei era în plin câmp. Minibuzul se opri în fine în faţa unei clădiri peste care flutura steagul filipinez. Generalul Domingo îl primi cu căldură.

— Bravo, seňor Linge! zise el. Sunteţi bine antrenaţi acolo la Crucea Roşie! Mi-ar plăcea să am mulţi oameni ca dumneavoastră în poliţia mea. Intraţi să bem un ceai!

De data asta, acoperirea lui Malko era definitiv scoasă din uz. Generalul îl precedă pe Malko într-un mic birou cu pereţii acoperiţi de hărţi. O ordonanţă aduse ceai, biscuiţi, bucăţi de mango şi o sticlă de Defender „Cinci ani vechime”. La generalul Domingo, noţiunea de ceai era extensivă...

— Povestiţi-mi totul, ceru ofiţerul filipinez.

Malko îi relată întâlnirea din ajun cu Danag şi Sofia Kao şi istoria coletului, concluzionând:

— Nu numai că m-au stors de bani. Dar au şi încercat să mă răpească.

Generalul Domingo făcu un semn negativ din cap.

— Nu! Acesta nu este acelaşi grup. Cei care v-au atacat astăzi ascultă de un „mic” comandant Mujib Susokan. El a fost anunţat de prezenţa dumneavoastră în port şi a vrut să câştige un milion de dolari. Noi am identificat pe trei dintre ei şi aceştia au vorbit.

— Dar cum au aflat ei de prezenţa mea?

Generalul surâse cu amărăciune:

— Ei se cunosc între ei. Cineva a vorbit. Asta nu-i prea grav. Numai că acum noi ştim că dumneavoastră lucraţi pentru americani.

Evident, funcţionarii Crucii Roşii, arareori erau înarmaţi până-n dinţi.

— Asta-i o încurcătură plicticoasă, oftă Malko.

— Aceasta face doar să crească preţul pentru răscumpărarea

dumneavoastră în caz de răpire, îl corectă generalul. Fiţi foarte prudent. Am să dau ordin să fiţi escortat până la Garden Orchid.

*

* *

— Trebuie să vă întoarceţi imediat! Luaţi primul avion din seara asta, îi spuse Ted Redmond lui Malko, după ce ascultă povestea cu incidentul din port.

— Şi cine se va ocupa de Jeffrey Cox?

Se lăsă un moment de linişte la capătul firului, după care americanul se mulţumi să mărturisească:

— Malko, eu nu pot să vă garantez o protecţie specială în cazul unui eşec. Dacă dumneavoastră sunteţi capturat noi vom face ceea ce am face în cazul ostaticilor „obişnuiţi”.

— Adică nimic.

— Nu! îl corectă americanul. Nişte presiuni diplomatice doar. Nu cred însă că Langley va debloca mulţi bani. În cazul acesta eu nu mă simt îndreptăţit să vă cer să vă asumaţi asemenea riscuri. Pe lângă aceasta dumneavoastră sunteţi reperat. „Politicii” din Abu Sayyaf sunt practic siguri că aparţineţi C.I.A. Aşa că vor face totul ca să vă captureze: Părăsiţi Zamboanga şi reveniţi la Manilla.

— Nu! spuse Malko, aproape fără să reflecteze. Voi fi foarte atent. Trebuie să rămân cel puţin până voi primi caseta cu Jeffrey Cox.

El nu-i pomenise de Romeo Putik, fiul primarului din Paticul, potenţială sursă de informaţii. Aceasta, de asemenea. Îl reţinea la Zamboanga.

— Cum doriţi! conchise americanul. Eu v-am prevenit. Aceştia sunt nişte bandiţi, nişte sălbatici.

— Ce noutăţi puteţi să-mi comunicaţi dumneavoastră?

— Conform filipinezilor, cei doi libieni care plătesc răscumpărările, Rajab Azzarouk şi Ismael El Gatroun, ar trebui să ajungă la Zamboanga mâine dimineaţă. Ei aduc o nouă tranşă de răscumpărări pentru a recupera alţi ostatici.

— Dumneavoastră îi cunoaşteţi?

— Desigur! Fac parte din serviciile libiene. Azzarouk a stat zece ani la Manilla ca ambasador. Se tutuieşte cu toţi şefii Abu Sayyaf. El nu riscă să fie capturat. În acest moment ei se află la Intercontinental la Manilla. Noi avem o echipă care-i supraveghează. Vă pot trimite fotografiile lor dacă doriţi.

— Asta poate fi oricând de folos, aprobă Malko. Pe mai târziu.

După ce închise telefonul se simţi dintr-odată obosit. Îi repugna faptul de a ucide. El simţea încă scuturătura de la încheietura mâinii atunci când apăsase pe trăgaciul Automag-ului. Se duse spre terasa care domina grădina şi deschise uşa-fereastră pentru a scăpa de climatizarea glacială.

O singură persoană era alungită pe malul piscinei: Romeo, încă şi mai diform într-un costum de baie enorm, cu un Walkman la urechi, monstruos ca o balenă eşuată cu o sticlă de „Defender Very Classic Pale”, o găleată cu gheaţă şi un pahar plin cu scotch, alături.

Lui Malko îi veni o idee. Intră în cameră, telefonă la recepţie şi întrebă:

— Aş vrea un masaj. Se poate?

— Desigur, răspunse funcţionarul. La Penguin Club. Eu pot să chem un taxi. Au fete foarte drăguţe care masează foarte bine.

— N-aş vrea să mă deplasez, spuse Malko.

— În acest caz, señor, asta vă va costa mai scump. Am să trimit pe cineva.

— Dacă este posibil, aş dori pe cea care se cheamă Perlite.

— Am să-ncerc señor, promise recepţionerul.

— Perfect! mulţumi Malko. Trimiteţi-mi-o la piscină.

Se dezbrăcă în costum de baie şi coborî, plonjând în cuptor. Romeo Putik, izolat de exterior din cauza walkmanului său. Nu-i acordă nici o atenţie atunci când se lungi nu prea departe de el. Malko făcu baie. Ceea ce nu-l răcori, apoi se instală la umbră, cu arma sub prosop. El era acolo de-o jumătate de oră. Atunci când o fată în tricou şi fustă albă cu ochii protejaţi de ochelari negri îşi făcu apariţia în faţa lui surâzătoare. Ea îşi ridică ochelarii fumurii şi-l anunţă cu o voce cântătoare:

— Bună ziua. Eu mă numesc Perlita. Mi se pare că dumneavoastră doriţi să faceţi masaj. Preţul este de cinci mii de pesos şedinţa, aici.

Era drăguţă metresa guvernatorului.

— Trecem imediat la treabă, o asigură Malko. Mă simt foarte obosit. Luaţi loc.

Perlita se aşeză în faţa lui, dând la iveală discret un chilot alb. Aceasta nu uitase trucurile meseriei. Ea, categoric, nu-şi va sfârşi viaţa la Zamboanga...

Malko privi în jurul lui. Romeo Putik îşi scosese walkmanul şi o fixa pe Perlita cu gura căscată şi ochii afară din orbite, ca un papă în faţa unei viziuni. El se scărpină între picioare şi schiţă un

surâs în direcţia lui Malko şi acesta i-l înapoie.

— Mergem în camera dumneavoastră, señor? sugeră Perlita.

Malko se-nfăşură în prosopul de baie şi o precedă pe tânăra femeie. Înainte de a intra în clădire, el îşi întoarse privirea. Romeo Putik nu-şi lua ochii de la ei.

Peştele muşcase din momeală.

Capitolul VII

Abia intrară în cameră şi Perlita, cu o voce neutră îi ceru lui Malko să se dezbrace în pielea goală. Când el fu gol puşcă, ea îi comandă cu o voce blândă:

— Culcaţi-vă pe burtă.

El ascultă şi ea începu să-i maseze spatele într-un mod foarte profesional. Apăsarea mâinilor ei era grea ca oţelul, astfel că uneori Malko abia-şi stăpânea un ţipăt de durere. După un sfert de oră de „mângâieri” pe spate, ea atacă gambele, lovindu-i coapsele şi pulpele cu furie. Ajuns la glezne, ea se ridică:

— Întoarceţi-vă!

Stând în picioare aproape de pat, ea-l observă o clipă. În ciuda eforturilor sale mintale, Malko nu reuşise să-şi menţină sexul în repaus total. Perlita părea să nu-i observe tulburarea şi începu să-i maseze picioarele. Malko o observa printre gene. Ea nu purta sutien pe sub tricoul alb şi, atunci când se răsucea, mica sa fustă plisată albă, lăsa să se vadă un chilot asortat. Era o ţinută aproape cuminte. Ea urca pe picioarele lui Malko cu privirile aiurea. Mâinile i se strecurară de-a lungul coapselor lui din ce în ce mai domol, apropiindu-se de scrotul lui. De data asta, natura fu mai tare şi sexul lui începu să se ridice. Perlita se făcu la-nceput că nu vede, dar, câteva clipe mai târziu, ea îl întrebă cu o voce indiferentă:

— Doriţi un masaj *full satisfaction, señor?* Vă costă suplimentar două sute de pesos.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Perlita rămânea în continuare aceeaşi profesionistă. Suma cerută, reprezenta în jur de cinci dolari...

Perlita se întrerupse pentru a lua un flacon din trusa ei. Ea îşi turnă câteva picături dintr-o soluţie uleioasă în palmă şi se aplecă asupra lui Malko şi-i luă sexul în mâini avertizându-l:

— Atenţie señor, asta vă va produce arsuri la-nceput...

Malko tresări. Mâinile filipinezei fugeau pe pielea fragilă a sexului său şi el avea impresia că arde. Desigur în ulei era ardei iute. Puţin câte puţin senzaţia de arsură se estompă şi nu mai simţi decât o delicioasă senzaţie de căldură. Vasele sale dilatate îi produceau o senzaţie de excitaţie nebună. Perlita îşi dădea toată silinţa, frecând în sus şi în jos de-a lungul membrului. Malko se arcui ca pentru a merge în întâmpinarea masajului, ridicând fesele de pe somieră. El avea impresia că sexul său arzător, se dublase ca volum.

Perlita îşi coborî ochii asupra lui surâzând şi-l întrebă:

— Vă place señor?

Malko nu-şi putu reprima un strigăt de frustrare. Perlita tocmai îşi luase mâinile de pe sexul lui. Ea se redresă. Erecţia lui Malko persista. Ea privi sexul lui prea roşu şi încă tare, tumefiat.

— Aceasta nu este într-adevăr full satisfaction, protestă el.

Perlita surâse cu modestie. Malko se ridică în picioare: erecţia sa nu scăzuse.

— Ce aţi folosit? întrebă el.

Perlita surâse misterios.

— Este un produs pe bază de răşini. Într-o oră veţi reveni la normal.

— O oră este prea mult, remarcă Malko.

Privirile lor se-ncrucişară.

În continuare gol. El se apropie de ea şi-i ridică tricoul prinzându-i sânii în mână. Acest ulei diabolic îi golea creierii. El uitase de scopul pentru care o chemase pe Perlita. Fără ca el să mai spună un cuvânt, aceasta îngenunche pe mochetă şi cu un gest complet natural, îi luă sexul în gură cu blândeţe. Lui îi venea să urle de fericire. Limba ei îl apăsa delicios şi lui nu-i trebui mult timp pentru a se elibera până în fundul gâtlejului ei.

Perlita bău toată sperma până la ultima picătură, apoi se ridică.

— Asta vă costă două sute de pesos în plus. Asta nu-i cuprins în serviciul full satisfaction.

Categoric, Zamboanga nu era decât o capcană pentru străini. Creierul lui Malko reîncepu să funcţioneze. Era timpul să împletească utilul cu plăcutul. El se îmbrăcă din nou şi scoase o grămadă de pesos în timp ce Perlita îşi strângea lucrurile. Când el îi întinse zece mii de pesos, maseuza arboră un surâs încântat.

— Mulţumesc, señor! Nu am mărunt.

— Nu face nimic, afirmă Malko.

El îi întinse Perlitei alte două bancnote de o mie de pesos şi explică cu un surâs:

— Aş dori să ofer un masaj unuia dintre prietenii mei, să-i fac o surpriză. Este posibil?

Perlita se uită la bancnote întrebându-se dacă să le ia.

— Da, desigur! Este însă prea mult. Trebuie să-i spun să vină la Penguin Club?

— Nu! spuse Malko. El este jos la piscină; bărbatul cel gras.

— Romeo Putik! Ah, da îl cunosc. El mi-a cerut deseori să-l masez dar n-are bani. Şi în afară de asta...

— Şi în afară de asta ce?

— El este într-adevăr prea gras, zise ea cu dezgust. Dar dacă este prietenul dumneavoastră...

— Este prietenul meu! afirmă Malko.

El merse la fereastră pentru a vedea dacă enormul filipinez era în acelaşi loc. Nivelul sticlei de Defender scăzuse, sigur din cauza emoţiei de a o fi văzut pe Perlita. Liniştit, el reveni la ea:

— Mergeţi acolo acum!

— De acord! Sper că veţi veni să mă revedeţi la Penguin Club.

Din momentul în care ea ieşi din cameră, Malko se apropie din nou de fereastră pentru a vedea scena. Mai întâi era surpriza lui Romeo văzând-o pe Perlita apropiindu-se de el şi apoi încântarea lui. El se ridică cu uşurinţa unui pachiderm şi se-ndreptă spre hotel, cu Perlita pe urmele lui.

Malko se duse să facă un duş satisfăcut. Nu mai avea decât să aştepte rezultatul gestului său frumos.

*
* *

Malko aşteptase ora şase pentru a coborî. Era ora la care oamenii mergeau să bea un pahar la lounge. Abia intrat acolo, el îl zări pe Romeo Putik instalat aproape de intrare în faţa sticlei sale de Defender din care nu mai rămăsese mare lucru. Enormul filipinez văzându-l se ridică din fotoliul său. Atât de repede cât îi permitea greutatea sa şi se grăbi spre Malko.

— Seňor, dumneavoastră mi-aţi trimis-o pe Perlita?

— Exact, confirmă Malko. Aţi petrecut un moment plăcut?

— Minunat, oftă filipinezul. Ea este aşa de carinosa! Dar pentru ce aţi făcut asta? Nu vă cunosc.

— Este adevărat! recunoscu Malko. Dar eu vreau să facem cunoştinţă.

— De ce?

— Să mergem să luăm cina, propuse el. Şi am să vă explic. Cunoaşteţi un loc liniştit?

— Da. Alături, Village. Un restaurant chinezesc.

— Să mergem acolo!

Malko, care trambala după el Automag-ul mereu sub cămaşă, privi spre centura lui Romeo Putik, virgină de orice armă.

— Dumneavoastră nu sunteţi înarmat? întrebă el.

Uriaşul filipinez râse din toată inima.

— O! Eu nu risc nimic... Eu sunt din Jolo.

Ei ieşiră din Garden Orchid. Village era la o depărtare de doar o sută de metri. Mai multe familii cu copii zgomotoşi erau deja aşezate la mese şi ei aleseră o masă mai îndepărtată. Abia aşezaţi, Romeo Putik aruncă o privire neliniştită spre Malko:

— Cine sunteţi dumneavoastră? Eu deja v-am zărit pe la hotel.

— Eu lucrez pentru Crucea Roşie şi încerc să-l eliberez pe americanul Jeffrey Cox.

Filipinezul păru puţin mai rece.

— Aceasta este o afacere puţin mai delicată, spuse el. El n-ar fi trebuit să meargă acolo. Un agent CIA... Comandantul Sabiron este foarte extremist. Eu îl cunosc bine. Oamenii lui se aprovizionează din satul meu.

— Dar el este musulman şi căsătorit cu o femeie din Basilan. Îl corectă Malko. În afară de asta, el zice că nu face parte din C.I.A.

Romeo Putik ridică din umeri, semnificând că treaba asta îl lăsa indiferent, apoi se uită pe sub sprâncene la Malko.

— Ce aşteptaţi de la mine?

— Nişte informaţii, îi explică Malko. Nu ştim nimic despre soarta acestui american: unde este deţinut, în ce condiţii, dacă există vreo şansă pentru a i se negocia eliberarea. Eu cred că este aproape de satul în care tatăl dumneavoastră este primar – Paticul.

— Da. Aşa se spune, pretinse Romeo Putik. Dar eu nu mă ocup deloc de asta. Cei din gruparea Abu Sayyaf sunt oameni primejdioşi: mai ales Radulan Sabiron. A omorât deja mulţi oameni.

— Când vă întoarceţi la Jolo? întrebă Malko.

Romeo Putik ezită.

— Nu ştiu. Aştept un transport cu mango verzi ca să le vând aici.

— Aş dori ca dumneavoastră să faceţi un drum dus-întors, propuse Malko, şi să faceţi o mică investigaţie pe loc, pentru a şti

exact unde este deţinut Jeffrey Cox, de cine este păzit şi dacă este posibil, să aveţi un contact cu ei pentru a vedea dacă starea sănătăţii lui este bună.

Romeo Putik se adânci în contemplarea farfuriei sale de parcă în fundul ei ar fi început să se petreacă cine ştie ce minune, apoi se uită dezolat la Malko.

— Îmi este imposibil! Aş vrea să vă fac un serviciu, dar este prea primejdios. Cereţi-o oricui altcuiva.

Fără să răspundă direct, Malko scoase zece bancnote de o sută de dolari din buzunar şi le puse pe masă.

— Nimeni nu va şti niciodată nimic, pledă el. Este vorba de informaţii fără importanţă, pentru a linişti familia acestui american.

Privirea lui Romeo Putik se plimba de la bancnote la Malko. El nu mai mânca, gândindu-se la dilema sa, veche de când lumea. El oftă din greu:

— O.K. Am să vă fac acest serviciu.

Bancnotele dispărură ca înghiţite de o limbă de şopârlă. Acesta nu era puţin lucru. Satisfăcut, Malko începu să mănânce puiul său cu lămâie. El avea deja informaţiile pe care i le ceruse lui Putik, ceea ce îi permitea să testeze fiabilitatea acestuia. În orice caz, la Zamboanga banul reprezenta motorul războiului... Serios motivat, Romeo Putik îşi regăsi în mod miraculos memoria...

— Lagărul grupării Abu Sayyaf se găseşte la o distanţă în jur de trei kilometri de satul Paticul, explică el, dar oamenii se duc rar acolo. Le este frică. Şi apoi, ei văd spioni peste tot.

— Cum o să procedaţi?

Romeo Putik surâse cu şiretenie.

— Eu am un nepot care-i admiră mult. El vrea să se facă pirat atunci când va fi mare şi se duce adesea să-i viziteze. Eu îl voi însoţi.

Malko încercă să-şi mărească avantajul.

— Aţi putea duce un aparat de fotografiat?

Trăsăturile gelatinoase ale filipinezului se descompuseră.

— Nu! Dacă mă prind cu aşa ceva, îmi vor tăia capul; dar dacă mi-aţi putea da câteva brichete Zippo pentru a le distribui oamenilor lui Sabiron... Ei le adoră. Am să iau hovercraftul mâine dimineaţă la ora opt. Ne revedem poimâine.

— Nici o problemă, promise Malko.

Tot blestemându-i pe imperialişti, viclenii combatanţi ai lui

Radulan Sabiron apreciau tehnologia americană...

— Apropo! întrebă Malko, dumneavoastră o cunoaşteţi pe această Ivy? Cea care s-a căsătorit cu acest american?

— Nu, spuse filipinezul, dar se zice că-i foarte frumoasă. Khadafi Janjalani era foarte îndrăgostit de ea. El a plătit o sută de mii de pesos pentru a o lua de la familia ei.

El terminase de mâncat. Aproape timid, îl întrebă pe Malko:

— Pot să beau un whisky?

Zece secunde mai târziu, îi fu adus un dublu Defender „Very Classic Pale”. El îl înghiţi dintr-o sorbire. La fel procedă şi cu următorul, ca şi cu cel pe care-l ceru „pentru drum”. Malko îl studia. Cu ochii lui injectaţi cu sânge, acum mai mult ca niciodată, Romeo Putik semăna cu un pachiderm, dar un pachiderm lucid. El se aplecă peste masă şi spuse cu o voce greoaie:

— Eu ştiu bine că dumneavoastră nu sunteţi de la Crucea Roşie...

— De ce?

— Mi s-a povestit ce s-a-ntâmplat în port... Oamenii de la Crucea Roşie nu sunt înarmaţi. Aceştia sunt „chickens”.

El îşi înăbuşi un sughiţ şi conchise:

— Dumneavoastră sunteţi un spion de la C.I.A., ca Jeffrey Cox. Dar puţin îmi pasă! Eu vă iubesc.

Malko se mulţumi să surâdă. Atunci când Romeo Putik se sculă cu dificultate, el îl sfătui:

— Plecaţi înainte! Este mai bine să nu fim văzuţi prea mult împreună.

Chiar îmbibat cu Defender, filipinezul putea înţelege asta. El se depărtă clătinându-se, cu burdihanul înainte. Malko făcu plata, aşteptă puţin şi se ridică la rândul său, aşteptându-se să-l găsească pe Romeo Putik gata să cadă pe marginea drumului. Nu fu însă aşa. Grasul reuşise să-şi regăsească sălaşul. Nu-i mai rămânea decât să se roage pentru el şi să-l aştepte.

*

* *

Malko stătea alungit în apropierea piscinei, când simţi o prezenţă în preajma sa şi-şi ridică ochii. Era Danag, omul filierei Sabina cu cărarea pe mijloc impecabilă care îi surâdea, apărut de nicăieri ca şi data precedentă.

— Să mergem în camera dumneavoastră! propuse el.

Când fură acolo, el îi spuse lui Malko:

— Noi n-avem nici un amestec cu ceea ce s-a petrecut ieri în port. Aceştia sunt nişte „lost commands”, nişte independenţi.

— Cum de-au aflat că eu sunt acolo?

Danag ridică braţele în semn de neputinţă.

— Nu ştiu. V-au supravegheat, atunci când aţi făcut cursele prin oraş, sau şoferul dumneavoastră a vorbit cu cineva. Aici toată lumea se cunoaşte, dar dumneavoastră v-aţi apărat bine.

— Mergi, spuse Malko.

Filipinezul îl privi pe sub sprâncene.

— Dumneavoastră sunteţi de la C.I.A. Nu-i aşa?

— Deloc! Întâi de toate, eu nu sunt american, ci austriac.

Filipinezul ridică din umeri.

— Asta îmi este indiferent. Eu unul, nu fac politică. Noi asigurăm doar transmiterea coletelor şi a poştei.

— Aveţi ceva pentru mine?

— Da! Jeffrey Cox a primit coletul dumneavoastră şi v-a trimis o scrisoare. V-am adus, de asemenea, o casetă video făcută cu camera pe care aţi trimis-o în colet. Dumneavoastră îmi datoraţi o mie de dolari pentru film. Eu am remis comandantului Sabiron cei cinci mii de dolari care se găseau în colet.

— Sper ca el să nu ceară de fiecare dată cinci mii de dolari pentru a nu-i amputa mâna ostaticului, spuse Malko nervos.

— Nu! Nu! afirmă imediat Danag. Alaltăieri a fost nervos. Acum, Dumnezeu s-a pogorât asupra lui. Dumneavoastră aveţi bani?

— Da, oftă Malko.

El luă un teanc de dolari şi numără mia pe care Danag o numără la rândul său cu grijă înainte să-i bage în buzunar.

— Vreţi să trimiteţi un alt colet?

— Da!

— Trebuie dus mâine dimineaţă cu vaporul de ora opt.

— Şoferul meu se poate ocupa de treaba asta?

— Bineînţeles, dar trebuie să-mi daţi banii acum.

Malko numără o mie de dolari în plus. Contabilii de la C.I.A. aveau să fie cel puţin înnebuniţi, dar el înainta. Danag îi remise atunci o casetă şi o scrisoare închisă.

— Eu vă chem peste două zile pentru a şti dacă doriţi să continuaţi să trimiteţi colete, concluzionă el.

Malko îl reţinu:

— Aşteptaţi! Ar exista vreun mijloc de a-l răscumpăra pe Jeffrey Cox ca pe ceilalţi ostatici, cei ai comandantului „Robot”?

Filipinezul tăcu câteva clipe gânditor. Înainte să spună:

— El nu este un ostatic al celor de la „K.F.R.”. Comandantul Sabiron est un om „politic”. El vrea un schimb de prizonieri.

— Soţia lui Jeffrey Cox n-ar putea interveni? Ea este de pe aici.

— Ea nu va interveni, spuse sec Danag.

El tăcu, de parcă ar fi vorbit prea mult şi se-ndreptă spre uşă. În momentul în care fu singur, el se repezi la mobilul său.

— Am un film de la Jeffrey Cox, îl anunţă el pe Ted Redmond.

Şeful staţiei C.I.A. explodă de bucurie:

— Asta-i fantastic! Aţi deschis scrisoarea?

— Nu încă.

— Atunci, n-o deschideţi şi luaţi avionul din seara asta la 15h şi 15. Vă trimit maşina la aeroport.

*

* *

Într-o linişte mormântală, Ted Redmond deschise solemn scrisoarea lui Jeffrey Cox adresată mamei sale, ca şi când ar fi conţinut un testament al unei fiinţe scumpe. Plicul nu conţinea decât o foaie scrisă mărunt cu pixul:

„Dearest Mum, eu sunt bine, dar am slăbit. Pot în fine să-mi spăl lentilele de contact şi asta îmi schimbă viaţa. Mulţumesc pentru toate lucrurile din colet. Este minunat să ştiu că cineva se gândeşte la mine. Sper să ies repede de-aici, este foarte penibil şi sunt mulţi ţânţari. N-am fost maltratat. Sunt acuzat că sunt membru al C.I.A., dar nu înţeleg de ce. Sărutări.”

Era semnată de Jeffrey Cox şi mai era un post-scriptum: „Mi s-a luat ceasul şi bricheta Zippo pe care mi-aţi trimis-o. Va trebui să-mi trimiteţi altele şi nişte cuvinte încrucişate, de asemeni.”

Ted Redmond lăsă din mână scrisoarea, pradă unui sentiment între uşurare şi furie şi mormăi printre dinţi:

— *Mother fuckers!*

— Să privim caseta, sugeră Malko. Asta ne va spune mai mult.

Fordul blindat al şefului staţiei din Manilla venise să-l caute pe Malko la aeroport şi-l duse la reşedinţa americanului în Dasmarinas, unul dintre „satele” din Makati, acolo unde locuia şi Mildred Fulton. Era o vilă luxoasă păzită de puşcaşi marini, cu o piscină în mijlocul grădinii şi cu o cameră destinată telecomunicaţiilor: Immarsat protejat, „Toco” pentru a expedia imagini comprimate via satelit şi o întreagă baterie de telexuri protejate.

Unul dintre adjuncţii lui Ted Redmond introduse caseta adusă

de Malko în magnetoscop şi apăsă pe „Play”.

Imaginile apărură ciudat de clare şi în culori. Mai întâi o imagine panoramică a junglei cu câţiva oameni înarmaţi strâmbându-se în faţa camerei. Apoi, obiectivul se focaliză asupra unei colivii de bambus având o înălţime de aproximativ doi metri, un cub mare.

Un bărbat, cu mâinile agăţate de zăbrele fixa camera. Malko îl recunoscu după fotografiile apărute în presă. Era un negru foarte înalt, cu păr abundent şi barba în dezordine, cu o privire speriată. El era îmbrăcat cu un tricou fără mâneci şi un pantalon de culoare deschisă.

După ce se derulară câteva imagini, el agită mâna. Schiţă un surâs şi spuse cu o voce nesigură:

— Mamă, eu sunt O.K! Am slăbit puţin, aşa cum poţi vedea, dar este totuşi bine... Sper să nu rămân aici mult timp.

Camera se-ndreptă spre picioarele lui goale, urcă din nou, se retrase şi imaginea se-ntrerupse. Asistentul se grăbi pentru a derula filmul la început şi cei trei bărbaţi îl vizionară în trei reprize. Ted Redmond lăsă să-i scape un şuierat de furie.

— Nenorociţii! Îl tratează ca pe un animal într-o colivie: ca la zoo.

— Pare a fi sănătos, constată Malko şi în mod cert, are acum un moral mai bun. În orice caz, nu clachează...

Ted Redmond dădu din cap.

— *Jolly good fellow?*[31] Nu vorbeşte decât de „mama” El îşi îndreptă privirea spre Malko.

— Trebuie să-l scoatem din rahatul ăsta! Ce putem face pentru a-l scoate de-acolo?

Lui Malko îi veni să-i răspundă că acestea erau primele imagini ale agentului Cox, care ştia că cel puţin pe viitor Compania nu-l va lăsa să cadă.

— Pe mine mă miră ceva, remarcă Malko. În nici un moment, nu face aluzie la soţia sa. Ciudat, nu?

— Puţin îi pasă de soţia lui! mormăi şeful agenţiei. Totul era doar o manipulare. Mai aveţi ceva?

— Da, spuse Malko şi începu să-i povestească cum luase contact cu fiul primarului de la Paticul.

Americanul îi sorbea cuvintele, luând notiţe. El închise carneţelul şi rezumă:

— Avem deci un mijloc de a-l aproviziona şi de a primi scrisori.

---

[31] *Bun băiat!*

Este mare lucru! Acum, graţie acestui tip din Jolo, vom obţine informaţii exacte asupra locului de detenţie şi tipii care-l păzesc.

— Sper, confirmă Malko.

Americanul îşi frecă mâinile:

— Chiar astă seară transmit la Langley caseta şi scrisoarea. Bineînţeles, noi nu-i vom arăta caseta mamei sale. Am să solicit să organizeze o operaţiune de eliberare. Putem dispune de Green Berets din Special Forces ale celei de-a 353-a Unitate a Grupului de Operaţiuni Special ale Air Forces cu baza la Okinawa. Cu informaţiile pe care dumneavoastră le veţi furniza, le va fi uşor. Ideal ar fi ca tipul dumneavoastră, acest Romeo să-i primească şi să le servească drept ghid. Ei au material infraroşu, grenade fumigene şi mult antrenament. În plus, ei îi vor lichida pe aceşti ticăloşi.

— *Don't get carried away!*[32] îl avertiză Malko. Informatorul meu este departe de a fi sigur, răpitorii lui Jeffrey Cox sunt preveniţi şi totul se află la Zamboanga. O operaţiune de comando cere o pregătire. Ei pot să-l ascundă şi pe urmă... Să aşteptăm să vedem. Ce-mi va aduce Romeo Putik.

— O.K! O.K.! fu de-acord americanul. Filipinezii vor fi bucuroşi să scape de Abu Sayyaf.

— N-ar trebui să fie eradicat în acelaşi timp şi Jeffrey Cox, remarcă Malko. Nu vor ezita să-l împuşte dacă se vor simţi încolţiţi. Aceasta este o răspundere grea. Pe moment ştim că ei nu-l vor omorî şi dialogul este antamat.

— Dar povestea cu tăierea mâinii?

— Nu ştiu dacă aceasta nu-i doar o manipulare pentru a ne stoarce de bani, sau o veritabilă presiune, mărturisi Malko. Riscăm vai, s-o aflăm foarte repede. În orice caz, după incidentul din port, ei sunt preveniţi de-acum că eu nu aparţin Crucii Roşii...

— Asta-i rău.

— Asta face să crească riscul, dar nu mult, conchise Malko cu jumătate de surâs.

— Bine! Când plecaţi la Zamboanga?

— Mâine după amiază, spuse Malko care nu avea chef să se scoale la trei dimineaţa.

Americanul, în ciuda voinţei sale, se arătă de acord. El în sinea sa ardea de nerăbdare şi Malko găsi cu cale să-l calmeze:

— Jeffrey Cox se găseşte la Jolo, preciză el, în plină junglă, într-o insulă cu 90% din populaţie musulmană. Gruparea Abu Sayyaf

[32] *Nu vă ambalaţi!*

se bucură acolo de complicitatea întregii populaţii. Ei sunt înarmaţi şi preveniţi. Chiar cu Forţele Speciale şi susţinerea armatei filipineze, va fi foarte grea organizarea unei operaţiuni de salvare. Ideală, ar fi soluţia unei exfiltrări cu blândeţe, cu complicităţi locale. Chestiunea este simplă: cât sunteţi dispus dumneavoastră să investiţi pentru a-l recupera pe Jeffrey Cox?

— Nu este fixată nici o limită, replică Ted Redmond după câteva clipe de reflexie. Dacă mama sa are impresia că-l vom lăsa să cadă, ea poate ridica pe negri şi declanşa un scandal teribil. Şi în sânul Agenţiei, trebuie să le arătăm field-officer-ilor că-n caz de eşec, suntem alături de ei.

— Perfect, aprobă Malko. Am nevoie de bani. Cincizeci de mii de dolari în bilete de câte o sută, pentru a începe.

— Ce să faceţi cu ei?

— Am în cap o idee încă necoaptă.

Americanul nu mai insistă. Cuprins de o inspiraţie subită, el îi spuse lui Malko:

— Pentru că tot veţi fi mâine dimineaţă la Manilla, ar fi bine să-i reperaţi pe cei doi libieni care finanţează eliberarea ostaticilor comandantului „Robot”, Rajab Azzarouk şi Ismael El Gatroun. Ei au revenit la Manilla ieri la Intercontinentali Makati.

— Aveţi fotografiile lor?

— Desigur, dar ar fi bine dacă dumneavoastră i-aţi vedea în carne şi oase. Avem acolo un băiat Steve Miller sub acoperirea de cameraman pentru Reuter. El se ţine la adăpost. Eu o să-l previn. Luaţi contact cu el mâine la Inter. El o să vi-i arate.

*
* *

Holul Intercontinentalului era foarte animat. Malko reperă uşor un cameraman instalat într-un fotoliu în faţa unui hol de expoziţie care oferea ultimele creaţii ale decoratorului de interioare Claude Dalie: canapele superbe din piele, mobilă decorativă, paturi, romantice. Dacă 90% din populaţie trăia foarte rău, ceilalţi nu ştiau cum să-şi cheltuiască banii...

Malko îl abordă discret pe bărbatul singur:

— Dumneavoastră sunteţi Steve Miller?

— Da!

— Eu sunt Malko.

— Perfect! zise field-officer-ul C.I.A. Cei doi libieni n-au ieşit încă. Sunt instalaţi în apartamentul prezidenţial, la etajul zece. Azzarouk se mişcă foarte puţin, celălalt, ceva mai mult.

Dumneavoastră îi cunoaşteţi?

— Nu!

— Dar ei pe dumneavoastră?

— De asemenea, nu.

— Atunci faceţi o plimbare până sus, numai pentru a repera locul.

Malko se duse la ascensor. Malko dormise bine şi se simţea gata de atac. El îşi lăsase arma în geamantan în cameră şi se simţea gol, deşi la Manilla, el nu risca nimic. Ciudat, el era grăbit să se-ntoarcă la Zamboanga, în ciuda primejdiei. Aici la o mie două sute de kilometri spre nord, el nu putea face mare lucru. Filmul cu Jeffrey Cox închis în celulă îl deprimase. Treaba asta i s-ar fi putut întâmpla şi lui de-atâtea ori... în afară de orice consideraţie politică, el se simţea aproape de acest spion care se ruga probabil în linişte pentru ca raţiunea de stat să nu-l sacrifice...

Ieşi din ascensor la etajul zece şi inspectă culoarul gol. Apartamentul prezidenţial se găsea în fund, la stânga. Voia tocmai să se-ndrepte spre acel loc. Când uşa sa se deschise. El nu avu decât timpul necesar să se-ntoarcă. Luând-o pe scara de serviciu pentru a ajunge la un etaj mai jos, de unde chemă ascensorul.

Trebui să aştepte câteva minute şi când ajunse în sfârşit la parter, abia ieşise din cabină şi zări fulgerul unui flash. Steve Miller tocmai filmase un bărbat corpolent în ţinută de jogging care mergea înaintea lui Malko, un bărbat de vreo treizeci de ani, tip mediteranean pronunţat, cu obrazul bucălat, o mustaţă scurtă a la Hitler, cu un Walkman în ureche. Cameramanul se apropie de el şi-l întrebă:

— Nimic nou, domnule El Gatroun?

— Nimic încă, răspunse libianul depărtându-se cu paşi mari spre ieşire.

Instinctiv, Malko îl urmări. Libianul se urcă într-un Mercedes alb cu şofer care aştepta şi lui Malko nu-i rămase decât timpul necesar să sară într-un taxi care tocmai lăsase nişte pasageri. El se aplecă spre şofer:

— Urmăriţi Mercedesul alb din faţă! Mergem în acelaşi loc.

Din fericire, şoferul nu întrebă unde...

Se avântară în circulaţia haotică din Makati, mergând în zigzag printre jeepuri jigărite, taxiuri, autobuze şi maşini particulare care păreau a-şi disputa cursa celor 24 de ore de la Le Mans.

Malko îşi privi ceasul. Era ora unsprezece şi avea încă destul timp la dispoziţie. Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul alb se opri în faţa unui zgârie-nori strălucitor de nou la intersecţia dintre Makati Avenue şi Puyat Avenue, Pacific Star building. Malko pătrunse în hol pe urmele libianului, dar îl lăsă să se urce singur în ascensor, mulţumindu-se să verifice pe tablou etajul unde se oprea. Cabina se opri la etajul douăzeci şi trei.

El urcă la rândul său, dar erau mai multe societăţi la acest etaj. Era imposibil să ştie unde intrase Ismael El Gatroun. Coborî din nou şi chemă la mobilul lui ambasada americană.

— L-am urmărit pe Ismael El Gatroun, comunică el lui Ted Redmond. Se află la etajul douăzeci şi trei în Pacific Star building.

— Aţi pierdut timpul degeaba, oftă americanul. S-a dus la Avantajado, negociatorul filipinez pentru ostaticii comandantului „Robot”. Birourile sale se găsesc acolo.

— Nu-i nimic, zise Malko. Cel puţin ştiu cu cine se adună.

Făcându-i-se foame din senin, el se instală la cafeneaua care ocupa parterul lui Pacific Star building şi comandă croissant şi cafea. Abia apucă să muşte din croissant, şi-l văzu din întâmplare pe Ismael El Gatroun care ieşea din clădire. Malko se aştepta ca el să urce în Mercedesul care aştepta în faţa zgârie-norului. Nu numai că nu se urcă în maşină, dar făcu un ocol pentru ca şoferul să nu-l poată vedea. Mergând pe jos, el traversă Puyat Avenue, apropiindu-se de terenul viran al unui service instalat între Puyat Avenue şi o stradă paralelă, Jupiter Street. Malko îşi abandonă gustarea şi o luă pe urmele lui. Prin mulţime, era facilă urmărirea. Libianul traversă câmpul acela şi pe Jupiter Street o luă la stânga. El parcurse vreo sută de metri şi intră într-un imobil cu acoperiş verde înconjurat de o banderolă verde pe care scria: „Family KTV Room”. Pe peretele vecin un panou indica: „Camere cu ora 50 pesos. TV, Karaoke”. Era un hotel de trecere.

Malko se instală pe trotuarul din faţa service-ului, sigur că libianul îl reperase.

Cum era vorba despre un cartier de prostituate, escapada sa nu însemna mare lucru. Merita însă osteneala să aştepte.

*
* *

Abia intrat în cameră, Ismael El Gatroun se debarasă de ţinuta de jogging nepăstrând decât un slip mulând nişte organe foarte onorabile. Nu se rosti nici o vorbă. Cea care-l aştepta îl lăsă s-o rezeme de perete, să-i ridice rochia subţire şi să-i umble cu

mâinile în chiloţi. Libianul nu mai putea de plăcere mângâindu-i sânii şi introducând degetele în sexul ei larg desfăcut, urmărind cu coada ochiului filmul porno care era derulat pe circuitul interior al hotelului.

Ea fu cea care desfăcu elasticul slipului, făcând să iasă la iveală o erecţie masivă. Ea se masturbă un moment până când Ismael o îndepărtă.

— Du-te la masă, spuse el, vorbind prima oară.

Ascultătoare, ea îngenunche pe mocheta murdară, cu crupa descoperită şi se lungi cu torsul pe masa joasă din mijlocul camerei.

Ismael El Gatroun îngenunche la rândul său în spatele el, îşi ghidă erecţia masivă până la sexul tinerei femei şi pătrunse acolo cu un zvâcnet lent al feselor. Ea trebui să se prindă cu ambele mâini de tăblie pentru a nu fi proiectată înainte. Fără nici un cuvânt, libianul începu mişcarea înainte-înapoi, plonjând de fiecare dată mai adânc în abdomenul ei, fără nici o greutate din cauză că partenera sa era foarte excitată. Numai vederea grosului membru care urma s-o penetreze, făcuse să se umecteze abundent.

Ismael El Gatroun mai continuă mişcarea un moment apoi se retrase, organul său păstrându-şi dimensiunile impresionante. În picioare, el se aplecă în spatele tinerei şi-şi fixă sexul în deschizătura feselor ei. De data asta, sexul lui nu intră la fel de uşor şi trebui să apese cu toată forţa pentru a forţa inelul sfincterului. Acesta cedă brusc şi femeia urlă. Aceasta nu-l împiedică pe libian să-şi înfunde cu forţă toată lungimea. Curbată ca o sclavă, partenera sa gemea, apoi începu să gâfâie. Ceea ce vizualiza în minte, îi turna foc în pântec. În continuare întinsă pe tăblia mesei, agăţată cu amândouă mâinile de aceasta ca o înecată, pătrunsă de sexul enorm, ea explodă într-un spasm devastator care o lăsă fără respiraţie. Ismael El Gatroun rămase înfipt între fesele ei, după ce juisase odată cu ea, apoi se retrase cu regret.

Cinci minute mai târziu, ei discutau pe pat, lucruri serioase.

*

* *

Malko era lac de sudoare. Libianul dispăruse de trei sferturi de oră. În sfârşit ieşi din hotel, dar de data asta nu era singur. Era însoţit de o tânără filipineză cu ochii protejaţi de ochelari negri. Atunci când ea trecu pe lângă Malko, acesta nu putu să nu

remarce rotunjimea feselor. Avea o crupă incendiară. Cuplul se opri puţin mai departe de hotelul Jupiter Arms şi femeia îşi scoase ochelarii.

Pulsul lui Malko crescu brusc. Ori avea halucinaţii, ori în faţa lui se afla Ivy. Soţia lui Jeffrey Cox. Aşa cum apărea în fotografia de pe legitimaţia de la universitate.

Prinsese peştele cel mare.

Capitolul VIII

Femeia şi Ismael El Gatroun se despărţiră în faţa lui Jupiter Arms. În timp ce acesta din urmă traversa spre Pacific Star building, trecând nu departe de Malko, cea care părea să fie Ivy Cox pătrunse în micul hotel. Din locul în care se afla, el o văzu luând cheia de la recepţie şi urcând. Locuia deci acolo.

Ce era de făcut? Urmărirea în continuare a lui Ismael El Gatroun n-ar fi condus la nimic. El urma desigur să plece din nou cu maşina sa oficială la Intercontinental. Dimpotrivă, dacă această necunoscută era într-adevăr Ivy Cox, nu trebuia s-o slăbească. Cum se făcea că ea cunoştea pe agentul serviciilor libiene? Asta într-adevăr reprezenta o surpriză. Ce făcea ea la Manilla, atunci când oficial, se credea că este la Basilan?

Malko îşi privi Breitlingul. Era douăsprezece şi zece. Ted Redmond trebuia să fie încă la birou.

— Nu mi-am pierdut timpul, îl anunţă el atunci când avu legătura. Cred că am găsit-o pe soţia lui Jeffrey Cox.

Şefului staţiei C.I.A. îi veni să sară-n tavan.

— Dacă-i ea, e într-adevăr grozav. Aceasta ar explica multe lucruri. Chemaţi-mă peste o oră. Vă trimit imediat pe cineva să se posteze în faţa hotelului.

Malko se duse să bea o cafea în cafeneaua de la service de unde putea supraveghea intrarea lui Jupiter Arms. Îşi punea întrebarea cum de serviciile filipineze nu descoperiseră legătura dintre Ivy Cox şi libian. Nu avu timpul necesar să-şi termine cafeaua. Ivy Cox se ivi la intrarea lui Jupiter Arms, cu un sac de voiaj în mână, îmbrăcată într-o rochie lungă, cu fular pe cap. Ea opri un taxi care trecea pe-acolo şi urcă înăuntru. Vehiculul porni imediat. Malko încercă să oprească un altul, dar trebui să aştepte mai multe minute înainte de a se ivi unul. În orice caz, era imposibil s-o urmărească. El traversă Jupiter Street pentru a afla numărul de telefon al hotelului, pe care-l formă la mobilul său. În momentul în care i se făcu legătura cu recepţia ceru să vorbească cu Ivy Cox.

— Nu există nici o persoană cu acest nume, îi răspunse o voce de femeie.

— Dar Ivy Patong?

— Nici cu acest nume.

Aceasta îi confirma bănuiala lui Malko. Soţia lui Jeffrey Cox locuia în Manilla sub un nume fals. La rândul lui, sări într-un taxi. Îi trebui o oră şi un sfert pentru a ajunge la ambasadă strecurându-se printre nenumăratele jeepneys. Asfixiat şi mort de sudoare, el ajunse în sfârşit pe strada Roxas. Ted Redmond nu-şi ascunse surescitarea, din momentul în care Malko fu introdus în biroul său.

— Cred că dumneavoastră aţi tras lozul cel mare! spuse el. Tocmai am terminat de verificat la Langley cariera lui Ismael El Gatroun. El este la post în Sudan la ambasada Libiei, chiar în aceeaşi perioadă ca şi Jeffrey Cox. Deci el a avut posibilitatea să-l identifice ca membru al agenţiei.

— Acesta este un prim punct, recunoscu Malko. Dar asta nu ne spune cum a cunoscut-o el pe Ivy Cox. Intim, după toate aparenţele, deoarece ei se găseau împreună într-un hotel de trecere.

— Acest punct nu-i prea important, remarcă Ted Redmond. Esenţialul este că ei se cunoşteau. După sejurul său în Sudan, Ismael El Gatroun era în post la Centrala din Tripoli. El n-a venit decât de trei sau patru ori în Filipine, de când libienii sunt implicaţi în negocierea privitoare la ostaticii deţinuţi de comandantul „Robot”.

— El s-a deplasat deja la Zamboanga?

— Dar nu pentru mult timp, şi după cum ştiţi, libienii nu se ocupă de Jeffrey Cox. Deci ea nu a fost adusă să-l vadă acolo.

— S-au putut întâlni din întâmplare, remarcă Malko, fără să fie prea sigur de asta.

Ismael el Gatroun nu trebuia să se plimbe prea mult prin Zamboanga şi Ivy Cox nu prea avea stilul să hoinărească pe la Garden Orchid.

Americanul dădu din cap:

— Nu cred aşa ceva. Până astăzi, se pare că Ivy Cox n-a ieşit niciodată din Mindanao, iar Ismael El Gatroun nu venise niciodată înainte în Filipine. Asta înseamnă deci, că ei aparţin unei structuri comune, o reţea islamică.

— Dat fiind back-roundul acestei afaceri, remarcă Malko. Acest fapt nu este de mirare. Libienii au ajutat dintotdeauna grupurile radicale islamiste, ori Ivy Cox aparţine acestui mediu, ceea ce ar explica cele întâmplate: Ivy Patong contactată pe internet de Jeffrey Cox, l-a „filtrat” graţie relaţiilor ei cu libienii. Aceştia au revelat apartenenţa acestuia la agenţie şi din momentul în care

era identificat, ea a făcut totul pentru a-l face să vină la Mindanao. Deci, răpirea lui a fost programată. Era o ocazie nesperată pentru gruparea Abu Sayyaf.

Ted Redmond se juca distrat cu bricheta sa Zippo CIA. Ridică ochii spre Malko şi oftă:

— Mă tem că dumneavoastră nu aveţi dreptate. Preveniţi de libieni cei din Abu Sayyaf au inversat situaţia. Noi voiam să infiltrăm un om al nostru şi ei ne-au contrat.

— Lipseşte încă o verigă, remarcă Malko şi anume legătura fizică între libieni şi Ivy Cox, adică structura în sânul căreia ei au putut să schimbe informaţii.

— O s-o găsim, îl asigură Ted Redmond. Eu cred în plus că dumneavoastră surprinzând-o pe Ivy Cox în compania lui El Gatroun, aţi răspuns unei alte chestiuni. De la începutul afacerii cu ostatici ai comandantului „Robot”, toată lumea spune că el însuşi nu este capabil să organizeze aşa ceva. Din contră, dacă libienii i-au sugerat ideea proiectului, totul devine logic. Graţie acestor răpiri, ei găsesc mijlocul de a-şi finanţa clienţii şi în plus, de a-şi ameliora imaginea internaţională. Faptul a coincis în timp cu tentativa noastră de infiltrare a lui Jeffrey Cox, tentativă pe care ei au reperat-o datorită lui Ivy Patong, ceea ce le-a permis să tragă spuza pe turta lor; câteva milioane de dolari pentru finanţarea rebeliunii islamice, plus un agent CIA ca bonificaţie.

Ted Redmond era amărât...

Şansa şi intuiţia lui Malko revelase un adevăr mai degrabă de plâns. Unica şansă pentru a-l salva pe Jeffrey Cox. Era de-acum să fie ajutat să evadeze.

— Am să încerc s-o găsesc pe Ivy Cocs, spuse Malko. Dacă nu reuşesc, va trebui să cereţi omologilor dumneavoastră filipinezi s-o localizeze. Lor le va fi uşor să afle ce nume foloseşte şi apoi să-i ia urma.

— Să v-audă Dumnezeu, spuse Ted Redmond. Dumneavoastră vă mai rămâne doar timpul necesar să mergeţi la Manilla şi să plecaţi la aeroport. Vi-l împrumut pe şoferul meu. Măcar dacă Romeo Putik s-ar dovedi într-adevăr eficient. Toate speranţele noastre se pun de-acum înainte în el.

*
* *

La o oră şi un sfert după ce plecaseră de la Manilla, Ford-ul se deplasa de-a lungul unui canal mărginit de cocioabe. În final circulaţia se îmbunătăţi puţin iar Malko ajunse la aeroportul cel

nou pentru zboruri interne, care contrasta izbitor cu furnicarul din oraş.

Zborul pentru Zamboanga era deja afişat la poarta numărul şase. Acolo aşteptau circa douăzeci de pasageri din care majoritatea erau femei cu capetele acoperite de fulare islamice. Malko le examină de la distanţă. În capătul unui rând de scaune se afla o femeie cu ochelari negri şi fular roz pe cap, fiind aceeaşi pe care o zărise în compania lui Ismael El Gatroun, foarte probabil Ivy Cox.

Malko se aşeză puţin mai departe astfel încât tânăra femeie să nu-l poată repera. Din nou şansa era de partea lui. Ajungând la Zamboanga el putea să o urmărească. Roberto trebuia să vină să-l caute. Îmbarcarea se făcu câteva minute mai târziu iar Malko avu grijă să fie unul dintre ultimii pasageri.

Afară ploua; o bruscă întoarcere a musonului. Timp de o oră şi ceva fură scuturaţi ca nişte pruni. Marea Sulu se văzu finalmente sub aripile aparatului. Malko, care nu avea decât bagajele de mână se grăbi să iasă. Roberto era acolo, fidel, la post.

— Nimic nou? întrebă Malko.

— Nimic, negă din cap şoferul. Situaţia se află într-un punct mort. Azi dimineaţă am dus un colet nou la hovercraft. Am pus în el un deşteptător şi o pânză de cort. Danag a mai adăugat şi e cutie cu muniţii…

Malko văzu negru în faţa ochilor.

C.I.A. ajuta la aprovizionarea cu muniţie a grupării Abu Sayyaf. Era absolut ruşinos.

— Ivy Cox se află în acest avion, spuse Malko. Vreau să o urmărim. O cunoaşteţi din vedere?

— Nu.

— Nu face nimic. Am să v-o arăt.

Malko se urcă în Toyota parcată pe trotuar în faţa clădirii cu aer futurist a aerogării. Femeia cu fular roz apăru câteva minute mai târziu, luând loc într-un triciclu.

Nu o aştepta nimeni.

Roberto porni pe urmele ei. Merseră de-a lungul Governor Camins Avenue, virând apoi pe Veterans Avenue la dreapta.

— Merge la Tetuan, remarcă Roberto.

În faţa numărului 43 pe Candido Street triciclul se opri.

— Îi faceţi o vizită? întrebă Roberto.

— Sub nici o formă! spuse Malko. Nu ştie că a fost urmărită. Aşteptăm puţin şi dacă nu iese din casă în următoarea jumătate

de ora, dumneavoastră veţi relua pânda mâine dimineaţă la prima oră.

Nu rămaseră mai mult de douăzeci de minute pe loc, când Ivy Cox apăru schimbată cu un fular negru şi o rochie lungă după modelul islamic, în ciuda căldurii insuportabile. Femeia se depărtă pe jos până la o stradă largă, Tugbungan Rose.

Opri un Jeepney care mergea spre centrul oraşului.

Filajul era foarte uşor. Malko jubila. Conduita acestei femei confirma toate bănuielile sale. La Manilla, dacă ea ar fi fost „curată”, ar fi trebuit să facă primul drum la ambasada americană, numai că ei îi era indiferentă soarta soţului ei.

Ivy coborî la capătul Veterans Avenue, în faţa Palatului de Justiţie. În loc să intre acolo, continuă să meargă de-a lungul unui teren viran care o separa de strada vecină. Roberto lăsă maşina jumătate pe carosabil cu luminile de avarie aprinse şi de acolo continuară drumul pe jos. Se zărea un minaret cu o sferă mare negricioasă în vârf, imagine parcă desprinsă din filmele science-fiction. Era o moschee.

— Aceasta este moscheea Santa Barbara, anunţă Robert.

Era un nume ciudat pentru o moschee. Ivy nu intră acolo. Femeia traversă cu pas rapid terenul dispărând într-o clădire mică de lângă moschee. Mai mulţi bărbaţi sporovăiau în faţa moscheii. Malko şi Roberto se reîntoarseră la maşină. După un ocol Roberto reveni pe Santa Barbara Street, parcând în aşa fel încât să poată observa atât esplanada din faţa moscheii cât şi clădirea.

Aşteptară cam o oră. Mai mulţi bărbaţi se strecuraseră pe poarta pe care trecuse şi Ivy Cox. Aceasta ieşi singură îndepărtându-se pe jos spre Rio Honda Street. Ajunsă în faţa unei clădiri moderne, femeia sună la uşă. După ce i se deschise dispăru în interior.

Roberto trecu încet pe lângă clădire iar Malko citi plăcuţa de aramă de lângă intrare: INTERNAŢIONAL ISLAMIC RELIEF ORGANIZATION. Pulsul său se acceleră brusc: IIRO era o organizaţie nonguvernamentală islamică cu care se mai întâlnise cu ocazia unei alte anchete privind terorismul[33].

Categoric lumea era mică.

Finanţată de Arabia Saudită şi de alte ţări arabe, această organizaţie nonguvernamentală era în realitate vectorul de finanţare al diferitelor grupări teroriste islamice. Iată fără nici o

[33] *Vezi SAS 139, „America în pericol”.*

îndoială legătura care-i unea pe Ivy Cox şi Ismael El Gatroun!

Din nou, ei parcară puţin mai departe şi aşteptară. Trecu aproape oră înainte ca Ivy Cox să reapară. Era noapte. Ea plecă pe jos şi apoi chemă un triciclu. Douăzeci de minute mai târziu, cobora pe Candido Street. Malko îşi spuse că nu-şi irosise timpul degeaba.

— Mergem acasă, zise el.

Ea nu se va mai deplasa în timpul nopţii. Garden Orchid era pustiu şi barul era încă închis. Era luni şi nu aveau cântăreaţă. Malko îşi puse în geamantan dolarii ce-i fuseseră daţi de Ted Redmond, luă Automag-ul şi se duse să facă un duş. Următorul pas urma să intre în contact cu Ivy Cox, sub pretextul „acoperirii” sale, ca aparţinând Crucii Roşii. Nu ştia ce lucruri noi va afla, dar acum când filtrase mai bine personalitatea şi adevăratele motivaţii ale lui Ivy, acest contact nu era lipsit de interes.

Începea să desfacă firele acestei afaceri încâlcite. Mai întâi reţeaua Sabina, apoi Romeo Putik şi pe viitor Ivy Cox. Măcar dacă nu s-ar găsi o grenadă la capătul unuia dintre aceste fire, pentru că până în acest punct, gruparea Abu Sayyaf avea o bună lungime avans. Lui i-ar fi plăcut să afle de ce s-a deplasat Ivy Cox la Manilla.

*

* *

Începând cu ora şase dimineaţa, străzile din Zamboanga erau un infern. Sute de tricicluri păreau că sunt în concurs. Malko luase un mic dejun mai mult decât matinal în faţa lui „Dragon” şi a lui „Dragonito” angajaţi într-un lung conciliabul. Roberto care flecărise cu ziarişştii, îi spusese că libienii urmau să vină în curând cu câteva milioane de dolari pentru a-i da comandantului „Robot”, în schimbul unei încărcături de carne proaspătă.

El se ridică şi se duse la Roberto.

— Mergem la Ivy!

De data asta, avantajul era de partea lui. Ivy Cox nu ştia că el o urmărise şi descoperise legăturile ei cu libienii.

Le trebuiră aproape douăzeci de minute ca să ajungă la Tetuan. În momentul în care Roberto oprea la numărul 43 pe Candido Street, ei aproape se ciocniră cu Ivy Cox care pleca, în aceeaşi ţinută de oraş. Cu ochii protejaţi de ochelari negri şi faţa aproape în întregime ascunsă de fular. Malko se apropie de ea surâzând.

— Dumneavoastră sunteţi Ivy Cox?

Ivy Cox avu o imperceptibilă ezitare.

— Da, spuse ea. De ce?

— Numele meu este Malko Linge, explică Malko. Lucrez pentru Crucea Roşie şi sunt aici pentru a mă ocupa în numele acesteia de soţul dumneavoastră. Am reuşit să fac să-i parvină câteva colete. Am mai trecut deja pe la dumneavoastră şi mi s-a spus că sunteţi la Basilan la mama dumneavoastră.

— Este exact, confirmă ea cu o voce domoală.

Din comportamentul său se vedea o ezitare în privinţa conduitei ce trebuia să adopte. După un moment de tăcere, ea articulă cu o voce absentă:

— Vă mulţumesc. Este foarte amabil din partea dumneavoastră.

— Am putea schimba câteva cuvinte? sugeră Malko. Aş dori nişte detalii despre modul cum s-a derulat această afacere. Ambasada americană n-a putut să îmi spună nimic.

Ivy Cox rămase impasibilă în spatele ochelarilor ei negri.

— Mi-ar face plăcere, spuse ea, dar sunt foarte grăbită căci iau vaporul de ora opt spre Jolo. Mă duc să mă interesez tocmai de soarta bărbatului meu şi sper să-i obţin eliberarea.

— Asta ar fi formidabil! zise Malko. Noi vă vom duce în port. Putem să vorbim pe drum.

Ivy Cox nu putea găsi un motiv plauzibil pentru a refuza. Ea se instală pe canapeaua din spate a maşinii Toyota, având grijă să stea la distanţă de Malko. Acesta întrebă imediat:

— Vă duceţi să-l vedeţi pe soţul dumneavoastră?

— Sper să-l pot vedea! oftă Ivy Cox. Această afacere este oribilă. Jeffrey Cox este un bărbat atât de sensibil şi dulce!

— Dar ce s-a întâmplat efectiv?

— N-am prea înţeles, mărturisi Ivy Cox. Noi eram invitaţi la Paticul de către unul din prietenii mei care a luptat în grupul Abu Sayyaf. Eu voiam să i-l prezint pe soţul meu.

Ea vorbea fără să-l privească pe Malko şi trăsăturile ei erau impasibile, fără să manifeste nici o emoţie.

— La sfârşitul cinei, continuă ea, a fost întrebat dacă-l cunoaşte pe un anume Shaun, un alt negru american care era aici acum doi ani. Jeffrey a răspuns afirmativ, că ei comunicaseră prin Internet. Atunci atmosfera s-a schimbat. Radulan Sabiron s-a înfuriat şi a spus că el are proba că Shaun era agent C.I.A., deci că şi Jeffrey Cox era şi el de asemenea...

— Argumentul e slab, remarcă Malko. Pe urmă ce s-a

întâmplat?

Ei se apropiau de port şi nu-i rămânea prea mult timp ca s-o facă pe Ivy Cox să vorbească.

— Au avut loc nişte discuţii confuze, explică tânăra femeie. Eu i-am luat apărarea soţului meu. Sunt sigură că el este inocent.

— Cum l-aţi cunoscut dumneavoastră?

Trecuseră pe sub panoul care anunţa „Wellcome to Zamboanga City”.

— Prin internet, spuse Ivy Cox. Voiam să leg o prietenie cu lumea exterioară, să găsesc de lucru după ce-mi termin studiile. Aici la Zamboanga, nu-i nici o perspectivă. Visez la America. Căutam un musulman ca şi mine. Jeffrey Cox a fost cel care a răspuns, ca de altfel şi alţii, dar el a fost singurul care s-a decis să vină aici. Ne-am întâlnit pentru prima oară la Cybercafe din Zaragoza Street, iar mai târziu, am descoperit că suntem făcuţi unul pentru celălalt.

Roberto se opri în faţa hovercraftului pentru Jolo.

— Ce s-a mai întâmplat după cină? insistă Malko.

— Comandantul Sabiron a decis să-l reţină până când el va putea face dovada că nu este agent C.I.A.

— Este o probă greu de obţinut, remarcă Malko.

— Este adevărat! recunoscu Ivy Cox. Este de altfel motivul pentru care eu mă duc acolo. Vreau să-ncerc să-l conving eu însămi.

— Şi dacă el nu acceptă să-l elibereze pe soţul dumneavoastră?

— Nu ştiu, spuse ea. Am să mă rog lui Dumnezeu.

Malko privi spre şalupa care se legăna lângă chei.

— Dumneavoastră ştiţi că acest Sabiron a trimis capul unui preot cu un mesaj cerând eliberarea a trei islamişti deţinuţi în Statele Unite în schimbul eliberării soţului dumneavoastră? insistă Malko.

Faţa lui Ivy se-mpietri.

— Am auzit de asta, dar nu cred, spuse ea sec. Comandantul Sabiron este un bun musulman, care respectă viaţa omului. El s-a răzvrătit pentru a apăra viaţa fraţilor lui masacraţi de creştini.

— De ce nu aţi încercat să contactaţi ambasada americană?

— Jeffrey Cox nici măcar nu s-a înregistrat în evidenţele consulatului. El se opune războiului contra musulmanilor dus de guvernul american.

— Acel preot, al cărui cap a fost găsit, remarcă Malko, fusese

răpit de comandantul Sabiron. Aşa spune cel puţin poliţia filipineză.

— Asta-i fals, spuse Ivy, cu mâna pe portiera. Acum lăsaţi-mă că pierd vaporul!

Malko coborî şi o conduse spre chei.

— Sunaţi-mă când reveniţi! o rugă el. Iată cartea mea de vizită. Eu stau la Garden Orchid.

— Mulţumesc! spuse ea cu o voce absentă.

O privi cum urca pe vas. Oare de ce se ducea la Jolo? În orice caz, ea-şi jucase rolul de femeie năpăstuită, cu dezinvoltura unei profesioniste.

Se-ntoarse la maşină.

— Mergem acasă, îi spuse lui Roberto.

Abia intrat în holul lui Garden Orchid, zări silueta enormă a lui Romeo Putik la recepţie. Urma să primească noutăţi de ultimă oră în legătură cu Jeffrey Cox.

Capitolul IX

Malko nu aşteptă prea mult timp. Se afla de zece minute în cameră, când Romeo Putik sună.

— M-am întors recent, îl anunţă filipinezul. Trebuie să ne întâlnim urgent, căci am lucruri importante să vă spun.

— Veniţi aici!

— Nu! Nu este prudent.

— Atunci unde?

— Există un restaurant de-a lungul mării puţin în afara oraşului – Vista del Mar – unde nu-i niciodată mai nimeni. Şoferul dumneavoastră sigur îl cunoaşte. Acolo putem servi în linişte un pahar. Ne întâlnim peste o oră?

— Peste o oră, confirmă Malko fără entuziasm, la ideea că riscă să iasă la căderea nopţii.

El coborî din nou şi-l informă pe Roberto. Şoferul se strâmbă.

— Dumneavoastră n-ar trebui să mergeţi acolo. Vista del Mar este în nordul oraşului în direcţia Basilanului.

— Atunci cum facem?

— Au fost deja înfăptuite în acel loc mai multe răpiri. Cu un vapor rapid se ajunge la Basilan într-o jumătate de oră. De asta nu merge nimeni acolo.

Malko decise resemnat:

— Vom merge acolo, dar vom fi prudenţi.

Era imposibil să rupă legătura cu singura sa sursă. Chiar şi în condiţiile existenţei camerelor termice şi a sateliţilor NASA, el avea nevoie de informaţii de la surse umane pentru organizarea unei operaţiuni de comando în vederea eliberării. În ceea ce-i privea pe cei din filiera Sabina, nu-i puteau fi de ajutor, aceştia negândindu-se decât cum să-l stoarcă de bani, ca nişte paraziţi.

Malko profită de timpul ce-i rămăsese ca să-i telefoneze lui Ted Redmond pentru a-i relata întâlnirea cu Ivy Cox. Americanul nu avu nici o ezitare.

— Am să le cer filipinezilor s-o interogheze, spuse el.

— Mai ales asta nu, îi recomandă Malko. Ea este la Jolo. Treaba asta riscă să fie dificilă acolo. Să aşteptăm să se-ntoarcă pentru a lua o decizie, încercaţi prin filipinezi să obţineţi precizări despre IIRO. Nimic altceva?

— Ba da! Ismael El Gatroun şi Rajab Azzarouk au retras cinci

milioane de dolari de la Land Bank. Chiar au fost fotografiaţi cu sacii mari negri de sport când au ieşit din bancă. Deci, ei nu vor întârzia să meargă la Zamboanga pentru a schimba câţiva ostatici de-ai comandantului „Robot” pe această frumuşică sumă de dolari. Aceasta va duce la creşterea preţului armelor în regiune.

— Şi guvernul filipinez le îngăduie să facă operaţiunea?

— Aici totul e putred, oftă americanul. Avantajado, omul politic filipinez care duce în mod oficial negocierile cu „Robot” îşi încasează comisionul lui, deci ei închid ochii şi armata aşteaptă să fie eliberaţi ostaticii pentru a fi plătit „Robot”. Avem interesul ca Jeffrey Cox să plece din Jolo cât mai repede, dacă nu, primul lucru care-l vor face, va fi să-l lichideze. Sper că Romeo Putik al dumneavoastră a lucrat bine.

— Am să aflu foarte repede, zise Malko.

*

* *

O adiere călduţă mătura terasa localului Vista del Mar, nume care de altfel se potrivea, localul aflându-se situat pe malul mării. Pentru a pătrunde în sala cocoţată pe piloni era necesară urcarea unei scări de lemn. Malko şi Roberto erau singurii clienţi. De jur-împrejurul localului se întindea o zonă neconstruită, iar în depărtare se vedeau rare luminile de pe insula Basilan. Era locul ideal pentru o răpire. Roberto nu-şi putea ascunde starea de anxietate, urmărind din priviri două ambarcaţiuni care navigau de-a lungul coastei, părând a se apropia de ei.

— Dacă se apropie, trebuie să ne cărăm, spuse el. Ar fi suficient un jeepney încărcat cu tipi în poziţia culcat ca să ne ciuruiască...

Malko se linişti cu gândul că este înarmat şi că poate alarma imediat, prin apel de la mobilul său, pe generalul Domingo.

— Nu am încredere deloc în Romeo Putik, spuse brusc Roberto. Tatăl său este foarte apropiat de Abu Sayyaf. Cred că nu vrea decât să vă stoarcă de bani.

Malko atinse uşor crosa Automag-ului aflat la centură. Dacă s-ar fi ridicat, era sinonim cu a muri, dar o altă şansă nu era. Urmări din priviri farurile unui vehicul care se apropia pe drumul paralel cu plantaţia de cocotieri. Acesta se opri la intrarea aleii care ducea la restaurant şi porni după ce din maşină coborî cineva. În penumbră fiind, Malko nu mai avea nici o îndoială. Era statura imensă de grăsime a lui Romeo Putik, care se apropia de

ei.

— Roberto, spuse Malko, fă câţiva paşi pe jos.

Lui Putik i-ar fi fost mai uşor să aibă o discuţie în particular.

Monstruosul filipinez urcă treaptă cu treaptă, gâfâind ca o focă, după care se aşeză lângă el răsuflând de parcă ar fi alergat la o cursă de maraton. Comandă imediat un Defender „Cinq ans d'age" cu gheaţă, închise ochii, după care recăpătându-şi suflul spuse:

— Era cât pe ce să nu vin.

— De ce?

— Am fost urmărit. Împreună cu mine pe hovercraft, era un tip care m-a urmărit până la Garden Orchid. Am ieşit din hotel pe poarta din spate şi sper că nu m-a văzut...

— De ce s-ar teme ei de dumneavoastră? întrebă Malko mai mult decât mirat.

Filipinezul cel gras dădu din cap:

— Am comis o imprudenţă. Am vrut să văd personal lagărul comandantului Sabiron. Am văzut aşadar celula unde se află americanul. Oamenii lui m-au interceptat la plecare, moment în care i-am minţit că am venit să-mi văd nepotul. Până la urmă, ei m-au lăsat să plec pentru că le-am dat brichetele Zippo, dar nu sunt sigur că m-au şi crezut.

Grasul îşi şterse fruntea aruncând priviri îngrozite spre mare. Cele două ambarcaţiuni se apropiau din ce în ce mai mult.

— Nu trebuie să vă temeţi de nimic aici, spuse Malko. Spuneţi-mi ce aţi aflat! Să începem cu amplasarea lagărului.

Derulă harta de stat major plină de detalii pe care o adusese cu el după care îşi aprinse lanterna pentru a completa iluminatul deficient, declanşând astfel atacul unui roi de ţânţari. Romeo Putik se aplecă asupra hărţii cu privirile crispate şi puse degetul său gros pe un careu aflat la nord-est de Paticul.

— Lagărul este în acel loc, spuse el. Sunt circa o sută de oameni răspândiţi în mai multe cabane. Comandantul Sabiron se află în centrul dispozitivului, cu aproximativ treizeci de oameni. La circa un kilometru de acel loc se află un depozit de muniţie, într-un tunel vechi săpat de japonezi. În eventualitatea în care sunt urmăriţi se pot refugia acolo, tunelul având două ieşiri. Oamenii lor sunt postaţi şi de-a lungul drumului care duce la Paticul. De asemenea, în jurul lagărului au minat jungla.

Malko marcă cu o cruce amplasamentul. Practic era acelaşi punct pe care generalul Dominador Domingo i-l arătase. Acesta

era un semn bun: grasul Romeo juca cinstit.

— Cum sunt înarmaţi?

— Au M 16 şi M 79, două mortiere mici, trei mitraliere şi foarte multe grenade. Cumpără tot timpul muniţii, deoarece duc lipsă.

— Cam ce vârstă au luptătorii?

— Asta depinde: cei mai bătrâni vin din Basilan. Au între treizeci şi cincizeci de ani. Au recrutat însă şi vreo sută de oameni foarte tineri pe care îi plătesc cu o mie de pesos pe lună şi cărora le dau o armă. Aceştia sunt cei care m-au oprit. De-abia ştiu să citească, nu au experienţă militară dar sunt fanatici.

— Ce poţi spune despre Jeffrey Cox?

Filipinezul coborî capul încurcat:

— Abia l-am putut zări. Nu voiau ca eu să-l văd. Se află într-o colivie de bambus la o sută de metri de lagărul principal, fiind păzit de doi oameni.

— Această colivie poate fi văzută din lagăr?

— Nu, jungla este prea deasă.

— Care sunt căile de acces spre lagăr?

— Drumul din Jolo se opreşte la Paticul, explică Romeo. Apoi trebuie parcurs un kilometru prin junglă. La sud de Paticul Hill este un drum care duce la Tagibli dar cei din Abu Sayyaf nu se aventurează niciodată pe acolo de teamă să nu se întâlnească cu vehiculele militare.

— Nu se tem să nu fie atacaţi din partea aceea?

— Au mai multe pânde ascunse în jungla din Paticul Hill. Acestea putând da foarte repede alarma.

Grasul îşi şterse fruntea după care termină paharul privind speriat spre Malko.

— Sunteţi mulţumit?

— Da, dar aş mai avea nevoie de nişte informaţii.

Romeo Putik păru a se dezumfla dintr-odată.

— Ce informaţii?

— Nu ştiu încă.

Malko nu voia să-i spună că se baza pe el pentru a călăuzi un comando de Green Berets până în lagărul celor de la Abu Sayyaf. Un punct era încurajator: Jeffrey Cox nu era păzit decât de doi oameni. Singurul acces era prin satul Paticul sau prin junglă, plecând de la drumul spre Tagibli. În ambele situaţii, dacă s-ar fi pus las cale o operaţiune, ar fi avut nevoie de o călăuză.

Filipinezul privi nervos spre ceas:

— Trebuie să plec. Este mai bine să nu vorbim atunci când ne

vom întâlni la hotel.

— Totuşi, preciză Malko, voi avea nevoie să vă revăd. Cum vom face?

Romeo Putik ezită înainte de a-i spune cu reticenţă:

— Nu ştiu. Mâine mă voi duce să-mi fac un masaj la Penguin Club.

— La ce oră?

— Pe la şase.

— Foarte bine! Dacă am nevoie să vă văd, vă voi căuta acolo. Sper că veţi apela tot la Perlita.

Grasul dădu din cap afirmativ spunând cu voce piţigăiată:

— V-am servit dar nu vreau să mai continui. Mi-e frică.

— Dacă vă mai cer încă ceva, sublinie Malko, acest serviciu va fi foarte bine retribuit. Este vorba de mai multe mii de dolari, iar noi vă vom asigura securitatea.

Romeo Putik se mai însufleţi:

— Dumneavoastră lucraţi cu americanii, nu-i aşa?

— Cine v-a spus asta?

— „Dragonul”. El ştie foarte multe lucruri, tot el mi-a spus să mă feresc. La Zamboanga nu este bine să ai relaţii cu americanii.

Cu un oftat de pachiderm rănit el se ridică. Strângerea sa de mână era moale şi umedă. Malko îl privi coborând neîndemânatic treptele şi apoi depărtându-se în întuneric. Bărbatului îi era frică dar nu refuza câteva mii de dolari, singurul lui mijloc de a-şi realiza fantasmele.

*

* *

Ted Redmond asculta cu aviditate raportul lui Malko.

— Aceasta pune în altă lumină imaginea furnizată prin sateliţi şi camere termice, comentă americanul. Din nefericire, aparatele nu fac deosebire între bivolii aflaţi în apă şi oameni. Eu am transmis caseta la Washington. Sunt îngroziţi. Trebuie în mod absolut eliberat Jeffrey Cox înainte ca fotografiile sale în situaţia în care se găseşte acum, să nu înceapă să circule. Văd deja la CNN, la fiecare jumătate de oră toate astea, fără să mai punem la socoteală efectul asupra moralului oamenilor noştri. Prin această filieră Sabina, dumneavoastră nu puteţi interveni pentru ca el să fie păstrat în condiţii mai bune?

— Aş putea să-ncerc dar am foarte puternice motive să mă-ndoiesc de reuşită. Radulan Sabiron nu se lasă influenţat de nimeni. El îşi duce războiul sfânt în fundul junglei sale şi dacă noi

îi oferim bani, ne băgăm într-un şantaj fără sfârşit...

— Dar ce vor ei efectiv?

— Bună întrebarea, replică Malko. Bani nu vor. Gruparea Abu Sayyaf ştie perfect că nu va obţine eliberarea teroriştilor deţinuţi în Statele Unite. Nici chiar israelienii nu l-au putut recupera pe Pollard care aparţinea totuşi unei naţiuni prietene. Sunteţi de acord?

— De acord, recunoscu americanul. Dar la urma urmei ce vor?

— Să prejudicieze imaginea Statelor Unite, spuse Malko. Să arate că un grup rebel aflat în fundul insulelor Sulu poate să ţină piept celei mai mari puteri mondiale, s-o ridiculizeze şi s-o sfideze executând un agent al C.I.A. Toate astea reprezintă propagandă pentru războiul sfânt. Ei vor recruta fanatici cu sutele.

— *My God*, sper că dumneavoastră vă înşelaţi, spuse Ted Redmond cu o voce care trăda spaima.

— Eu nu cred asta, spuse Malko.

— Deci dumneavoastră credeţi că-l vor executa pe Jeffrey Cox?

— Da! La fel cum libanezii din Hezbollah l-au asasinat pe William Buckley.

Ted Redmond înjură printre dinţi. Răpirea şi moartea lui William Buckley[34] era o piatră însângerată pe blazonul C.I.A., o pată de neşters, chiar dacă el fusese parţial răzbunat.

— De cât timp dispunem? întrebă calm americanul care între timp îşi regăsise sângele rece.

— Nu ştiu, mărturisi Malko. Cred că ei vor să facă tot ce este posibil pentru a-l face să mărturisească apartenenţa lui la C.I.A., ceea ce va mări răsunetul calvarului său şi le va furniza pretextul pentru a-l executa, cel puţin în ochii simpatizanţilor lor. Aceasta mai poate dura ceva timp dacă el se ţine tare. Evident, evenimentele s-ar putea accelera în cazul unui atac masiv al armatei filipineze sau al unui eşec al unei operaţiuni sau a unei operaţiuni cu ţintă expresă.

— Văd, spuse Ted Redmond. Am să-ncerc să pun la punct o operaţiune cu Green Berets cu acordul filipinezilor. Va trebui debarcat un comando pe coastă între Tagibli şi Paticul şi mers prin junglă până la lagărul grupării Abu Sayyaf. După eliberarea lui Jeffrey Cox este uşoară asigurarea replierii fără risc sub protecţia elicopterelor de luptă şi reîmbarcarea tuturor. Oamenii

[34] *Vezi SAS nr. 112 „Răzbunare la Beirut”.*

noştri ştiu să facă treaba asta. Ne trebuie un element indispensabil – o călăuză. Romeo Putik al dumneavoastră poate juca acest rol?

— Poate, sublinie Malko, pentru că el cunoaşte terenul, dar nu sunt sigur că va accepta...

— Trebuie convins, spuse Ted Redmond cu toată hotărârea de care era capabil.

— Am să-ncerc.

— Şi să-i susţinem moralul lui Jeffrey Cox la cel mai înalt nivel posibil, adăugă şeful staţiei C.I.A.

— Am să-i mai trimit un colet la hovercraftul de mâine dimineaţă, promise Malko.

*
* *

Portul Zamboanga era foarte animat. Cinci sau şase ambarcaţiuni se pregăteau de plecare. Ca urmare a experienţei dobândite, Malko nu mai coborî din Toyota ci îl lăsă pe Roberto să care pachetul greu până la hovercraft. Danag aştepta la cheu şi adăugă pachetul său cu muniţie în ultima clipă.

Malko privea hovercraftul. Îşi spuse că Jolo se afla la numai trei ore de călătorie pe apă...

Cu Automag-ul pe genunchi el cerceta împrejurimile, întrebându-se ce făcea Ivy Cox acolo. Evident, ar fi fost o minune ca femeia să revină împreună cu soţul ei. Dar această probabilitate era de unu la un milion, din păcate. Mobilul începu să sune. Era Ted Redmond.

— Totul este pus la punct, spuse americanul. Avem undă verde de la Southern Command filipinez, dar nu vor interveni direct. Una dintre fregatele noastre, Cole, va ocupa poziţie vis-à-vis de Jolo cu o sută de oameni la bord.

— Cum veţi transporta comandoul de pe Cole la Jolo?

— Nişte Green Berets din A Company, aparţinând de Special Group ai U.S. Special Forces ajutaţi de 353 Special Operation Group ai U.S. Air Forces. Cei din urmă vor aduce elicoptere UH 1-U Huey pentru acoperire aeriană cât şi un S.76 Sikorski pentru exfiltrarea ostaticului. Avem neapărată nevoie de omul dumneavoastră pentru a alege locul de debarcare. Acesta se va face cu ambarcaţiuni pneumatice, direct pe coastă. Nici vorbă de a veni cu elicopterele datorită faptului că ar alerta populaţia. Operaţiunea trebuie efectuată noaptea, înainte de mijitul zorilor. Oamenii noştri vor dispune toţi de arme cu sistem de infraroşii

dotate cu amortizor de zgomot şi de grenade luminoase. Ţinând seama că scopul nostru nu este acela de a distruge gruparea Abu Sayyaf, ne vom mulţumi să-l eliberăm pe Cox după care vom pleca. Din momentul în care acesta va fi cu noi, vom da semnalul celor rămaşi la bord pentru a acoperi retragerea. Vor fi acolo în aproximativ şase minute. Numai că pentru toată această acţiune avem nevoie de o călăuză, altfel riscurile sunt prea mari.

— Am înţeles, zise Malko. Îl voi aborda chiar astăzi.

— Mergeţi până la douăzeci de mii de dolari, îl sfătui şeful agenţiei. Pentru această ţară este o sumă enormă.

— Dar dacă el vrea o viză de lungă durată pentru şedere în Statele Unite?

— O va avea.

Roberto revenea iar Malko încheie convorbirea privind în jurul lui. Oare cine din această mulţime de oameni lucra pentru Abu Sayyaf? De acum încolo, aceştia erau convinşi că el nu venise aici doar pentru a trimite pachete. Probabil că vor încerca să-l elimine. Aceasta era deci o cursă contra cronometru.

— În această după masă, spuse el fostului marinar filipinez, aş dori ca dumneavoastră să mergeţi în port la sosirea vasului Jolo, pentru a vedea dacă Ivy Cox nu debarcă cumva. Eu voi rămâne la hotel.

Adevărata sa zi urma să înceapă la ora şase, după întâlnirea cu monstruosul Romeo, cel rău famat.

*

* *

Triciclul mergea pe Tomas Claudio Street. Lui Malko i se explicase la recepţie locul unde se afla salonul de masaj. Imobilul se afla după biserica Jessus-Christ-et-des-Saints-du-Dernier-Jour, într-o fundătură. Malko fu cât pe aci să nu vadă clădirea datorită iluminării defectuoase a străzii. După ce dădu douăzeci de pesos conducătorului triciclului, porni pe strada înfundată. Un bec violet al unui bar karaoke părea a fi singurul semn de viaţă. Lipsa pavajului şi bezna dădeau un aer sinistru locului. Finalmente, zări la poarta unui mic imobil model din anii cincizeci, o placă de aramă anunţând: „New Penguin Tropical Health Palace”. Un paznic în cămaşă albă cu un riot-gun pe umăr, având pe piept enorme benzi cartuşiere, stătea în compania a două fete cu fustiţe scurte aidoma celor de majorete. Toată lumea îi surâse noului venit, făcându-i semn să intre. Malko pătrunse pe un culoar întunecos care se termina cu o scară. La parter nu se afla

nici o cameră. În capul scării se afla o cameră lungă, luminată de un oribil neon roz aşezat deasupra unei tejghele în stânga scării. O femeie bucălată cu o dantură urâtă trona înapoia tejghelei. Deasupra acesteia, o pancardă prinsă cu o pioneză afişa preţurile practicate în stabiliment:

SINGLE MASAGE – 300 pesos.

DE LUXE MASAGE – 350 pesos.

PERSONNALIZED MASAGE – 450 pesos.

Femeia îl salută pe Malko plină de curtoazie după care îl conduse la o bancă de lemn aflată în faţa unei oglinzi coşcovite în fundul micii camere. De cealaltă parte zări o duzină de fete în cămăşi albe cu minijupuri asortate: pensionarele. Fiecare dintre ele purta un ecuson cu un număr. Unele jucau cărţi iar altele flecăreau privind la televizor. Una dintre ele tricota. Malko le examină cu grijă: Perlita, metresa guvernatorului nu era acolo. Se duse din nou la tejghea.

— Aş dori-o pe Perlita. Spuse el.

— Seňor, ea lucrează deja, răspunse femeia, dar sunt mai mulţi doritori.

La Zamboanga se folosea atât Sir cât şi Seňor, dialectul tanjug fiind un amestec de malaieziană, spaniolă şi tacalog, limba vorbită la Manilla. Malko scoase două bancnote de o sută de pesos punându-le pe tejghea.

— Cred că este cu unul dintre prietenii mei, un bărbat foarte gras. Vă rog să mergeţi şi să-i întrebaţi dacă pot să-i văd!

Femeia băgă în sân cele două sute de pesos după care trimise un funcţionar în pantaloni scurţi. Acesta dispăru în spatele unei uşi. După o scurtă discuţie cu el, când acesta apăru, femeia îl invită pe Malko surâzând să-l urmeze pe cerber. Acesta, motivat de bancnote, ţinu cu orice preţ să-i arate „sauna” stabilimentului care părea să funcţioneze cu urină. Mirosul de acolo era înfiorător de puternic. Pe culoarul murdar şi întunecos îl conduse spre o cameră la fel de prost luminată. Călăuza se dădu la o parte. Malko zări din spate o tânără femeie în ţinută albă aplecată asupra a ceea ce semăna cu un caşalot eşuat pe una din cele două mese de masaj care constituiau – alături de un duş fără „telefon” şi un cuier – tot mobilierul camerei.

Maseuza se întoarse cu un surâs blând. Era într-adevăr Perlita. Fata îi spuse:

— Dezbrăcaţi-vă señor şi instalaţi-vă pe cealaltă masă.

Malko puse hainele în cuier păstrând pe el numai slipul, în

timp ce Perlita se întoarse spre muntele de grăsime vizibil scârbită de faptul că trebuia să încerce o nouă aberaţie sexuală. Malko îl observa. Culcat pe spate, Romeo îşi petrecea timpul pipăind-o pe fată pe sub fusta scurtă, încercând să-i smulgă stringul. Fata, demult obişnuită cu aceste infantilisme. Evita cu îndemânarea unui toreador care face fente în faţa taurului. Aici nu se făcea rabat de la tarife. Ea se ridică. După ce-i aruncă lui Malko o privire languroasă îl întrebă pe Romeo Putik aflat în apropierea unei crize de apoplexie:

— Sir, masajul este terminat. Doriţi un supliment: full satisfaction, body massage or special massage?

— Vreau tot! spuse filipinezul îmbătat de dolarii pe care îi avea în buzunar.

Cu banii de la Malko putea să se amuze timp de un moment. Malko aştepta răbdător. Perlita înţelegea engleza. Nu era acesta momentul de a vorbi despre lucruri serioase. Fata se aplecă asupra lui Roberto şi băgă mâna între coapsele sale enorme după ce le unsese cu o cremă gălbuie. Romeo închise ochii de plăcere începând să emită nişte grohăituri aidoma celor ale unei pisici care visează că jughineşte un şoricel. Perlita se pregătea să-l masturbeze cu abilitate făcând să iasă din masa de grăsime a burţii sale o mică tijă subţire şi fragilă aidoma codiţei unei flori.

Malko observa scena cu un sentiment între dezgust şi ilaritate. Odată satisfăcut, Romeo Putik avea să fie mai maleabil într-o discuţie de fond. Acesta se agita sub loviturile de pumn din ce în ce mai energice ale maseuzei sale.

— Stop! mormăi el deodată. Vreau un body massage.

În aparenţă full satisfaction nu era suficient pentru libidoul său. Clientul este rege. Fără să discute, Perlita se dezbrăcă de fustă, bluză şi chilot, etalând un pubis bine epilat. După ce îşi unse corpul cu cremă se lungi peste „victima” sa. Imediat braţele lui Romeo Putik o cuprinseră ca pentru a o împiedica să cadă. El depărtase coapsele iar picioarele îi atârnau de o parte şi de cealaltă a mesei de masaj într-o imagine monstruoasă. Body massage consta în a freca tot corpul clientului. În cazul lui Romeo era de muncit destul... Malko remarcă imediat că ondulaţiile Perlitei erau concentrate asupra pântecului lui Romeo. Fata continua cu corpul ceea ce începuse cu mâinile.

Deodată braţele lui Romeo se crispară pe talia ei iar acesta scoase un muget de vier, dădu o lovitură de şold după care îşi lăsă braţele să cadă cu un oftat din rărunchi. Full satisfaction era

în fine atinsă. Cu conştiinţa împăcată a unui lucru bine făcut. Perlita descălecă cu graţie de pe masa de masaj şi se duse la duş pentru a îndepărta stratul de cremă. În timp ce se săpunea se uită la Malko cu o privire dulce de târâtură, cu un surâs vag. Romeo Putik se lungise pe o parte, obosit, stând acum cu spatele la cei doi. Malko văzu deodată gesturile Perlitei adresate lui. Sprijinită de peretele placat cu faianţă fata începu să se mângâie adâncindu-şi din ce în ce mai mult degetele în sex, fiind cu spatele rezemat de perete şi picioarele puţin depărtate. Privind fata, Malko înţelese că aceasta îşi oferea o mică pauză, ceea ce îi provocă o erecţie brutală. Perlita observând erecţia agentului se mângâia din ce în ce mai pasional sub duşul călduţ, până ce deschise gura într-un strigăt tăcut după care rămase imobilă cu mâna înfiptă în sex. După câteva clipe ieşi de sub duş şi se înfăşură în prosop. Privirea fetei se opri pe sexul erect al lui Malko. Cu un gest spontan şi graţios, fata se aplecă şi-l cuprinse cu gura într-un gest dulce. Degetele Perlitei începură să-l mângâie pe piept. Când ea îl simţi pe Malko aproape de a erupe, îl înghiţi şi mai mult, exact în momentul în care sperma ţâşnea.

Fata se ridică apoi, şoptindu-i complice la ureche lui Malko:

— *It’s free! Complimentary*...[35]

Perlita se ştersese iar acum se îmbrăca. Romeo Putik îşi deschise ochii verzi-albăstrui. Părea în final să realizeze prezenţa lui Malko şi îi adresă acestuia un surâs.

— *She’s good!*

Malko nu putea să pretindă contrariul. Îi spuse Perlitei:

— O să ne odihnim puţin.

Fără să insiste, fata ieşi închizând uşa în urma ei. Pudic, grăsanul îşi acoperi pântecul cu un prosop. Malko îi urmă exemplul. În cameră era o căldură apăsătoare, dar nu o mai simţea. Minutele care urmau vor fi decisive pentru soarta lui Jeffrey Cox. Ridicându-se, se apropie de filipinezul diform.

— Am o propunere foarte interesantă pentru dumneavoastră! Ceva foarte interesant...

[35] *Este gratis! Bonus din partea casei...*

Capitolul X

Cu ochii pe jumătate închişi, Romeo Putik protestă cu o voce slabă încercând să coboare de pe planşă:

— V-am mai spus că nu mai vreau să fac nimic! Este foarte periculos.

— Nu-i vorba de mers pentru a culege informaţii, corectă Malko, ci de a ajuta la eliberarea lui Jeffrey Cox.

Filipinezul cel gras se trezi definitiv din toropeala amoroasă şi se ridică într-un cot. În pielea goală era într-adevăr respingător.

— Eliberarea, zise el, dar cum? Dumneavoastră doriţi să plătiţi o răscumpărare! V-am spus că ei nu vor accepta aşa ceva.

— Nu, spuse Malko. Nu vom plăti nici o răscumpărare. Americanii au pus la punct o operaţiune pentru a se duce să-l caute pe Cox, dar au nevoie de dumneavoastră.

Ezitase înainte de a-i spune asta, căci în situaţia în care Romeo vorbea, tot planul cădea. Era imposibil să îl ţină departe pe filipinez. Acesta din urmă asculta expunerea lui Malko topindu-se văzând cu ochii aidoma unei bucăţi de unt ţinută la soare.

— Nimeni nu va şti că dumneavoastră sunteţi amestecat în operaţiune. Aţi ajunge acolo împreună cu comandourile Green Berets care nu vor şti nimic despre dumneavoastră, şi veţi pleca odată cu ei. Un elicopter vă va lăsa apoi la baza militară de la Zamboanga. De unde veţi reveni la Garden Orchid. Toată operaţiunea va dura cel mult cinci ore. Plecarea se va face noaptea.

— Nu m-am urcat nici o dată într-un elicopter, obiectă filipinezul şi mi-este frică de avion.

— Vi se vor da pastile pentru răul de înălţime, promise Malko. Plus douăzeci de mii de dolari, zece înainte şi zece la întoarcere. Se cere doar să mergeţi circa doi kilometri, de la locul unde ei vor debarca şi până la lagărul luptătorilor Abu Sayyaf. Toţi cei care vă vor putea zări, vor fi eliminaţi.

— Sunt mulţi doi kilometri. Eu nu merg niciodată o distanţă atât de mare...

— Este adevărat, recunoscu Malko, dar nu se poate altfel. Cunoaşteţi un loc unde se poate debarca uşor?

Romeo Putik reflectă câteva clipe.

— Da, la podul Paticul există o mică plajă de nisip, dar este la aproape cinci kilometri în faţa unei plantaţii cu cocotieri. Acolo nu sunt decât maimuţe. În continuare există un drum, dar eu nu voi putea merge atât de departe. Afară de asta eu nu ştiu să înot.

— Veţi fi echipat cu un colac de salvare, promise Malko.

— Nu, nu! Eu nu o să merg acolo, gemu Romeo Putik.

Malko simţea că filipinezul este sfâşiat, nu din cauză de scrupule ci din cauza capacităţilor sale fizice limitate, şi la acest capitol nu-l putea convinge. Asta era prea de tot. Deodată el avu o idee:

— Ascultaţi, zise el, există o soluţie. O să fiţi transportat.

Filipinezul deschise ochii mari.

— Să mă transporte? Cum?

Omului nu îi venea să creadă ceea ce auzea. Malko îl măsură din priviri.

— Ce greutate aveţi?

— O sută patruzeci de kilograme!

— Patru oameni într-un hamac vor reuşi foarte uşor această treabă. Va fi suficient să mergeţi în frunte. Dumneavoastră nu veţi participa la acţiune. Din momentul în care vor fi suficient de aproape veţi fi lăsat jos.

Romeo Putik coborî de pe planşă gâfâind. Era clar că o regreta pe Perlita şi a sa full satisfaction, în ciuda grămezii de dolari. Malko înţelese că trebuie să supraliciteze.

— Nu aţi avea plăcere să mergeţi în Statele Unite?

— Ba da!

— Vă pot procura viză şi green card dacă doriţi să rămâneţi şi să lucraţi acolo.

— Ar putea oare să-mi cumpere fructele mele verzi de mango? Aici preţul a scăzut foarte mult, iar tatăl meu se va supăra foarte tare pe mine pentru că nu am reuşit să le vând.

Malko înlătură obiecţia:

— Îi pot convinge să vă cumpere toată recolta. Este o cantitate destul de mare?

— Douăzeci de tone.

Dacă situaţia ar fi fost mai puţin tensionată, ar fi izbucnit în râs: C.I.A. se lansa în comerţul cu mango şi procura un scaun rulant informatorului său! Ted Redmond s-ar fi îmbolnăvit de inimă, numai că fără Romeo Putik operaţiunea nu ar fi putut fi concepută. Chiar şi cu echipamentul cel mai sofisticat din lume,

fără călăuză comandoul american nu putea găsi colivia unde era deţinut Jeffrey Cox.

Romeo Putik se îmbrăca cu gesturi neîndemânatice, vizibil tulburat. În ciuda a tot ceea ce Malko îi oferea, ezita să fie de acord. Odată îmbrăcat, grasul se strecură spre uşă, dar Malko îi tăie calea.

— Romeo, zise el, îmi trebuie acum răspunsul tău. Această acţiune cere o pregătire îndelungată iar timpul nostru este limitat.

Filipinezul îi aruncă o privire de câine bătut şi suflă aidoma unui caşalot care iese din apă:

— Ceea ce îmi cereţi este foarte primejdios, spuse gemând. Dacă află cumva comandantul Sabiron, nu mă voi mai putea întoarce niciodată la Jolo. Chiar şi aici eu voi fi în pericol.

— Vă veţi putea reface repede viaţa în Statele Unite, pledă Malko. Nimeni nu va afla însă nimic. Dacă răspunsul este da, atunci eu vă voi da cinci mii de dolari chiar mâine.

— Bine! Bine! Sunt de acord, bâlbâi filipinezul.

— Când doriţi să vă dau banii? insistă Malko, care voia să-l facă să nu se răzgândească.

— Trebuie să iau masa cu nişte cumpărători pentru fructele mele mâine seară, spuse Romeo Putik. După aceea pot veni în camera dumneavoastră, dar juraţi-mi că nu va afla nimeni.

— Dacă se află, afirmă Malko, înseamnă că dumneavoastră aţi vorbit. Veţi pleca de aici înaintea mea – aşa este mai bine. Până mâine seară sper să cunosc graficul operaţiei.

Romeo Putik dădu din cap fără să spună nimic şi plecă. Nu mai rămânea altceva de făcut decât să se roage pentru ca omul să nu se răzgândească. Din fericire îl atrăgeau dolarii acţionând aidoma unui tranchilizant puternic. Puţin mai liniştit, Malko se duse să facă un duş. Tocmai era pe punctul de a se îmbrăca, când uşa camerei se deschise şi în faţa lui apăru Perlita. După expresia feţei sale, înţelese că femeia nu doreşte să-i ceară un supliment de afecţiune.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Garda de pază semnalează că sunt oameni care dau târcoale pe aici. Ei au telefoane mobile şi par să pregătească ceva.

— Romeo Putik a plecat?

— Da! S-a dus să ia un triciclu de la Tomas Claudio Street.

— Există vreo ieşire prin spate? întrebă Malko.

— Nu, dar paza vă poate escorta până în stradă.

Cine puteau fi oamenii aceia? Reîncepea istoria din port. Oare cum fusese descoperită prezenţa sa la Penguin Club? Privi acele fosforescente ale ceasului său. Era nouă şi zece. Nici pomeneală să-şi asume cel mai mic risc. Luă telefonul mobil pentru a-l suna pe generalul Domingo, dar constată că reţeaua era căzută. Trebuia să se descurce de unul singur.

— O să mai aştept puţin, spuse el.

— Bine, aproba Perlita. Eu cobor din nou să văd ce se întâmplă.

Rămas singur în cameră, făcu să urce un cartuş pe ţeava automag-ului după care încercă din nou telefonul mobil. În zadar însă. Se scurseră douăzeci de minute iar Malko începea să se mai destindă când Perlita reveni, de data aceasta efectiv bulversată.

— Jos sunt luptătorii Abu Sayyaf, spuse tremurând.

— Ce vor?

— Au aflat că aici este un american şi vor să-l ia cu ei.

Perlita ceda treptat panicii.

— Spune-i patronului să cheme poliţia.

— Nu îndrăzneşte, murmură tânăra maseuză. L-au ameninţat că cadă face asta vor ataca clădiră cu grenade.

Malko mai încercă o dată mobilul, dar acesta nu funcţiona. Timpul îl presa.

— Nu există nici un loc unde să mă pot ascunde?

Perlita dădu din cap:

— Nu, totul este neîncăpător aici.

Malko încercă să nu intre în panică. Se afla la doi kilometri de Garden Orchid, la Zamboanga şi nu era nici un post de poliţie. Nu-i rămânea decât un singur aliat: automag-ul. Decizia fu luată rapid.

— Perlita, spuse el, eşti dispusă să-mi faci un serviciu?

— Da, dacă pot, bolborosi ea.

— Ieşi din club, fără a spune nimănui unde mergi. Când ajungi pe Tomas Claudio Street, opreşte un triciclu sau un taxi şi aşteaptă-mă.

— Şi dumneavoastră? Ce veţi face?

— Am să încerc să te ajung din urmă.

Malko luă un teanc de pesos şi îl întinse fetei:

— Pentru taxi.

Perlita plecă fără să spună nici un cuvânt iar Malko rămas singur ciuli urechile. Luă în mână arma şi se uită la ceas.

Trebuiau să se scurgă zece minute pentru a fi sigur că tânăra este într-un taxi.

Un zgomot de uşă trântită pe culoar îl făcu să devină atent. Deodată cineva împinse cu violenţă uşa camerei în care se afla. În cadrul uşii îşi făcu apariţia un tânăr mustăcios cu un aer sălbatic, îmbrăcat cu un tricou deşirat. În mâna stângă ţinea o grenadă cadrilată iar în cea dreaptă un parang de cincizeci de centimetri. Rămânând imobil în faţa lui Malko, se întoarse şi lansă o chemare scurtă. Malko ridică arma. Cei doi se priviră în ochi preţ de câteva clipe.

— *You come!* spuse tânărul în engleză fără a se lăsa impresionat de imensul automag.

Cum Malko nu se mişca, tânărul execută o piruetă, ameninţându-l cu parang-ul. Creierul lui Malko lucra la turaţie maximă. Ei nu veniseră să-l omoare ci să-l răpească.

— *Get lost!* spuse Malko.

Timp de câteva clipe cei doi se observară, despărţiţi de masa de masaj. Malko zări în întunericul culoarului alte două siluete. Tânărul cu tricoul deşirat mai efectuă o piruetă pentru a-l îndepărta pe Malko de uşă. Acesta nu avu de ales. Dacă rămânea încolţit de trei adversari în camera cea mică, era pierdut. Malko întinse mâna ochind capul tânărului.

— *Move back, now!* zise el.

În loc să se retragă, tânărul începu să ocolească masa de masaj fără ezitare. Malko apăsă pe trăgaciul armei. Pereţii se cutremurară datorită detunăturii asurzitoare.

Agresorul păru luat pe sus de o tornadă invizibilă. Lovit în plin piept acesta fu aruncat în spate de energia cinetică a proiectilului de 30.30, ajungând pe culoar. Tânărul se prăbuşi scăpând din mâini grenada şi parang-ul. Grenada se rostogoli pe jos, ieşind din raza vizuală a lui Malko. Acesta se aruncă la pământ înainte ca o explozie puternică să zguduie pereţii.

Malko se ridică dintr-un salt şi se năpusti înainte. În penumbra culoarului, în mijlocul unui nor de tencuială, distinse trei corpuri întinse dintre care unul se mai mişca gemând. Le dădu la o parte lovindu-le cu piciorul, după care se aruncă înainte cu automag-ul în mână. Sala de aşteptare era pustie. Începu să coboare scara sărind câte patru trepte. Locul era în continuare pustiu. Înaintă cu precauţie pe culoar, în aparenţă nu mai era nimeni. Privi spre intrarea pustie din faţa sa. La o sută de metri mai departe începea Tomas Claudio Street. Măcar dacă Perlita ar fi fost acolo

într-un taxi...

Plecă înainte, dar nu apucase săracă douăzeci de metri când ceva greu căzu peste el. Era o plasă de pescuit cu lest de plumb, aruncată de la primul etaj. Malko se clătină sub greutatea cordajului, încercând să scape. Pe scări se auzi o cavalcadă şi trei bărbaţi ieşiră din Penguin Club trântindu-l la pământ. Îl înfăşurară în plasă. Malko apăsă pe trăgaciul armei dar situaţia nu se schimbă. În foarte scurt timp fu total imobilizat, înfăşurat ca într-un covor, strângând în mână pistolul deocamdată inutil.

Agresorii îl ridicară de jos şi îl duseră în fugă într-un pick-up care staţiona în faţa lui Penguin Club. Vehiculul porni imediat. Doi dintre răpitori se aşezară pe el, limitându-i câmpul vizual deja obstrucţionat de plasă. Lungit pe burtă pe podeaua metalică, era total neputincios, legat ca un cârnat. Un gând nu prea vesel îl măcina: era răpit, lucrul de care se temuse încă de la început. Furgonul rula cu viteză. După circa zece minute încetini, apoi se opri. Auzi zgomotul unor porţi care se deschid, apoi maşina redemară, un pic mai târziu oprindu-se definitiv. Fu imediat întors cu faţa în sus. Lumina unei lanterne îl orbi pentru câteva clipe. Unul dintre răpitori strecură un cuţit printre ochiurile plasei cu care era legat, apăsându-l cu vârful pe gât.

— *Don’t move, señor,* spuse unul dintre agresori.

Un altul tăie câteva ochiuri şi apucă ţeava lungă a automagului, trăgându-l afară. Cel cu cuţitul mări uşor presiunea asupra gâtului. Malko nu avu de ales şi dădu drumul armei. Imediat fu întors pe burtă iar unul dintre răpitori se aşeză pe el. Ceilalţi săriră jos. Încercă să se mişte dar imediat simţi ţeava propriei lui arme lipindu-se de ceafă...

— *Stay still, señor*, zise vocea.

Malko nu mai încercă să lupte, înăbuşindu-şi furia. Era clar. Mâine dimineaţă urma să fie transferat pe vapor cu destinaţia Jolo sau Basilan, iar apoi... Prefera să râu se mai gândească la viitor.

*

* *

Romeo Putik nu reuşea să adoarmă. După ce se întorsese de la Garden Orchid comandase la bar un Otard XO, gândindu-se la viitor. Coniacul îi risipise angoasele. Trebuia să accepte propunerea, într-adevăr, la Jolo nu avea pentru ce să rămână.

Cu cei douăzeci de mii de dolari ar putea începe o viaţă nouă, o afacere la Manilla, astfel încât să trăiască fără a mai cere bani

de la tatăl său. Musulman nepracticant, nu văzuse moscheile decât din exterior. Handicapul său fizic şi laşitatea naturală nu-i dădeau posibilitatea să facă pe şmecherul. Mai trebuia să depăşească doar un moment greu. După aceasta urma să aibă prieteni puternici. Nu se punea problema să se întoarcă la Jolo, iar Paticul nu era decât un sat lipsit de interes, în plină junglă.

Împăcat cu sine, grăsanul îşi termină coniacul şi plecă să se culce, spunându-şi că va păstra pentru el banii rezultaţi din prima încărcătură de fructe de mango verzi. Încă simţea corpul cald şi moale al Perlitei lipit de el şi începu să se pipăie, pradă unei reverii vag erotice, fapt care îl ajută să-şi găsească somnul.

*

* *

De la un timp Malko vedea că se ridică soarele. O foarte vagă lumină îi permitea să vadă stâlpul metalic din faţă, singura lui perspectivă. Nu izbutise să închidă nici un ochi, încercând cu disperare să găsească un mijloc de a se salva. Nu ajunsese la nici o soluţie. La fiecare două ore cel care îl păzea era schimbat cu un altul. Nimic nu era lăsat la întâmplare.

Malko auzi nişte paşi. Cineva se urcă în cabina pick-up-ului şi porni motorul. Niciodată zgomotul unui motor nu i se păruse atât de sinistru. Doi bărbaţi săriră pe platformă lângă el şi vehiculul porni încet, înapoi. Cu un efort disperat reuşi să întoarcă capul, fără alt rezultat decât că în câmpul vizual apăru o pereche de bascheţi.

Mergând în continuare cu spatele, vehiculul se angajă într-un viraj, în câteva clipe urmau să iasă din curtea în care îşi petrecuseră noaptea. Malko îşi spuse că urma să înceapă ultima sa călătorie, spre o colivie de bambus, asemănătoare cu cea în care locuia acum Jeffrey Cox, şi nu cu puţine orori în perspectivă.

Neputincios, încercă să nu se mai gândească la torturile şi la moartea sigură care îl aşteptau.

Capitolul XI

În momentul în care maşina porni din nou, un vacarm enorm de ţignale, apeluri şi mai multe rafale de arme automate tulburară liniştea. O grindină de gloanţe se abătu asupra pick-up-ului făcând să tremure tăblăria. Se mai auziră câteva focuri de armă, după care se aşternu liniştea. Malko auzi pe cineva escaladând grilajul şi lăsându-se greu lângă el.

O voce întrebă cu nelinişte:

— Señor! Señor! You are O.K.?

Fu întors cu grijă şi văzu un om în uniformă aplecat.

— Sunt O.K., articulă Malko, nevenindu-i să creadă că s-a întâmplat o minune.

Poliţistul îngenunche lângă el şi începu să taie plasa care-l imobiliza folosind un pumnal enorm. Se ridică finalmente zăpăcit şi plin de praf. Nebun de bucurie, nevenindu-i încă să creadă în şansa lui. Primul lucru pe care îl văzu pe podeaua pick-up-ului fu automag-ul său, lângă cadavrul ciuruit de gloanţe al unui bărbat tânăr. Malko privi în jur. Se găsea pe bordura esplanadei portului, în faţa intrării unui depozit. Patru corpuri zăceau pe jos, iar şoferul maşinii era prăbuşit pe volan cu capul plin de sânge.

Poliţiştii trăseseră în plin. Încă se mai agitau cu precauţie în jurul pick-up-ului. Sărind din maşină, Malko se trezi faţă în faţă cu colonelul Yul. Chipul îi era congestionat şi purta o uniformă neagră de luptă. Ofiţerul veni spre el cu mâna întinsă şi un surâs larg.

— *You are a lucky boy!* spuse. Dar atenţie, asta-i a doua oară... Niciodată două fără trei.

Aceasta se voia probabil o mostră de umor filipinez. Dar Malko era acum prea surescitat pentru a gusta un umor de o atât de slabă calitate.

— Cum m-aţi găsit? întrebă el.

— Graţie unei maseuze de la Penguin Club, explică poliţistul. Ieri seară am fost preveniţi că a avut loc un schimb de focuri şi am trimis o patrulă care a găsit clădirea în flăcări. Sub dărâmături erau două cadavre. Funcţionarii ne-au povestit că stabilimentul fusese atacat de luptători Abu Sayyaf care voiau să răpească un străin şi că aparent au reuşit. Am trimis patrule în tot oraşul dar nu au găsit nimic. Pe urmă, tânăra s-a prezentat la

Police Station din port şi a povestit istoria sa. În timp ce ea vă aştepta pe Tomas Claudio Street, a văzut plecând un pick-up şi a avut prezenţa de spirit să-l urmărească. Ea a adus poliţiştii aici. Este depozitul unuia care se ocupă cu tranzitarea mărfurilor. Se părea că nu-i nimeni înăuntru. Urcând pe un acoperiş vecin, ne-am asigurat că maşina este în continuare acolo. Eu eram prevenit, aşa că am decis să aşteptăm să se facă ziuă. Era mai sigur pentru dumneavoastră. Am, vrut să limităm riscurile cât mai mult posibil. Toţi acei luptători erau înarmaţi.

— I-aţi identificat?

— Nu încă, dar acest depozit aparţine cuiva din Paticul. Sunt mari şanse să fie vreunul dintre oamenii lui Sabiron.

— Unde mergeau?

— În mod sigur spre un vapor, dar nu l-am putut identifica. Sunt mai multe la chei. Doriţi să mergeţi la spital?

— Nu, mulţumesc, refuză Malko. Mai degrabă aş merge la Garden Orchid.

Imediat se urcă într-o furgonetă a poliţiei, în compania a patru poliţişti înarmaţi cu M 16. Era uimit! Cum organizase această ambuscadă? Doar Romeo Putik ştia că Malko trebuia să se ducă la Penguin Club. Oare grăsanul făcea joc dublu?

Când ajunse la Garden Orchid, breakfast room-ul era plin. Îi reperă la masa lor obişnuită pe „Dragon” şi „Dragonito” iar pulsul îi crescu fulgerător. Cei doi negociatori filipinezi erau în compania unui bărbat destul de vârstnic, purtând mustaţă, şi a unuia mai tânăr în ţinută de jogging: Rajab Azzarouk şi Ismael El Gatroun. Cei doi libieni. O sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose millessime 1996 şi patru pahare pline păreau să cimenteze prietenia.

Malko se îndreptă spre camera sa. Cum să afle dacă Romeo Putik era implicat în acest kidnapping eşuat? Era o problemă de prim ordin, dacă răspunsul era afirmativ, tot planul C.I.A. se ducea de râpă.

Dar dacă nu era el, atunci cine altcineva?

Îi veniră în memorie ezitările filipinezului. Ori merita premiul întâi al conservatorului, ori era nevinovat. De asemenea îi veni în minte şi o altă ipoteză: ar fi putut fi urmărit de la Garden Orchid, ieri seară, dar prezenţa lui la hotel nu era o noutate. Probabil că vreun nou element l-a determinat pe Radulan Sabiron să acţioneze. Se gândi din nou la atitudinea ambiguă a lui Ivy Cox în portul de la Zamboanga. Nu cumva femeia era cea care îi

alertase pe Sabiron asupra potenţialei primejdii pe care o reprezenta el?

*

* *

Malko ieşi de sub duş cu impresia că a renăscut. Lăsase apa călduţă să-i curgă timp îndelungat pe corp, pentru a şterge parcă amintirea nopţii precedente. Fără Perlita, ar fi fost, poate, într-o colivie asemănătoare cu cea a lui Jeffrey Cox, în mâinile fanaticilor psihopaţi. Realiză dintr-odată că nu mai are nici o posibilitate s-o întâlnească pe tânăra maseuză, acum când Penguin Club arsese. Încerca un amestec de încurajare şi excitaţie ca de fiecare dată când scăpa de un sfârşit prematur. Ceva îi spunea că nu va muri în patul său, dar dorea ca acest sfârşit să fie cât mai îndepărtat totuşi...

Şters şi îmbrăcat, se lăsă pradă unei violente surescitări interioare. Era grăbit să marcheze un punct decisiv în lupta cu Radulan Sabiron, să-l salveze pe agentul CIA şi pe urmă să-l lase pe şeful islamist pe mâna armatei filipineze. Începu să recapituleze ultimele întâmplări. Mai întâi, fusese oare trădat de grasul filipinez? După ce cântări toate argumentele pro şi contra, se hotărî să nu întreprindă nimic până seara. Dacă Romeo Putik venea la-ntâlnire să-şi încaseze avansul, avea timp să-l întoarcă pe toate feţele. Telefonul îl scoase din gânduri. Era Ted Redmond.

— Generalul Domingo m-a pus la curent cu cele petrecute aseară, îl anunţă şeful sucursalei CIA la Manilla. Aţi avut noroc. Ştiţi ce s-a întâmplat?

— Nu prea bine, mărturisi Malko.

— Continuăm?

— Continuăm. Aţi avansat?

— Totul e gata, răspunse americanul.

El îi făcu lui Malko un rezumat al pregătirii operaţiunii.

În mai puţin de douăsprezece ore, fregata Cole a flotei a VII-a va trece pe la nord de Jolo, suficient de departe pentru a nu fi reperată. După căderea nopţii, un elicopter Huey al armatei filipineze va pleca de la baza militară din Zamboanga cu Romeo Putik adus de Malko. Cei doi bărbaţi urmau să fie transportaţi pe fregată cu elicopterul şi să-şi petreacă noaptea acolo. Deşteptarea la ora trei pentru o scurtă şedinţă de stabilire a locului de debarcare şi itinerariul prin junglă până la lagărul lui Radulan Sabiron. Şase ambarcaţiuni pneumatice ar urma să

părăsească fregata Cole la ora patru. Peste o jumătate de oră ele ar urma să atingă plaja descrisă de Romeo Putik. Trăgători de elită, echipaţi cu M 16 prevăzute cu lunetă cu raze infraroşii şi surdine, le-ar deschide drumul. Se rezerva o oră pentru a parcurge cei cincisprezece kilometri sub conducerea lui Romeo Putik. La această oră din noapte gărzile însărcinate cu paza lui Jeffrey Cox probabil că ar dormi, deci ar putea fi uşor neutralizate.

Din momentul în care aceştia ar fi în posesia agentului C.I.A., căpitanul însărcinat cu coordonarea operaţiunii ar chema în ajutor trei gunships şi un S 76 Sikorski care s-ar angaja pe drumul spre Tagibli. Puterea de foc a elicopterelor ar trebui să anihileze orice reacţie a luptătorilor Abu Sayyaf.

La ora şase, Jeffrey Cox s-ar urca pe puntea fregatei Cole.

Malko analiză în minte schema şi nu văzu nici o fisură. Oamenii din Special Forces erau superantrenaţi şi motivaţi. Ted Redmond, în legătură cu generalul comandant al Southern Command filipinez. Ar urmări toată operaţiunea în timp real.

— Asta pare perfect, aprobă Malko.

— Când îl întâlniţi pe Romeo Putik?

— În seara aceasta după cină.

— Foarte bine! Până atunci nu vă asumaţi nici un fel de riscuri. Nu vă mişcaţi din hotel.

Închise iar Malko îşi aduse aminte că uitase să îi pomenească despre prezenţa celor doi libieni la Garden Orchid. Auzi bătăi în uşă. Era Roberto, vizibil tulburat.

Îl îmbrăţişă pe Malko şi se aşeză în faţa ferestrei.

— De această dată, spuse el, au fost clar oamenii lui Sabiron.

— De unde ştiţi?

— Toată lumea vorbeşte în oraş, iar ieri seară tipul de la recepţie mi-a spus că aţi fost urmărit în momentul în care părăseaţi hotelul...

— Oare cine i-a prevenit? Să fie umflatul de Romeo Putik?

— Nu! Nu cred aşa ceva.

— Atunci cine?

— Nu ştiu, mărturisi şoferul. Cred însă că operaţiunea a fost decisă aici. Ce facem astăzi?

— Pentru moment nimic, spuse Malko. M-am săturat să tot joc *sitting ducks.*

În realitate, nu mai avea ce face la Zamboanga de acum şi până în momentul declanşării operaţiunii. Cel puţin să nu-şi

asume riscuri gratuite.

— Bine, spuse Roberto. Eu cobor în hol.

— Iar eu mă voi duce la piscină...

Robert plecă iar Malko se îmbrăcă în costum de baie. Tocmai se pregătea să iasă. Când auzi bătăi timide în uşă. Perlita apăru în cadrul uşii, arborând un zâmbet timid.

— Perlita!

Malko o trase în cameră şi o îmbrăţişă ca pe o veche prietenă.

— Dumneavoastră mi-aţi salvat viaţa aseară, spuse el.

— O! Nu-i nimic. Îi detest pe musulmani. Ar trebui omorâţi cu toţii...

Purificarea etnică va avea de trăit zile bune de aici încolo. Tânăra maseuză stătea în braţele lui. Aidoma unui copil. Apoi se întâmplă ceva nedefinit. Simţi bazinul tinerei femei frecându-se de el şi se aprinse brusc. Era reflexul lui obişnuit, după ce scăpa de la moarte, dar de data aceasta era un reflex întârziat. Perlita îşi ridică faţa spre el şi o limbă mică dar îndemânatică se înfăşură în jurul limbii lui. Malko avu dintr-odată impresia că îi pătrunsese în adâncul pântecului un aparat de sudură. Perlita, cu o privire de târâtură docilă în ochii-i negri, se retrase puţin. Cu un gest delicat strecură o mână pe sub prosopul de baie cuprinzându-i cu degetele membrul deja aflat în erecţie. Ca şi la Penguin Club, fata îngenunche pe mochetă şi luă membrul în gură. Când îl simţi pe punctul de a termina, se opri întrebându-l:

— Doriţi să mă sărutaţi?

Malko era deja pe punctul să-i smulgă chilotul. Într-o clipită fu culcat pe pat cu Perlita peste el. Femeia îi adresă un surâs încântător şi murmură:

— Nu vă mişcaţi!

El ascultă şi simţi o senzaţie extraordinară, delirantă. Dreaptă, cu ambele mâini sprijinite de bustul lui, cu sexul lui înfipt în fundul abdomenului, Perlita îl masa strângând şi relaxând alternativ mucoasele sale intime. Din exterior nu se putea ghici nimic, dar Malko simţea în corp mii de înţepături delicioase. Ajuns la momentul deliciului, el scoase un mormăit răguşit iar tânăra se opri imediat, pentru a reîncepe câteva clipe mai târziu. Timp de minute interminabile, Malko trecu printr-o serie de senzaţii de extaz, până în momentul în care nu se mai putu reţine. Fu o senzaţie atât de violentă. Încât avu impresia de dedublare.

În mod cert, Perlita era dotată pentru masaj.

— Mi-ar plăcea să vă ofer ceva pentru masaj, spuse el.

Femeia se tulbură.

— Oh, nu. Nu vreau nimic...

— Ba da! insistă Malko.

— Atunci aş vrea să-i ofer şampanie mamei mele. Pentru ea. Ar fi o noutate.

— Nici o problemă!

Sună la bar şi ceru să-i pună Perlitei la dispoziţie o cutie cu sticle de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blanc-millesime 1995. Tânăra mulţumi călduros, precizându-i:

— În seara asta nu lucrez la Penguin Club. Este închis din cauza incendiului.

— Voi fi la hotel, îi spuse Malko.

— Şi eu, spuse Perlita. Trebuie să-l masez pe Romeo Putik, după cină. L-am văzut adineauri. Tocmai ieşea.

Deci grasul filipinez avea conştiinţa liniştită. Această veste mai împrăştie puţin din anxietatea lui Malko.

Se gândi să-i propună Perlitei să se întâlnească la el în cameră, dar nu ştia dacă Romeo Putik va veni să-şi ia cei cinci mii de dolari înainte sau după şedinţa de masaj.

*

* *

Malko, citea lungit pe malul piscinei, atunci când Roberto apăru ca un nebun.

— V-aţi uitat la televizor?

Malko se ridică tresărind cu pulsul la 150.

— Nu! De ce?

— Tocmai au dat imagini cu Jeffrey Cox, în colivia sa, filmate de Abu Sayyaf. I-au amputat un deget.

— *Himmel!*

Roberto era livid.

— Este vorba despre o casetă care a fost depusă de un necunoscut, direct la T.V. Comentariul spune că agentului C.I.A. Jeffrey Cox îi va fi amputat câte un deget în fiecare zi, atâta timp cât guvernul S.U.A. nu va accepta să-i elibereze pe cei trei islamişti.

Malko deja nu mai asculta. Îşi pusese halatul şi porni spre cameră. Telefonul tocmai suna în momentul în care el intra.

— Sunteţi la curent? întrebă vocea bulversată a lui Ted Redmond. Este o oroare, ceva abominabil...

— Tocmai am auzit, spuse Malko cu o voce fără inflexiuni.

— Toţi filipinezii nu vorbesc decât despre asta, adăugă americanul. M-a convocat ambasadorul. Acum este ora unu noaptea la Washington, dar Langley-ul nu va întârzia să reacţioneze. Ce pot să le spun?

— Să se roage ca operaţiune de mâine să se desfăşoare bine.

— Dar ce vor aceşti ticăloşi? explodă americanul. Ştiu bine că nu îi vom elibera niciodată pe cei trei.

— Bineînţeles, confirmă Malko, dar cred că mi s-au limpezit multe lucruri. Ne aflăm în faţa unei răzbunări diabolice. Gruparea Abu Sayyaf ştie că Statele Unite nu vor ceda. Ceea ce caută, este o campanie de umilire, o cupă a amărăciunii pe care o vom bea până la capăt, cu opinia publică drept martor. Cred însă că dansează pe o muzică pe care nu au scris-o ei.

— Adică?

— Dumneavoastră vă mai amintiţi de bombardamentul asupra oraşului Tripoli, efectuat de aparatele U.S. Air Force?

— Bineînţeles! Care este legătura?

— Am să vă explic ceea ce cred, replică Malko. Punctul unu: Ivy Cox, pe care noi o bănuim deja ca făcând parte din Abu Sayyaf, se întâlneşte în secret cu Gatroun la Manilla. Punctul doi: pleacă la Jolo. Punctul trei: Radulan Sabiron se dezlănţuie cu brutalitate, lansează o operaţiune împotriva mea şi îl mutilează pe Jeffrey Cox având grijă să afle lumea întreagă. Nu observaţi că sunt deja prea multe coincidenţe?

Ted Redmond rămase pe gânduri. Înainte de a se dezlănţui din nou. Cu vocea furibundă, îl întrebă pe Malko:

— Dumneavoastră credeţi că libienii îl manipulează pe Radulan Sabiron? Ce putem face?

— Nu prea mare lucru, mărturisi Malko. Ei sunt persona grata pe lângă guvernul filipinez şi în plus consideraţi de lumea întreagă drept nişte binefăcători, un fel de „maica Tereza”, graţie răscumpărării ostaticilor...

Malko auzi un telefon sunând şi pe Ted Redmond răspunzând apelului. Americanul îl sună din nou câteva clipe mai târziu.

— Era amiralul Redford, comandantul Flotei a VII-a. Îmi propunea lovituri efectuate de gunships asupra lagărului lui Radulan Sabiron, ceea ce este tentant.

— Noi nu suntem aici pentru a face război cu Radulan Sabiron. Ci doar pentru a-l salva pe Jeffrey Cox. Până mâine seară nu putem face decât un singur lucru: *bite the bullet*[36].

[36] *Să strângem din dinţi.*

— În mod sigur, dumneavoastră aveţi dreptate, recunoscu Ted Redmond, dar este prea dur, prea dur. Când mă gândesc la Jeffrey Cox... Sper ca după aceea, aceşti ticăloşi să fie striviţi până la ultimul.

— Este un program foarte atractiv, dar să ne abţinem de la acţiuni necugetate.

După ce închise telefonul, îşi simţi sufletul pustiu. Nu prevăzuse asemenea orori. Cu câţiva ani mai înainte, atunci când îl smulsese pe agentul Mai Grit din gheara traficantului de heroină Khu-Sa[37], avusese de a face cu un om crud. Dar cu carele putea trata, nu cu o răzbunare gratuită a unor fanatici.

Nu mai avea poftă de nimic. Ştia că, începând de-acum, nu mai are decât o singură ţintă: momentul în care se va afla în faţa celulei lui Jeffrey Cox, cu comandoul de Green Berets.

Toate speranţele stăteau în Romeo Putik, cu condiţia ca amputarea suferită de Jeffrey să nu-l facă pe Romeo să-şi schimbe părerea.

*
* *

Malko privise cum se lăsa întunericul nopţii aidoma unei perdele, apoi îşi impusese să deschidă televizorul. Informaţiile serii începuseră cu abominabilul spectacol al lui Jeffrey Cox ţinut de doi puşti ilari, dintre care unul îi ţinea mâna stângă astfel încât să se vadă bine lipsa degetului mic. Mâna era înfăşurată într-un pansament iar Jeffrey avea o privire rătăcită şi barba în dezordine.

Malko închise aparatul. Nu voia să vadă mai mult. Se gândi din nou la libieni. Supravegheaţi de serviciile filipineze, aceştia nu s-ar mai fi putut mişca în voie. Aşadar, Ivy Cox le servea drept agent de legătură. Regretă dintr-odată că nu urmase sfatul lui Ted Redmond de a cere poliţiei filipineze s-o interogheze pe Ivy. Atunci ea nu s-ar mai fi putut duce la Jolo pentru a transmite instrucţiunile libienilor. Oricum era prea târziu pentru regrete.

Telefonul îl făcu să tresară. Era Roberto.

— Danag este aici şi doreşte să vă vorbească.

— Cobor, spuse Malko.

Ce veste proastă urma să îi aducă omul filierei Sabina?

*
* *

Danag aştepta cuminte, într-unul din fotoliile din hol. Se ridică

[37] *Vezi SAS 118 „Ostaticul din Triunghiul de Aur”.*

vioi la vederea lui Malko.

— Am asta pentru dumneavoastră, spuse cu o voce nesigură.

Îi întinse lui Malko o casetă video. Pupilele aurii deveniră verzi. Filipinezul se retrase maşinal.

— Ar fi trebuit să vă crăp capul, şuieră Malko.

— Eu nu port nici o vină. Nu sunt decât un mesager, dar nu numai pentru asta am venit...

— Ce altceva mai doriţi?

— Am un mesaj de la comandantul Sabiron. Acceptă să mai aştepte puţin pentru... – ezită să pronunţe cuvântul – a mai tăia un nou deget americanului, dacă îmi mai daţi cinci mii de dolari.

Cu aceasta se atingea culmea... abjecţiei. Primul impuls fu acela de a-l arunca pe Danag afară din hotel, dar vai, nu era în situaţia de a fixa condiţiile... Ar fi putut să mai salveze unul din degetele lui Jeffrey Cox... Această negustorie atroce îi producea poftă să omoare, dar se stăpâni, spunând simplu:.

— Aşteptaţi-mă aici!

Urcă din nou în cameră, pradă unei furii de nedescris. Deschise geamantanul, numără bancnotele, apoi coborî şi-i întinse plicul lui Danag, fără a spune nici un cuvânt. Acesta îi înmână caseta video. Malko o luă şi preciză cu o voce care tremura de furie:

— Dacă Sabiron nu-şi respectă cuvântul, vă voi omorî!

Filipinezul mormăi ceva, după care efectiv o rupse la fugă.

Roberto dădu din cap:

— Va trebui ucis oricum, pentru că îşi ia un comision.

Malko examină caseta. La ce bun să o privească atât timp cât dorea a se cufunda cât mai puţin în oroare?

— Să mergem să cinăm, sugeră, deşi nu se simţea capabil să-nghită nici un bob de mazăre.

Trebuia totuşi să-şi omoare timpul în aşteptarea orei la care urma să se întâlnească cu Romeo Putik.

*

* *

Malko cinase împreună cu Roberto ronţăind puţin peşte crud, timp în care şoferul mâncase pe săturate un fel de prăjitură violetă stropită din belşug cu Defender, probabil pentru a nu se otrăvi. „Dragonul” şi „Dragonito” complotau la masa lor, dar libienii erau invizibili. Guvernatorul Mariki trebuia să fie pe undeva prin apropiere, căci hotelul colcăia de agenţi de pază în albastru închis, înarmaţi până în dinţi. Grupuri de ziarişti se

vedeau cam peste tot. Eliberarea de ostatici deţinuţi de comandantul „Robot” părea iminentă. Malko îşi aruncă privirea pe Breitling. Era ora. Nouă şi zece minute. La Zamboanga se cina devreme. Romeo Putik trebuia să sosească... Era timpul să se reîntoarcă în cameră.

După ce puse astea în geamantan deschise televizorul, comutând pe C.N.N., dar regretă imediat. Abominabila imagine a lui Jeffrey Cox făcea înconjurul lumii.

Libienii puseseră la punct o operaţie magnifică. Nu numai că-i finanţau pe vechii lor „clienţi” în văzul şi cu ştiinţa tuturor, fiind felicitaţi pentru generozitatea lor umanitară, dar în acelaşi timp se şi răzbunau pe America, fără a-şi asuma riscuri.

Pe măsură ce orele treceau, anxietatea lui Malko creştea. La zece şi douăzeci, bătu la uşa lui Romeo Putik, dar nu primi nici un răspuns. Poate că era jos, cu Perlita. Îşi strecură automag-ul sub cămaşă, după moda de la Zamboanga după care coborî. Nu era nimeni nici în restaurant, nici în bar. Ieşi din hotel, cuprins fiind de o căldură insuportabilă. Strada Governor Camins era pustie. Făcându-şi curaj, porni de-a lungul ei. Restaurantul la care îşi făcea veacul Romeo Putik era la aproximativ o sută de metri. Riscul era totuşi limitat. În acel moment circulau nişte tricicluri învăluite în nori de fum albastru. Odată ajuns la intrarea restaurantului Village, văzu dintr-o ochire că este gol. Nişte chelneri se pregăteau să aşeze scaunele pe mese. Malko reveni la hotel, cu noduri în gât. Unde era Romeo Putik? În afară de Penguin Club mai exista un salon de masaj – Kiss Me. Aşadar, mai exista o mică şansă ca Romeo Putik, îmbătat de recenta sa înavuţire să fie acolo. Se agăţă de această idee pentru a îndepărta una mai dezagreabilă: dacă filipinezul cel gras evita contactul. Însemna că-şi schimbase părerea...

Reintrând la Garden Orchid, aproape se ciocni cu Perlita.

— Îl caut pe Romeo Putik, spuse Malko.

— Şi eu. L-am aşteptat dar nu s-a întors. Prin urmare trebuie să fie la restaurant.

— Nu. Tocmai vin de acolo.

Filipineza ridică din umeri.

— Probabil că s-a dus să hoinărească, să bea o bere şi să le vadă pe fete. Puţin mai devreme mi-a spus că de-acum înainte nu va mai duce lipsă de bani şi că va veni să mă caute cu regularitate...

Această veste alină inima lui Malko. Însemna că Romeo Putik

se hotărâse să colaboreze. Înseninat, decise să mai întârzie un pic în bar, dar locul părea sinistru. Prefera să urce în cameră. La fiecare zece minute, îşi consulta ceasul ale cărui ace luminoase supradimensionate străluceau în întuneric, sau bătea la uşa grasului filipinez.

În final, spre ora unsprezece şi un sfert se auzi o bătaie uşoară la uşă. Se ridică repede şi traversă camera. Când deschise, stomacul i se strânse brusc. Culoarul era gol. Se pregătea să închidă, când, lăsând ochii în jos, zări o cutie de carton pusă lângă prag. Instinctiv făcu un salt înapoi, închizând uşa cu zgomot. Cum nu se petrecu nimic, o întredeschise din nou. Pachetul era tot acolo. Prudent, sună la recepţie.

— La camera mea se află un pachet suspect. Puteţi să trimiteţi securitatea?

Cinci minute mai târziu, se auziră din nou bătăi la uşă. Erau doi poliţişti. Unul dintre ei avea o baghetă din bambus, cu care încercă să ridice capacul cutiei. Acesta rezista. Celalalt poliţist, mai prudent, îşi dădu cu părerea să cheme un specialist. Cei din gruparea Abu Sayyaf foloseau adesea încărcături explozive. Colegul său nu ascultă. Împingând cu atâta putere, încât capacul sări. La început văzură un păr bogat, apoi o faţă grasă mânjită de sânge. Era capul lui Romeo Putik, tăiat de la nivelul bărbiei, având ochii închişi şi o mină foarte calmă.

Capitolul XII

Paralizat, Malko se uita la capul tăiat al lui Romeo Putik. Privirea fixă a grasului filipinez părea să-i spună că planul pentru salvarea lui Jeffrey Cox era făcut ţăndări. Se forţa să privească faţa mortului. Expresia calmă nu spunea nimic. Muşchii unui cadavru se destind. Dimpotrivă, faptul că veniseră să depună trofeul la uşa lui, reprezenta semnarea crimei. Radulan Sabiron aflase că Romeo Putik avea contacte cu Malko şi se răzbunase în felul lui, adică feroce. Poate că nu ştia până unde se hotărâse să meargă filipinezul.

— *We call the police Señor?* întrebă unul din oamenii de securitate.

Tocmai se pregătea să răspundă, când un zgomot de pahar spart îl făcu să se-ntoarcă. Unul din geamurile uşii de la balcon fusese făcut ţăndări. Mocheta era presărată cu cioburi. În mijloc, el zări un obiect rotund. Era o grenadă defensivă din cele folosite de armata U.S.A.

Fără să stea pe gânduri, se năpusti pe culoar, în acelaşi timp împingându-l pe poliţistul care stătea în cadrul uşii, exact în momentul în care grenada explodă în cameră. Explozia făcu să se cutremure pereţii şi sparse ce mai rămăsese din geamul uşii de la balcon, devastând camera. Adăpostit de peretele despărţitor, fu doar acoperit cu bucăţi de zugrăveală. Cei doi oameni de la paza hotelului, păreau înnebuniţi. Uitaseră de capul ce se rostogolise pe culoar. Malko aşteptă câteva secunde, după care se năpusti în cameră. Patul era acoperit de cioburi, dar îşi regăsi automag-ul acolo unde-l lăsase. Cu pistoletul în mână, se precipită pe scări. Cel care aruncase grenada o făcuse în mod sigur din grădină. Coborî scara în salturi şi ieşi la malul piscinei, negăsind, bineînţeles, pe nimeni. Merse până la poarta din spatele grădinii, o găsi încuiată, dar ştia că cel puţin Danag are o cheie. Cu un amestec de furie şi decepţie, urcă la recepţie. Tocmai sosiseră nişte poliţişti. Funcţionarul îi jură că nimeni nu intrase şi nu ieşise din hotel. Deci, cel care lăsase cutia cu capul şi lansase grenada intrase prin grădină.

Malko urcă din nou în cameră. Pe culoar, în faţa camerei sale, îşi făceau de lucru nişte poliţişti. Capul tăiat fusese acoperit cu un prosop, ceea ce-i dădea aspectul unei movile ciudate în

mijlocul culoarului.

Locul avea un aspect dezolant. Chiar şi telefonul făcuse explozie. Un funcţionar al hotelului îl asigură că imediat va fi transferat tot ce mai rămăsese din bagajul lui în altă cameră. În aşteptare, coborî la bar unde, din fericire, îşi comandă o vodcă, întârziind un pic momentul în care urma să-l anunţe pe Ted Redmond că operaţiunea „rescue” eşuase.

Întâi de toate, nu vedea unde ar fi putut să găsească un alt ghid. Romeo Putik prezenta un avantaj unic, pentru că îl văzuse pe Jeffrey Cox în locul unde era deţinut şi cunoştea zona ca pe buzunarul său. Fără el, chiar ştiind cu aproximaţie amplasamentul lagărului lui Radulan Sabiron, un comando risca să se rătăcească şi să fie reperat.

Malko nu ştia ce se petrecuse înainte de moartea filipinezului. Era foarte posibil ca acesta să fi fost torturat şi să-i fi comunicat lui Radulan Sabiron planul lui.

În acest caz, islamiştii fie puteau organiza o ambuscadă, fie să se replieze în zona muntoasă a insulei. În ambele cazuri, era stupid să încerce o operaţie de salvare care să nu beneficieze de elementul surpriză.

Lungit pe patul din noua sa cameră, în întuneric, cu automag-ul la-ndemână, Malko începu să facă un bilanţ amar al situaţiei. Datorită celor cinci mii de dolari remişi lui Danag, întârziase continuarea supliciului lui Jeffrey Cox pentru câteva ore sau câteva zile, dar urmarea evenimentelor se prezenta sumbră. Radulan Sabiron urma să continue aducerea la îndeplinire a planului său diabolic: mutilarea sistematică a agentului C.I.A. Aducând-o la cunoştinţă lumii întregi, situaţie de nesuportat de către americani.

El nu-l avertizase pe Ted Redmond, dar asta nu schimba mare lucru. Fără Romeo Putik operaţiunea era de necontinuat. El îşi aruncă ochii pe uşa de la balcon. I se dăduse camera de la etajul patru, aceea pentru VIP-uri, unde erau cazaţi „Dragonul” şi „Dragonito” precum şi cei doi libieni şi în general toţi negociatorii. Etajul era păzit zi şi noapte de către un poliţist înarmat care supraveghea poarta magnetică.

Îşi puse din nou întrebarea unde şi cum murise Romeo Putik, fără să-şi poată răspunde. Probabil că fusese răpit, ceea ce era foarte uşor, dus într-un loc sigur şi decapitat. Corpul lui urma să fie găsit în junglă sau în fundul mării Sulu. Îşi aduse aminte de ceea ce-i spusese grasul filipinez atunci când se-ntorsese de la

Jolo şi anume că avea impresia că a fost urmărit de la Paticul. Nu era nimic mai simplu decât asta. Eră evident că Radulan Sabiron dispunea de o infrastructură importantă la Zamboanga, din care probabil că Danag, reprezentantul filierei Sabina, făcea parte. Oricum, Romeo Putik era mort şi Malko nu era gata să găsească pe altcineva pentru a-l înlocui.

Cu impresia că ridică o greutate de o sută de kilograme, el luă receptorul şi formă numărul personal al lui Ted Redmond. Aproape că-şi dorea ca americanul să nu fie acolo, dar din nefericire nu fu aşa. El ridică telefonul de la prima sonerie.

— Sunt eu, spuse Malko.

Comunicarea era proastă, plină de paraziţi şi de-abia îl auzi pe Ted Redmond întrebând:

— Gata? L-ai văzut?

— L-au asasinat, spuse Malko. L-au decapitat şi au depus capul la uşa camerei mele.

*

* *

Convorbirea cu şeful staţiei C.I.A. dura de o jumătate de oră. Acesta din urmă îl întrerupse pentru a vorbi de două ori la Langley. La Washington era ora prânzului şi toată lumea era cu sufletul la gură. Pentru a treia oară, Ted Redmond îl băgă pe Malko în „viteză”, atunci când îl chemă din nou şi-i spuse dintr-odată:

— Renunţăm! Luaţi avionul de mâine dimineaţă. În continuare am să-i cer generalului Domingo să vă dea o escortă până la aeroport.

— Dar acesta nu este decât la o distanţă de o sută de metri, obiectă Malko.

— Dac-aţi putut fi atacat în interiorul lui Garden Orchid, nici afară nu sunteţi în siguranţă, chiar pe o distanţă scurtă, obiectă pe bună dreptate americanul.

— Dacă eu voi pleca, Radulan Sabiron va afla şi îi va spune lui Jeffrey Cox şi vă daţi seama că acesta va gândi că l-am abandonat.

— M-am gândit şi la asta, replică şeful staţiei. Începând de astăzi vom manipula presa pentru a se face să se creadă că guvernul american se gândeşte la un schimb între Jeffrey Cox şi cei trei islamişti deţinuţi la noi. Poate că aceasta îl va reţine pe acest ticălos de Radulan Sabiron de la continuarea mutilării lui Jeffrey Cox.

— Măcar de-ar fi aşa, spuse Malko, dar ştiţi că această iluzie nu va dura şi atunci când îşi va da seama că este un bluff, se va dezlănţui şi mai tare.

— Ştiu, recunoscu sumbru americanul. În acest caz nu ne rămâne decât o soluţie.

— Care?

— Să-i strivim pe Abu Sayyaf sub un covor de bombe şi un potop de foc. Noi ştim să facem asta, iar filipinezii vor fi bucuroşi...

— Dar Jeffrey Cox?

— Este mai uşor să mori într-un „foc prietenesc” decât tăiat în bucăţele, conchise cu amărăciune americanul. Noi am făcut tot ce ne-a stat în putinţă. Pe mâine.

Malko închise telefonul spunându-şi că zidul de nord al Cartierului General de la Langley era pe punctul de a se îmbogăţii cu încă o stea neagră: cea a field-officer-ului Jeffrey Cox.

*

* *

Aeroportul era plin de uniforme. Ted Redmond se ţinuse de cuvânt. Generalul Domingo era prezent în persoană, ţinându-i companie lui Malko în micul salon pentru VIP-uri din aeroportul Zamboanga. Malko nu închisese practic ochii toată noaptea, rememorându-şi înfrângerea sa usturătoare. Era furios pentru că trebuia să fugă în felul acesta. Nici generalul filipinez nu părea mai senin.

— Mă simt puţin vinovat de moartea lui Romeo Putik, spuse el. Nu era un băiat rău.

— Dacă operaţiunea reuşea, replică Malko, dumneavoastră aţi fi fost de asemenea în parte de succesul ei. I s-a găsit corpul?

— Nu! Eu n-am decât probleme în acest moment. Cinci ostatici occidentali reţinuţi de comandantul „Robot” trebuiau să fie eliberaţi ieri. Libienii erau la Zamboanga cu cinci milioane de dolari. „Dragon” trebuia să ducă aceşti bani la Jolo, dar în ultimul moment s-a ivit o serioasă neînţelegere.

— Care?

— Un „lost command” un grup care s-a desprins din grupul lui „Robot”, cel al lui Mujib Susokan. Sunt furioşi că n-au prins ostatici şi nu se pot înfrupta din milioanele de dolari ale libienilor. Pentru asta au încercat să vă răpească pe dumneavoastră. Ieri au atacat un convoi cu ostatici deţinuţi de „Robot”. Acesta a fost

obligat să fugă în junglă şi toată operaţiunea a fost anulată. Au fost cinci morţi. Evident aceşti bani făceau să viseze pe toată lumea. Mujib Susokan răpise deja nişte comercianţi chinezi bogaţi, dar era vorba de răscumpărări mici: un milion de pesos maximum, de patruzeci de ori mai puţin decât pentru un alb. Aceştia sunt doar nişte bandiţi, chiar dacă ei vor să treacă drept luptători Abu Sayyaf, conchise generalul.

Un ofiţer băgă capul pe uşă anunţând decolarea. Generalul Domingo îl însoţi pe Malko până la scara avionului Boeing 737. Cerul era plumburiu şi atmosfera sinistră.

— Nu vă spun pe curând, zise generalul. Nu mai reveniţi la Zamboanga. S-ar putea ca de data asta să nu mai rateze.

*
* *

Muştele care bâzâiau în jurul pansamentului năclăit de sânge îl smulseră pe Jeffrey Cox din somnul adânc care pusese stăpânire pe el abia în zori. El se ridică brusc, lovind unul din stâlpii de bambus cu mâna rănită. Durerea îi smulse un urlet. Cei doi păzitori ai săi se ridicară la rândul lor trăgând piedica armelor. Dându-şi seama că nu s-a-ntâmplat nimic, ei adresară prizonierului nişte injurii şi adormiră din nou.

Jeffrey Cox simţea sângele pulsând în mâna amputată. Abia îndrăznea s-o atingă, având impresia că este umflată. Şi atinsă de gangrenă. Avea contracţii continue de-a lungul braţului; atât de puternice uneori încât îi dădeau ameţeală.

Ca un coşmar, revedea în minte scena amputării. Radulan Sabiron venise personal şi le ordonase celor doi tineri care-l păzeau, să-l scoată afară din colivie. Timp de câteva secunde, Jeffrey Cox fusese animat de o speranţă nebună. El chiar se grăbise să iasă afară. Bucuria sa fu de scurtă durată. Cei doi gardieni se năpustiră asupra lui şi-l rezemară de stâlp. Unul dintre cei doi îi apucă mâna stângă fixând-o de bambus Radulan Sabiron scosese atunci din buzunar o foarfecă de grădinar. Jeffrey Cox abia avu timp să-şi dea seama ce se-ntâmplă. El simţi oţelul tranşant închizându-se la baza auricularului apoi o arsură atroce şi un trosnet pe care-l simţi în capul său. Îi dăduseră drumul la mână. Coborând ochii, el văzu degetul său mic pe iarbă. Sângele curgea şiroaie din rană. Apoi, dintr-odată durerea îl copleşi, capul începu să i se-nvârtească şi leşinase.

Când redeschise ochii, un pansament rudimentar îi înconjura mâna şi durerea îi dădea contracţii regulate. Era acoperit de

sudoare, anesteziat de această feroce amputare. Nu se zbătuse atunci când fu ridicat în picioare pentru a filma mâna sa amputată cu camera trimisă de filiera Sabina.

Cu creierul golit, el căzuse pradă unei depresii în fundul coliviei sale. Nimeni nu se preocupase de degetul său amputat. Zăcea pe iarbă acoperit de furnici mari care se năpustiră asupra acestui festin neaşteptat. Vomitase şi începuse să delireze, toată noaptea. Acum căldura apăsătoare, de-abia oprită puţin de foile de bananier puse peste colivie, îi părea de două ori mai grea. Sângele îi pulsa în tâmple şi el „simţea” încă degetul absent.

Reuşi să adune câteva gânduri coerente. De ce această amputare? Îi venea să strige după ajutor ca şi cum ar fi putut să-l audă cineva. El se gândi la biroul său confortabil de la Langley, la apartamentul său din Tyson Corner, la casa mamei sale din San Francisco, l-ar fi plăcut să ştie că agenţia face tot posibilul ca să-l scoată de-acolo. Pentru prima dată cedă în faţa disperării.

— „Doamne, nu mă părăsi!” gemu în sinea sa.

*

* *

Ca unul care nu avusese somn, Ted Redmond avea trăsăturile supte. Ochii lui albaştri de asasin, păreau acoperiţi de albeaţă. Mildred Fulton, la fel de scurt îmbrăcată, bătu la uşă şi puse pe masa joasă un platou cu ceai şi cafea. Şeful staţiei făcu serviciul cu gesturi de automat.

— Este abominabil, spuse el cu o voce tremurătoare. Nu-mi vine să cred că-i adevărat.

Nu era timpul pentru a-i ridica moralul. Cerul plumburiu părea să cadă asupra Manillei. Nişte rafale de ploaie înghiţeau marea şi vapoarele într-un fel de melasă cenuşie.

Din nou se auziră bătăi la uşă. Şi Mildred Fulton puse un dosar cu depeşe în faţa americanului. Ted Redmond le răsfoi rapid şi dădu din cap.

— Agenţia este asaltată de jurnalişti din lumea întreagă care vor să ştie dacă Jeffrey Cox aparţine sau nu de C.I.A.

— Şi ce spuneţi dumneavoastră?

— Oficial răspunsul este nu, spuse americanul Nu ştiu cât va sta în picioare versiunea aceasta, dar pe moment suntem obligaţi să ne aliniem poziţiei Casei Albe.

— Şi mama lui Jeffrey Cox?

— Au fost trimişi doi psihologi pentru a o susţine. Dacă ea clachează, nici nu vreau să mă gândesc la reacţiile mediei. Noi

vom fi crucificaţi.

— Toate astea sunt pe planul doi, remarcă Malko. Eu nu mai am ce vă oferi pentru a-l salva pe field-officer-ul Jeffrey Cox.

— Este motivul pentru care am zis să reveniţi la Manilla, spuse şeful staţiei. Noi ne pregătim să punem la punct un „contingency plan”: Armageddon, despre care v-am vorbit aseară.

— Să-i strivim pe Abu Sayyaf şi Jeffrey Cox?

— Da!

— Este groaznic. Ted Redmond întoarse spre Malko ochii albaştrii injectaţi de sânge.

— Dacă eu dau undă verde la asta, va fi ruşinea vieţii mele şi mă voi gândi la asta chiar şi pe patul morţii. Dar ce pot face altceva? Să-i las să-l taie în bucăţele? Cu fiecare clipă care trece, mă aştept s-aud alte orori.

Îşi privi ceasul şi se scuză cu un surâs palid.

— Mă aşteaptă ambasadorul. Ne revedem pentru un briefing la ora cinci. Până atunci, odihniţi-vă puţin!

*

* *

Malko îşi petrecuse după-amiaza la Manilla în faţa CNN, pândind o nouă catastrofă. Din fericire nu se mai întâmplă nimic, dar lumea urmărea în continuare aproape în timp real calvarul field-officer-ului Jeffrey Cox, considerat în continuare ca simplu cetăţean american care venise să-şi caute dragostea în fundul insulei Mindanao.

La ora cinci fără un sfert, părăsi hotelul şi se-ndreptă pe jos spre ambasadă. Ploaia încetase şi el simţea nevoia să se mişte. În timpul orelor sale de inactivitate, o idee încă neconturată începuse să i se înfiripe în minte. Pe durata traseului, el o întoarse pe toate feţele. Ted Redmond nu, era mai optimist decât dimineaţa.

— Suntem în impas, mărturisi el. Filipinezii ne presează să acţionăm şi militarii de asemeni. Dacă nu am nici un argument voi fi obligat să-mi dau avizul favorabil la Armageddon.

— Am o idee, începu Malko.

Americanul deveni atent.

— Sunteţi serios? Eu credeam că am întors problema pe toate feţele. Vă rog, fără iluzii deşarte.

— Vă mai aduceţi aminte de oamenii care au încercat să mă răpească în portul Zamboanga? Aceştia sunt simplii bandiţi sub ordinele unei oarecare Mujib Susokan. Ei nu fac politică. Dacă eu

le-aş propune să-l salveze pe Jeffrey Cox pe contul nostru şi să ni-l revândă?

Ted Redmond rămase cu gura căscată apoi spuse într-o doară:

— *It's a very long shot...*

— Da, recunoscu Malko dar nu imposibil. Dacă îi ajutăm puţin, ei pot organiza o operaţiune de comando contra celor din Abu Sayyaf. Ei au făcut-o deja contra comandantului „Robot".

El îi povesti ultimele noutăţi din istoria ostaticilor şi conchise:

— Evident că ei vor fi lacomi şi asta va costa scump.

Americanul înlătură obiecţiunea.

— Nu ne vom împiedica de asta. Chestiunea este dacă asta are o şansă să reuşească?

— Eu cred că da. Trebuie explorată problema. Cel mai rău lucru, ar fi ca eu să nu reuşesc să intru în contact cu ei sau ca ei să refuze, ceea ce nu va agrava situaţia lui Jeffrey Cox.

Ted Redmond tăcu câteva clipe, apoi se-ntoarse spre Malko.

— O.K.! Eu blochez operaţiunea Armageddon timp de patruzeci şi opt de ore. Dumneavoastră plecaţi în noaptea asta spre Zamboanga.

— Nu, spuse Malko. Nu merge aşa. Îmi trebuie patru zile.

Ted Redmond aruncă asupra lui o privire ucigaşă.

— Şi dacă, în timpul acestor patru zile ei îl mutilează din nou pe Jeffrey Cox?

Malko îi susţinu privirea.

— Noi vom împărţi răspunderea, spuse el simplu. Cred că dacă l-am întreba pe Jeffrey Cox, el ar prefera să rămână viu cu două degete în minus decât mort, chiar datorită unui *friendly fire...*

— Aţi marcat un punct! îi spuse el cu o voce inexpresivă. Eu voi reţine pentru patru zile *the wrath of God*[38]. Domnul să vă ajute, am să vă dau un telefon „protejat" ca să putem comunica fără să ştie toastă lumea ce vorbim. Nu am convingerea că filipinezii aprobă ideea dumneavoastră.

[38] *Mânia lui Dumnezeu.*

Capitolul XIII

Roberto sări din maşina sa şi se precipită spre Malko, îmbrăţişându-l cu efuziune sub privirile mirate ale celorlalţi pasageri care debarcau din cursa de la Manilla. Zamboanga nu se ameliorase în ultimele douăzeci şi patru de ore: aceeaşi căldură umedă, înăbuşitoare, acelaşi carusel de tricicluri multicolore şi cerul cu plafonul jos şi întunecat.

— Sunt mulţumit că v-aţi întors, afirmă filipinezul.

Asta se datora celor o mie cinci sute de pesos pe zi, sau unei sincere afecţiuni? Şoferul îl conduse pe Malko spre maşina sa şi abia după ce se urcară în interior, el îi întinse automag-ul înfăşurat într-o cârpă soioasă. Malko i-l lăsase la plecare.

— Situaţia este calmă? întrebă el.

Filipinezul ridică din umeri.

— Un Abu Sayyaf a sărit în aer accidental cu încărcătura explozivă ce-o purta asupra lui în port. A fost găsit corpul lui Romeo Putik în mare. Aproape de Vista del Mar, pe trei sferturi devorat de crabi. Cred că au fost foarte mulţumiţi...

Trist pentru filipinez...

— Cât despre Jeffrey Cox?

— Nimic. Se zvoneşte că Southern Command pregăteşte o ofensivă asupra Jolo pentru lichidarea grupării Abu Sayyaf. Negocierile între „Dragon” şi comandantul „Robot” sunt suspendate. Bătrânul libian Rajab El Azzarouk s-a întors la Manilla lăsându-l aici pe tânărul Ismael El Gatroun cu banii, cinci milioane de dolari în saci de sport negri, pe care i-au adus pentru a achita răscumpărarea lui „Robot”. Abu Sabaya, purtătorul de cuvânt al grupării Abu Sayyaf a declarat că dacă armata va ataca Jolo. Va fi o baie de sânge la Mindanao.

Numai ştiri bune... Ei ajunseseră la Garden Orchid. Mai mulţi bărbaţi înarmaţi în uniforme bleumarin – garda guvernatorului din Jolo – patrulau în faţa intrării. Malko ceru la recepţie aceeaşi cameră de la etajul patru şi se duse să se instaleze branşând telefonul şi orientând antena. Apoi coborî pentru a-l căuta pe Roberto. Cele patru zile urmau să treacă repede, aşa că nu trebuia să piardă nici o secundă.

— Dumneavoastră îl cunoaşteţi pe comandantul Mujib Susokan? îl întrebă el pe Roberto.

— Cel care a vrut să vă răpească?

— Da!

— Nu-l cunosc personal. Trăieşte la Jolo şi nu vine niciodată aici. Acolo, el se duce câteodată să bea o bere în oraş. De ce?

— Aş dori să-l contactez.

Roberto îi aruncă lui Malko o privire neliniştită.

— Doar n-o să vă duceţi dumneavoastră să-l întâlniţi la Jolo. Riscaţi să fiţi răpit.

— Eu nu, dar dumneavoastră da. Dumneavoastră nu riscaţi să fiţi răpit.

Propunerea n-avea aerul să-l entuziasmeze pe bătrânul marinar.

— Răpit nu, dar omorât... spuse el cu o voce nesigură.

— Vă ofer o mie de dolari pentru misiunea asta, îi propuse Malko. Sunt bani mulţi...

— Dacă-i pentru a-mi cumpăra un sicriu nu-i destul, spuse tranşant Roberto. Din moment ce lucrez pentru dumneavoastră, eu sunt un duşman în ochii tuturor arabilor, chiar şi pentru cei din „K.F.R”.

— Ei nu vă vor mai considera duşmani, atunci când le veţi spune pentru ce veniţi, preciză imediat Malko. Eu vreau o întâlnire aici la Zamboanga cu unul dintre reprezentanţii lor, pentru a discuta o propunere de business care le-ar putea aduce mulţi bani.

— Ce înseamnă „mulţi bani”?

— Preţul mai multor ostatici, preciză Malko, ceea ce căutau ei răpindu-mă pe mine nu? Vreau să plecaţi la Jolo cu vaporul de ora patru. De-acum înainte am nevoie de dumneavoastră şi sper să vă întoarceţi cu o întâlnire fixată pentru mine.

— Nu mă vor crede, protestă Roberto.

— Eu cred că da, spuse Malko. Dumneavoastră le veţi spune că este vorba de răscumpărarea unui ostatic...

— Jeffrey Cox?

— Exact. Dumneavoastră nu trebuie însă să pronunţaţi acest nume. Eu vreau numai o întâlnire cât mai urgent.

Roberto era vizibil mult mai puţin fericit că-l întâlnise pe Malko. Acesta scoase din buzunar un teanc de bancnote, numără zece hârtii de o sută şi le puse pe masă.

— Iată banii dumneavoastră! Legătura telefonică de-aici cu Jolo funcţionează?

— Sigur că da.

— În momentul în care aţi fixat întâlnirea, sunaţi-mă fie la hotel, fie pe mobilul meu. Dumneavoastră nu riscaţi nimic. Ei nu vă vor omorî dacă asta ar risca să le producă o mare pierdere de bani.

El se ridică pentru a nu-i da ocazia lui Roberto să-şi schimbe părerea, ştiind că pofta de câştig este mai mare ca frica.

— Găsiţi-mi-i pe Danag sau Sofia Kao, spuse el. Vreau să reactivez filiera Sabina.

Perspectiva întâlnirii cu ticălosul de Danag îi producea dureri de cap. Dar cum comandantul Sabiron urma să fie repede informat de reîntoarcerea sa la Zamboanga, era bine ca el să n-aibă ocazia să-şi pună prea multe întrebări.

După ce se decisese să reia lupta. Malko era animat de o hotărâre implacabilă. Imaginea lui Jeffrey Cox cu mâna mutilată nu-l mai părăsea. Desigur, risca să fie obiectul unui nou şantaj din partea lui Sabiron. Dar asta nu ar costa decât bani, or, în spatele lui se găsea imensul tezaur de război al CIA şi câteva mii de dolari în plus sau în minus nu schimbau mare lucru.

Se duse la restaurant şi-şi comandă un mic dejun.

*
* *

Danag, mesagerul filierei Sabina nu se simţi în largul lui atunci când Roberto îl conduse până la masa lui Malko. Înainte ca acesta să deschidă gura, el se grăbi să-i comunice:

— Comandantul Sabiron s-a ţinut de cuvânt.

Asta însemna că Jeffrey Cox nu mai suferise nici o mutilare în schimbul celor cinci mii de dolari remişi de Malko în urmă cu două zile.

— Până când se va ţine de cuvânt? şuieră Malko.

Filipinezul se tulbură şi îngăimă:

— Nu ştiu. Eu transmit numai ceea ce-mi spune el.

Malko înălţă din umeri.

— Foarte bine. Vreau să-i trimit un colet lui Jeffrey Cox. Se poate?

— Cred că da.

— Bine! Am adus de la Manilla tot ce trebuie. Roberto îl va duce la hovercraft. Preţul este tot o mie de dolari?

— Da.

— Am să-i introduc în colet, preciză Malko. Preveniţi persoana care-l recuperează la Jolo. Doresc de asemenea să primesc o scrisoare de la Jeffrey Cox prin care s-o liniştească pe mama lui

în ceea ce priveşte starea sa.

— Voi transmite, îl asigură Danag cu ochii plecaţi. Asta-i tot?

— Asta-i tot.

Malko îl privi pe când se-ndepărta. Primul rezultat: filiera Sabina era restabilită. El adusese de la Manilla o trusă de prim ajutor cu antibiotice pentru a împiedica infectarea rănii agentului C.I.A., plus produse alimentare obişnuite, nişte ţigări şi un Zippo pentru cazul în care cealaltă i-ar fi fost furată. Era într-adevăr o poveste incredibilă cu aceşti ostatici cu care se putea comunica, dar care păreau pe altă planetă.

Numărătoarea inversă începuse. Roberto urma să fie la Jolo la sfârşitul zilei. Era puţin probabil ca el să obţină o întâlnire imediată cu Mujib Susokan. Douăzeci şi patru de ore deci, se vor scurge.

— Dumneavoastră sunteţi sigur că eu trebuie să merg la Jolo? insistă cu timiditate Roberto. Aş putea întâlni nişte oameni de-ai lor aici la Zamboanga.

— Eu vreau un contact cu şeful; insistă Malko. Mă duc la mine în cameră să iau coletul pentru Jeffrey Cox.

El urcă la etajul patru ţinând ca precauţie automag-ul gata de intrare în acţiune, ca şi cheia camerei. Cel puţin, era bine păzit. Luă coletul pregătit de medicul ambasadei americane. După ce i-l dădu lui Roberto, îl conduse pe acesta până la intrarea hotelului. Când ajunseră la uşă. Un Mercedes negru se opri în faţa lui Garden Orchid. Şoferul se dădu jos şi făcu înconjurul maşinii în fugă pentru a deschide portiera din spate. Din maşină coborî e arătare strălucitoare – o femeie înaltă şi slabă, cu părul pieptănat în coc, ţinut de un ac mov, cu faţa de o mare puritate, cu pomeţii înalţi, un nas mic cârn şi o gură cărnoasă subliniată de un ruj violent. La gât purta un colier de perle, corpul era mulat într-un combinezon negru dând la iveală nişte forme perfecte. Portul semeţ, alura mândră, privirea dispreţuitoare. Cocoţată pe nişte pantofi cu toc cui, ea era întruparea cocotei triumfătoare: Ea urcă scara cu un mers lasciv imperceptibil şi calculat care producea în mod sigur gânduri rele tuturor masculilor prezenţi.

— Cine-i asta? îl întrebă Malko pe Roberto.

— Marilyn, metresa guvernatorului, spuse şoferul. Locuieşte la Manilla unde-i cântăreaţă şi vine din când în când să-l viziteze.

Lui dulcea Perlita nu-i rămânea decât să se ducă să se îmbrace.

— Noroc bun, spuse Malko strângând mâna lui Roberto.

El o regăsi pe frumoasa Marilyn în faţa ascensorului şi intrară amândoi în cabină.

— La ce etaj? întrebă Malko.

— La patru.

Avea o voce joasă, lucrată, senzuală şi o privire directă. Aceasta coborî de la ochii verzi ai lui Malko la crosa automagului, vizibilă la centură şi apoi urcă din nou.

— Dumneavoastră sunteţi poliţist? întrebă Marilyn în engleză.

Malko surâse.

— Nu, dar Zamboanga este un oraş periculos.

Ea ieşi prima şi se duse la camera vecină cu a lui. Înainte să intre, îi aruncă o privire interesată. Ochii lui strălucitori îşi făcuseră efectul lor obişnuit. Dar vai el avea alte preocupări.

În momentul în care introducea cheia în broască, ultima uşă din dreapta în fundul culoarului se deschise şi ieşi la iveală o siluetă cunoscută: Ismael El Gatroun în ţinută de jogging, un Walkman în ureche, la fel de gras ca totdeauna. Privirea sa se opri asupra lui Malko cu o surpriză nedisimulată şi schiţă un vag surâs atunci când trecu prin faţa lui.

Intrat în camera sa, el se-ntrebă dacă long shot-ul avea într-adevăr vreo şansă de reuşită.

*

* *

Căldura apăsătoare care domnea la Zamboanga, abia temperată de aversele musonice părea să strivească Garden Orchid, transformându-l în casa Frumoasei din Pădurea adormită. Malko îşi consuma plictisul pe malul piscinei pustii, numărând orele. În acest moment, Roberto naviga spre Jolo. În aşteptarea veştilor de la el, Malko nu avea efectiv nimic de făcut. Perlita se evaporase probabil din cauza prezenţei rivalei sale.

— El se gândi la Ivy Cox. O fi fost ea prezentă atunci când l-au mutilat pe soţul ei? Totul era posibil, după ce el descoperise rolul ei activ în răpirea lui Jeffrey Cox. El se pregătea să intre în piscină atunci când un funcţionar al hotelului veni în fugă.

— Seňor sunteţi căutat la telefon. O femeie. Aceasta trebuia să fie Perlita. Malko se-nfăşură rapid în prosopul de baie şi fugi la recepţie, apucând telefonul pus pe birou.

— Alo!

— Domnul Linge?

La-nceput el nu recunoscu vocea, dar nu era Perlita.

— Sunt eu Ivy Cox. Am revenit la Jolo şi v-am chemat din

întâmplare.

Pulsul lui Malko crescu brusc. De ce-i telefona Ivy Cox? Deodată, el văzu surâsul lui Ismael El Gatroun pe culoar. Probabil că libianul o pusese la curent cu întoarcerea sa.

— Dumneavoastră ştiţi ce s-a-ntâmplat? întrebă el cu duritate. Eraţi acolo când l-au mutilat pe soţul dumneavoastră?

— Nu. Nu, protestă ea. Eu mă găseam la Paticul şi n-am aflat decât după aceea.

— Dumneavoastră l-aţi vizitat?

— Nu, nu mi-au dat voie. Ar trebui să vă vorbesc. Este important.

— Cu plăcere, replică Malko.

— În acest moment, eu sunt la Minpro la mine şi n-am telefon. Am putea să ne-ntâlnim la cafenea la parter...

La Minpro, el risca o rafală sau o grenadă perfidă iar Roberto era la Jolo.

— Eu nu mă pot mişca de la hotel, spuse Malko. Veniţi aici!

După o lunga ezitare ea sfârşi prin a spune:

— Foarte bine, vin. Voi fi acolo într-un sfert de oră.

*

* *

Malko supraveghea intrarea lui Garden Orchid aşezat pe un fotoliu din hol. El o văzu pe Ivy Cox coborând dintr-un taxi, cu capul acoperit de un voal islamist, înfăşurată într-o rochie lungă albastră. Atunci când ei se-ntâlniră, el fu frapat de acuitatea privirii sale în spatele lentilelor ovale cu ramă metalică. Ei luară loc în fundul restaurantului şi ea comandă un ceai.

— Pentru ce aţi ţinut să mă vedeţi? întrebă Malko.

— Eu nu ştiam dacă sunteţi aici, spuse ea. Am telefonat din întâmplare. Călătoria mea a decurs în condiţii foarte proaste. Aşa cum v-am spus la telefon, comandantul Sabiron a refuzat să-mi dea voie să-l văd pe Jeffrey. Eu am rămas la Paticul. Ieri, el mi-a trimis un mesager. Acesta mi-a spus că ei aveau de-acum certitudinea că Jeffrey este agent CIA.

— Cum au obţinut-o?

— Nu ştiu exact, spuse ea cu o voce tremurătoare, dar acest om mi-a spus că ei urmau să-l execute pe Jeffrey.

— Nu-i o noutate, spuse Malko cu amărăciune şi afară de asta l-au mutilat într-un mod oribil. Aceştia sunt nebuni, nişte fanatici psihopaţi.

Nu se putuse stăpâni şi explodase. Ivy Cox coborî privirea fără

să răspundă, apoi spuse cu o voce timidă:

— Aş dori să vă cer un serviciu. În interesul lui Jeffrey.

— Ce anume?

— În calitate de reprezentant al Crucii Roşii dumneavoastră aveţi contact cu ambasada americană?

Malko înghiţi în sec. Ivy Cox era probabil singura persoană din Zamboanga care mai credea că el aparţine de Crucea Roşie sau probabil se prefăcea că crede.

— Da, bineînţeles, spuse el fără nici o obligaţie.

— Mesagerul comandantului Sabiron mi-a spus că dacă guvernul american ar accepta să încredinţeze negocierea libienilor, aşa cum au făcut guvernele occidentale, lucrurile ar fi mai uşoare. Ei au încredere în libieni.

Aceasta era culmea ironiei. Oare ce manipulare se ascundea în spatele acestui demers? Ţinând seama de faptul că libienii se aflau la originea problemei lui Jeffrey Cox, asta era prea de tot...

Malko o privi lung pe Ivy Cox, neştiind ce comportament să adopte. Lui i-ar fi fost uşor s-o împiedice să părăsească hotelul şi să-l prevină pe generalul Domingo care şi-ar face o mare plăcere din a o băga la arest, întrerupând contactul între libieni şi Radulan Sabiron. Totuşi aceştia, găsindu-se la Zamboanga şi nu la Manilla, aveau desigur, alte mijloace de a comunica cu şeful islamiştilor. Începând chiar cu Danag, deci impactul unei asemenea măsuri ar fi fost deci nesemnificativ iar pe de altă parte, Ivy Cox s-ar fi închis într-o muţenie totală şi Radulan Sabiron se putea răzbuna pe Jeffrey Cox. De-acum, complicitatea lui Ivy Cox cu islamiştii era afară de orice îndoială. Astfel că, în ciuda dorinţei sale arzătoare de a o împiedica să mai facă rău, Malko se mărgini să spună:

— Eu pot transmite această cerere. Telefonaţi-mi într-o zi sau două.

Ivy Cox se ridică şi-şi aranjă vălul pe faţă.

— Acţionaţi repede, spuse ea cu o voce rugătoare, căci mi-e atât de frică să nu-l omoare...

Ei se despărţiră fără să-şi strângă mâna şi Malko se-ntoarse în camera sa, cu o oportunitate de a folosi telefonul lui „protejat”.

*

* *

Ted Redmond asculta. Probabil că el vorbea cu gura apropiată de microfon, căci vocea sa tuna în cameră.

— Lor puţin le pasă de noi! Ei vor să ne umilească cu orice

preţ. Răspunsul este nu. Nu, nu.

— Eu sunt întru totul de acord, spuse Malko, dar vom câştiga timp. De timp avem cea mai mare nevoie.

— Ceva noutăţi de la Jolo?

— Nu încă. Din păcate, Roberto nu a plecat decât de câteva ore. Eu sper ca totul să se termine cu bine.

Se lăsă linişte. Ei se gândeau amândoi la acelaşi lucru. Dacă Roberto era decapitat, ei s-ar afla într-o situaţie proastă.

Malko se strădui să coboare la masă în sufrageria pe trei sferturi goală. Nu era diseuză. Era un fel de separeu cu uşile închise, o probă pentru nervi, ca şi când n-ar fi existat viaţă în afara hotelului. El se uită la CNN cu inima strânsă. Prima din cele patru zile se scursese. Nu mai erau decât trei până la declanşarea operaţiei Armageddon.

Soneria telefonului îl smulse din gândurile lui negre. Mai întâi nu s-auziră decât nişte paraziţi. Comunicarea era teribil de proastă. În sfârşit, el nu auzi decât cuvinte dezlânate şi recunoscu vocea lui Roberto. Era imposibil să-nţeleagă ce spunea. Pradă nervilor, Malko urlă în receptor:

— Este de bine sau de rău?

— E bine, e bine, strigă şoferul într-o droaie de paraziţi.

Capitolul XIV

— Bravo! strigă Malko printre pârâituri. Daţi-mi mai multe amănunte!

Paraziţii se înteţiră. El nu mai distingea decât un cuvânt din zece. El distinse „moschee”, apoi „Assa”. Frustrat, el trebui să-nchidă telefonul, îi era imposibil să-l cheme pe Roberto, pentru că nu ştia unde se găseşte. După o jumătate de oră mai târziu telefonul sună din nou. Comunicarea era mult mai clară.

— Vorbeam de pe un mobil, explică Roberto. Acum sunt la hotel.

— Deci ce-aţi obţinut?

— Persoana cu care vreţi să vă-ntâlniţi nu se poate deplasa. Ea vă trimite pe omul lui de încredere. Dumneavoastră trebuie să vă duceţi mâine la moscheea Santa Barbara, la amiază.

— Veţi fi şi dumneavoastră acolo?

— Nu. Eu trebuie să stau aici.

— Trebuie să mai luaţi legătura cu cineva?

Şoferul râse încurcat.

— Nu, dar ei nu vor să părăsesc Jolo până când persoana cu care trebuie să vă întâlniţi dumneavoastră nu se va fi întors. Poliţia a pus un premiu pe capul acesteia. Dacă ea va fi capturată, ei mă omoară.

— Foarte bine.

El nu avea de ales. Dar era obligat să se ducă la-ntâlnire fără protecţie, chiar la moscheea unde se dusese Ivy Cox cu câteva zile mai înainte.

Malko ezită şi se gândi să aştepte rezultatul întâlnirii de a doua zi înainte să-i raporteze lui Ted Redmond. Era inutil să trezească noi iluzii, în ce-l priveşte, acest telefon îi ridicase moralul şi nu-i era somn deloc. Sătul de CNN şi de televiziunea locală, el se hotărî să meargă să-ţi clătească creierul cu puţină vodcă, aceasta fiind prietenul omului, aşa cum zic ruşii şi ar putea să-i pună ordine în idei. În plus, până la-ntâlnirea decisivă de la moschee, el nu avea nimic de făcut.

Barul era cufundat într-o penumbră crepusculară şi aproape goală. De-abia se aşezase, când apăru o siluetă. Era Perlita singură dar totuşi surâzătoare.

— V-aţi întors! spuse ea încântată.

Malko, pradă unei stări de euforie din cauza telefonului primit, comandă o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne. El îi datora asta tinerei care-i salvase viaţa.

— Ce mai e nou? întrebă el.

— Guvernatorul a chemat-o pe metresa lui de la Manilla, spuse Perlita cu amărăciune în glas. Dat fiind că el o să primească bani, ea a venit ca să i se ofere bijuterii sau ceva mobilă pentru noul ei apartament din Manilla.

— De unde să-ncaseze bani?

— Răscumpărarea plătită de libieni comandantului „Robot”. Cinci milioane de dolari. „Dragon” şi „Dragonito” trebuiau să-i ducă la Jolo cu elicopterul, dar a intervenit un contraordin. Ei aşteaptă cu banii în camera lor.

— De ce nu-i depun la o bancă? se miră Malko.

Perlita surâse în faţa acestei candori.

— La Zamboanga băncile nu sunt sigure...

— Dar aceşti bani nu sunt pentru guvernatorul din Jolo, obiectă Malko.

Pe Perlita o pufni râsul din cauza naivităţii lui.

— Comandantul „Robot” a lucrat timp de zece ani pentru guvernator şi nu face nimic fără aprobarea lui. Abdusakar Mariki încasează 10% din răscumpărări, în parte pentru a garanta buna desfăşurare a operaţiunii. El aparţine familiei celei mai înstărite din Jolo.

Ce lume! Malko se lăsă pradă senzaţiei delicioase produsă de bulele şampaniei pe limba sa. Garden Orchid era într-adevăr un bazin plin cu crocodili.

Perlita îi propuse cu drăgălăşenie:

— Nu doriţi să vă masez în seara asta? Gratis.

În momentul în care Malko se pregătea să răspundă, un cuplu pătrunse în local. Era guvernatorul escortat de metresa sa din Manilla. Aceasta, îşi schimbase ţinuta de culoare neagră, cu o rochie lungă extrem de pudică în sus, dar cu o foarte lungă fantă până la înălţimea coapsei stângi. Această fantă mare, degaja un parfum de pucioasă care te făcea să uiţi de expresia semeaţă şi distantă a feţei.

Cuplul trecu prin faţa lor şi merse să se instaleze în faţa scenei. Imediat. Perlita se aplecă la urechea lui Malko.

— Dumneavoastră o găsiţi frumoasă?

— Are clasă...

Perlita era să se-nece cu Taittinger.

— Este una dintre cele mai mari prostituate din Manilla, îl corectă ea.

— Eu credeam că-i cântăreaţă...

— Ea n-a deschis niciodată gura decât ca să-nghită sex! îl corectă Perlita cu o asprime încântătoare. Are însă voinţă şi ştie meserie. Restul se aranjează, ca şi sânii ei 95 B. Toată Manilla ştie că proprietarul Canalului 6 este cel, care a plătit operaţia.

— Totuşi guvernatorul pare foarte îndrăgostit.

La masa vecină acesta din urmă. Profitând de întuneric, strecurase câteva degete aventuroase în fanta rochiei lui Marilyn.

— E un ţopârlan! spuse tranşant Perlita. El n-a plecat niciodată din Jolo. El este încântat pentru că din când în când, ea apare la TV, dar atunci când a cunoscut-o el, ea lucra ca animatoare într-o speluncă din Makati. La Ivory. Ea a devenit celebră datorită unui truc care excita pe toţi bărbaţii. La Ivory pe fiecare masă există un corn imitaţie de fildeş curbat şi lung de douăzeci de centimetri. Spelunca este plină de japonezi care vin în fiecare seară să privească şi să pipăie fetele. Într-o zi, Marilyn a avut ideea să-şi bage acel obiect în sex în faţa japonezilor, obligându-i să plătească, centimetru cu centimetru. Japonezii plătesc şi pentru ca să fotografieze. În perioada aceea, ea se numea Imelda. Locuia la Quezon şi venea la lucru cu autobuzul. Cu banii pe care i-a câştigat şi-a cumpărat un apartament la Makati, haine şi a putut renunţa la primul ei amant filipinez care o întreţinea.

— De unde ştii tu toate astea?

— Aveam o prietenă care lucra la Ivory.

Malko întoarse capul încercând să şi-o imagineze pe somptuoasa creatură de lângă guvernator pregătindu-se să-şi introducă în sex un corn de fildeş. Ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, Marilyn îşi întoarse capul şi-i interceptă privirea, schiţând un scurt surâs care-i răsuci buza superioară, un surâs de adevărată târâtură, interceptat de Perlita.

— Ea ştie că dumneavoastră aveţi bani, spuse maseuza.

Pentru a-şi îneca amarul, Malko decise să termine cu ea sticla de Taittinger Comtes de Champagne, mică bucurie în acest univers feroce şi primitiv.

*

* *

Liniştea abisală care domnea în Garden Orchid fu brusc întreruptă de un ţipăt de femeie. Instinctiv, Malko se ridică şi

apucă crosa automatului pus pe noptieră. Se auzi un al doilea ţipăt mai modulat, care se termină printr-o gâfâitură caracteristică, cea a unei femei pe punctul de a face dragoste. Zgomotele veneau din camera vecină, cea a lui Marilyn, metresa guvernatorului. El încercă să adoarmă din nou, dar vacarmul continua de cealaltă parte a peretelui despărţitor. Era un festival de gemete, interjecţii şi şocuri surde. Malko îşi dădu seama că ei făceau probabil dragoste sprijiniţi de peretele subţire. Acesta tremura ca şi când ar fi încercat să-l dărâme cu lovituri violente. Malko începu să-şi pună întrebări. Plăpândul guvernator din Jolo nu putea fi responsabil de această tornadă... El şi Marilyn nu rămăseseră decât puţin timp în bar, plecând înaintea lui Malko. Atunci când acesta se înapoiase în camera sa cu Perlita care, bine dispusă de Taittinger, voia cu orice preţ să-i ofere o şedinţă full satisfaction, în camera vecină domnea o linişte de criptă funerară. Oare guvernatorul avusese o insomnie? Zgomotele încetară în sfârşit, dar lui Malko îi pierise somnul. Intrigat, după câteva clipe, el auzi o şuşoteală şi zgomotul unei uşi care se deschidea. Din ce în ce mai intrigat, el deschise uşa sa. Tocmai la timp pentru a zări o siluetă strecurându-se afară din camera lui Marilyn. Era aceea a unui bărbat care era cu douăzeci de centimetri mai înalt decât guvernatorul şi purta o uniformă a gărzii sale personale.

Probabil că Malko o fi făcut zgomot la rândul lui. Căci Marilyn scoase capul pe uşa rămasă întredeschisă. Ea avea părut despletit, machiajul cursese şi ea-şi pierduse aerul semeţ. Privirile lor se-ncrucişară scurt, după care ea trânti uşa cu zgomot.

Malko făcu acelaşi lucru, liniştit şi lămurit. Marilyn Imelda era o poamă bună. El tocmai se culcase când auzi bătăi la uşă. Precaut, cu automatul în mână el se ridică şi întrebă prin uşă:

— Cine-i?

— Marilyn.

El deschise. Tânăra filipineză purta un kimono de mătase albă care-i ajungea până la jumătatea coapselor. Ea se propti în faţa lui Malko. Sclipind de furie.

— De ce mă spionaţi? întrebă ea. Abdusakar vă plăteşte?

— Eu nu vă spionez, se scuză Malko. Dumneavoastră m-aţi trezit făcând dragoste. Era foarte clar acest lucru. Eu nu ştiam cu cine. Mărturisesc că asta m-a intrigat.

— Dumneavoastră l-aţi văzut?

— Din spate. Este unul din guarzii amantului dumneavoastră...

— O să-i spuneţi?

Trăsăturile ei erau supte, ea era aproape urâtă, cu maxilarele pronunţate. Sfârcurile sânilor erau ridicate sub mătase, dar aceasta nu era dorinţă. Ei îi era frică. Malko o linişti cu un surâs.

— De ce? Eu nu sunt însărcinat să veghez asupra virtuţii dumneavoastră. Doar din întâmplare l-am zărit pe acel bărbat.

Ea îi citi sinceritatea din ochi şi se destinse.

— Eu nu mă culc cu oricine, zise ea ca pentru a se justifica. Acest arab, cel tânăr, acela care-i tot timpul în ţinută de jogging, m-a urmărit până la Manilla. De când m-a văzut aici nu încetează să-mi telefoneze şi să-mi trimită flori. El doreşte să mă culc cu el cu orice preţ. Mi-a propus mulţi bani, dar mie nu-mi place.

Malko nu se putu împiedica să nu surâdă contemplând acest număr bine executat de femeie fidelă. Marilyn îi pândea reacţia. Poate că dacă ar fi fost în criză, ar fi intrat în jocul ei de seducţie, dar Perlita îl satisfăcuse foarte bine în urmă cu două ore şi simţurile sale erau liniştite.

— Puteţi conta pe discreţia mea, spuse el. Dormiţi în pace.

În privirile tinerei femei se putu citi surpriza. Ea se aştepta ca el să-i ceară ceva în schimbul tăcerii sale. Înainte să plece, ea spuse în şoaptă:

— Mulţumesc. Sunteţi un gentleman.

Amuzat de acest intermediu. Malko se culcă din nou. A doua zi, urma să fie foarte importantă.

*

* *

Cu pistoletul la centură, adică sub cămaşă, potrivit modei locale, Malko oprise taxiul în faţa palatului justiţiei şi traversase pe jos terenul viran care-l despărţea de Santa Barbara Street. Era fix amiaza. Malko scrută împrejurimile. O duzină de bărboşii discutau în faţa intrării moscheei. Atunci când se apropie, îi aruncară priviri duşmănoase. El aruncă o privire înăuntru. Moscheea era aproape goală. Nu erau mai mult de-o duzină de oameni prosternaţi.

El rămase acolo sub pridvor, cu inima strânsă, precaut, temător mai ceva ca un iepure. Oamenii îl ignorau, dar vestea prezenţei sale se răspândise probabil cu viteza fulgerului, ceea ce reprezenta un oarecare risc.

Un bărbat bărbos cu motocicletă, îşi făcu apariţia pe esplanada moscheei şi-şi sprijini vehiculul de zidul acesteia. El

purta o ciudată camiz pakistaneză lungă până la genunchi, terminată cu o ţesătură camuflată de ţinută de luptă. După ce-şi parcă motocicleta, el se apropie de Malko. Privirea îi era ascunsă de ochelari negri şi avea o cicatrice mare la gât.

— Dumneavoastră sunteţi Malko? întrebă el cu o voce ciudată, răguşită.

— Da!

— Eu sunt trimis de Mujib Susokan. Veniţi cu mine!

El îl duse pe Malko până la clădirea din fund, unde se dusese şi Ivy Cox şi intră fără să bată. Cei trei bărbaţi care se găseau acolo, se ridicară imediat. El le spuse câteva cuvinte şi aceştia dispărură. Trimisul lui Mujib Susokan îi arătă lui Malko un fotoliu sub portretul unui bărbos şi se aşeză în faţa lui.

— Pentru ce doriţi să-l întâlniţi pe comandantul Susokan?

Malko se hotărî să fie la fel de direct.

— Eu sunt însărcinat să-l recuperez pe Jeffrey Cox, spuse el. Cei care-l reţin, cer zece milioane de dolari. Eu sunt gata să le ofer cinci milioane de dolari celor care-l vor aduce în viaţă şi în bună stare. Eu ştiu că dumneavoastră dispuneţi de combatanţi la Jolo. Vă interesează propunerea mea?

Era clar că adjunctul comandantului Susokan nu se aşteptă la o ofertă atât de directă. El tăcu câteva clipe mângâindu-şi cicatricea de la gât. Apoi îşi ridică ochii negrii şi inexpresivi spre Malko.

— Este aceasta o propunere serioasă?

— Am eu aerul că glumesc?

— Dumneavoastră aveţi cinci milioane de dolari?

— Nu aici, bineînţeles, dar nu-i o problemă.

— Dumneavoastră lucraţi cu americanii?

— Asta nu vă priveşte, replică sec Malko. Dacă nu mă credeţi, plecaţi la Jolo. Dacă da, îmi răspundeţi dacă treaba asta vă interesează.

— Nu am calitatea să vă dau singur un răspuns. Eu trebuie să transmit oferta dumneavoastră şefului meu.

— Faceţi-o repede, spuse Malko. Altfel o voi face cu cei care-l reţin.

Tot planul lui se baza pe izolarea strictă care domnea între cele două grupuri.

Din nou se făcu linişte, după care interlocutorul lui Malko se ridică.

— Eu plec imediat la Jolo. Vă voi transmite răspunsul prin

prietenul dumneavoastră.

Ei se despărţiră în faţa moscheei fără să-şi dea mâna, el pătrunzând în interior şi Malko ieşind din nou pe Barbara Street. El cobora în căutarea unui taxi, când portiera unei maşini oprită de-a lungul trotuarului se deschise şi apăru un bărbat în cămaşă împestriţată, cu ochelari negri. Lui Malko îi trebuiră câteva secunde ca să-l recunoască pe colonelul Yul.

Fără să se piardă, el se-ntoarse spre filipinez.

— Dumneavoastră frecventaţi locuri deochiate, îi spuse ofiţerul.

— Ştiu, recunoscu Malko. Încerc să-l înlocuiesc pe Romeo Putik. Am nevoie de informaţii.

— Înţeleg, dar fiţi atent, că aceştia sunt oameni primejdioşi, nişte piraţi.

El se urcă în maşină, făcând un semn amical. Categoric, era greu să păstrezi un secret la Zamboanga, vast teatru pentru operaţiuni invizibile.

Malko îşi făcu calcule. Trimisul lui Mujib Susikan urma să ia hovercraftul de ora patru. El ar ajunge la Jolo pe la sfârşitul zilei. În cel mai bun caz, Roberto s-ar putea înapoia a doua zi de dimineaţă.

*
* *

Malko privea în gol prin holul lui Garden Orchid, când îl văzu apărând pe Roberto. El se ridică, pulsul ajungându-i la 120. Seara şi noaptea precedentă fuseseră interminabile. La Manilla, Ted Redmond aştepta şi el cu sufletul la gură răspunsul lui Mujib Susokan.

Roberto era fără astâmpăr ca un câine căruia tocmai i se dăduse un os.

— Eu cred că o să meargă! îi spuse el. Dumneavoastră i-aţi făcut o impresie bună lui Assa Noman. Ieri seară am fost dus la Mujib Susokan în persoană care m-a prevenit că dacă propunerea era o escrocherie, el mă va omorî împreună cu familia mea cu tot.

— Şi în afară de asta?

— Ei acceptă, spuse triumfător Roberto, dar ei cer să li se spună locul exact unde se găseşte Jeffrey Cox. Ei dispun de cincizeci de oameni bine înarmaţi. Mujib Susokan le-a propus fiecăruia câte o sută de mii de pesos. Ei vor suferi pierderi, căci oamenii lui Sabiron ştiu să se bată. Ei vor un mobil; ca să poată

comunica cu dumneavoastră şi un Breitling Chronomat.

— Pentru ce un Breitling. Peste cei cinci milioane de dolari? întrebă Malko stupefiat.

Roberto ridică din umeri.

— Nu ştiu. A văzut o reclamă într-o revistă. Ei sunt foarte rudimentari.

— Când vă veţi mai întâlni cu ei?

— Trebuie trimis telefonul prin hovercraft, imediat ce-l veţi avea. Pe urmă le veţi transmite poziţia exactă din lagărul lui Radulan Sabiron.

Termenul acordat de Ted Redmond expira în mai puţin de două zile şi era imposibil de adus la îndeplinire o asemenea operaţiune atât de complexă, aşa că era necesară o prelungire.

Treaba asta nu era atât de grea, dar o problemă odată rezolvată, determina apariţia alteia. Cum să localizezi poziţia lui Jeffrey Cox, acum când Romeo Putik era mort?

— Vor trebui duşi banii la Jolo, preciză Roberto. Ei nu ni-l vor preda pe Jeffrey Cox decât în schimbul a cinci milioane de dolari.

Era încă o piedică de învins, dar, de-acum prioritatea absolută era aceea de a verifica unde se găseşte exact Jeffrey Cox. Era posibil ca în urma asasinării lui Romeo Putik, Radulan Sabiron să-şi fi mutat lagărul. Malko nu avea nici cea mai mică idee despre felul în care putea proceda pentru aflarea noului amplasament.

Capitolul XV

Malko îşi dădu brusc seama că era ora patru şi nu luase masa de prânz. Nici măcar nu-i era foame. De la întoarcerea lui Roberto, el nu şomase.

Mai întâi avusese o lungă convorbire cu Ted Redmond pe mobilul „codificat”, dezbătând o încărcată ordine de zi.

Cel mai uşor de realizat, termenul de patru zile se-ntinsese la o săptămână, şeful staţiei CIA, luându-şi sarcina de a convinge pe toată lumea. Cele cinci milioane de dolari, nu urmau să ridice probleme insurmontabile. În principiu, Casa Albă era de acord. Nimeni n-ar îndrăzni să refuze să plătească pentru salvarea vieţii field-officer-ului Cox. Mobilul destinat comandantului Mujib Susokan urma să fie expediat chiar în seara aceea la Zamboanga, printr-un curier al ambasadei care n-ar pleca din aeroport. A doua zi, aparatul urma să ajungă la Jolo prin hovercraft.

Rămânea treaba cea mai grea, localizarea lui Jeffrey Cox. După vizita pe care i-o făcuse defunctul Romeo Putik, nimeni nu-l mai văzuse. Era foarte probabil ca Sabiron, temându-se de o acţiune a filipinezilor sau a americanilor să-şi fi mutat lagărul. Mijloacele electronice erau neputincioase în a decela o asemenea mutare şi Malko nu dispunea de informaţii de la faţa locului.

Tot storcându-şi creierii, îi veni o idee pe care i-o expuse pe loc lui Ted Redmond.

— Eu am o idee pentru a-l localiza pe Jeffrey Cox, îi explicase el şefului staţiei CIA, la mobil. Este cam trasă de păr. Dar nu văd alta. Dumneavoastră aţi auzit vorbindu-se de Breitling „Emergency”?

— Nu! Ce-i asta?

— Un cronograf care serveşte de asemenea ca baliză de detectare semnalizând poziţia. Acest aparat conţine un puternic emiţător radio miniaturizat. Din momentul în care antena sa este desfăşurată, el emite un semnal pe durata a 0,75 secunde, la intervale de 2,25 secunde pe frecvenţa de 121.5 megahertzi timp de patruzeci şi opt de ore. Acest semnal poate fi captat de un avion care zboară până la 33.000 de picioare înălţime pe o rază de patru sute de kilometri. El dă poziţia emiţătorului cu o

precizie de vreo zece metri.

— *My God!* Este incredibil. Şi asta cum funcţionează?

— Există o rotiţă cu remontoar. E suficient să-l răsuceşti şi să desfăşori antena în poziţie verticală.

— Dar dacă băgaţi un asemenea cronograf într-un colet acei ticăloşi îl vor fura.

— Bineînţeles, recunoscu Malko. Ideea ar fi să-l ascunzi în interiorul unui deşteptător. Ei nu fură ceasuri deşteptătoare.

— Bună şmecheria, recunoscu Ted Redmond. Dar cum să ghicească Jeffrey Cox că există o asemenea baliză în interiorul deşteptătorului său?

— Asta-i adevărata problemă, recunoscu Malko, dar gândindu-mă la prima sa scrisoare, am o idee. El o să ceară reviste cu integrame. L-am putea trimite una în care, în careuri să înscriem instrucţiunea „demontează deşteptătorul!”, etc. Nu este un idiot.

— Sigur că nu, spuse americanul, dar răpitorii nu interceptează revistele?

— Puţine şanse. Ei nu înţeleg engleza şi nu sunt genul de oameni pasionaţi de cuvinte încrucişate. În plus, în cazul interceptării, asta nu va schimba mare lucru, pledă Malko. Dumneavoastră ştiţi că Sabiron va continua să prelungească acest supliciu nişte luni, sau că noi vom fi obligaţi să declanşăm operaţia Armagedon. Dacă din contra trucul reuşeşte, noi vom putea localiza pe Jeffrey Cox cu precizie şi transmite informaţia noilor noştri amici, care nu vor mişca un deget fără aceste date. Şeful staţiei CIA reflectă îndelung înainte să răspundă afirmativ.

În punctul în care ajunseseră, emoţia se mai redusese puţin, dar comandantul Sabiron nu urma nici el să-şi piardă timpul degeaba. Ted Redmond promisese să facă imposibilul pentru a trimite prin curier un Breitling Emergency, un deşteptător şi un mobil. Malko decisese să meargă el însuşi la aeroport pentru primirea materialului. Acestea ar sosi către sfârşitul zilei.

În continuare, putea să înceapă să-şi pună la punct dispozitivul. Mai avea de aşteptat o oră şi jumătate.

*

* *

O ploaie torenţială îneca aeroportul din Zamboanga, atunci când ateriză avionul care venea de la Manilla. Lui Malko îi bătea inima cu putere privind la pasagerii care debarcau. Recunoscu foarte repede pe unul dintre ei, un tânăr american pe care el îl zărise la ambasadă în birourile ocupate de CIA. Ţinea în mână o

mare servietă metalică. Abia intrat în aerogară, el i-o remise lui Malko.

— Aici aveţi tot materialul.

Malko respiră uşurat. Reuşiseră să găsească o Emergency la Manilla.

— Vă mulţumesc, spuse el. Plecaţi imediat?

— Da! Nu sunt autorizat să înnoptez aici. Dumneavoastră sunteţi o excepţie.

Aşteptară în VIP-room ca aparatul să facă plinul pentru a se putea reîntoarce. Malko îşi luă la revedere de la case-officer şi se urcă în Toyota în care Roberto îl aştepta. La Garden Orchid după ce intră în camera sa, deschise servieta. Totul era pregătit: mobilul, deşteptătorul şi revista cu integrame, plus obişnuita mâncare liofilizată şi nişte medicamente, un Zippo şi nişte ţigări.

El luă ceasul şi-l examină. Era un model mare, căruia i se putea demonta capacul din spate prin răsucire, fără să fie nevoie de scule. Malko îl desfăcu. Baliza era acolo cu prospectul ei. Închise deşteptătorul la loc şi răsfoi revista cu integrame. Pe fiecare pagină, în mai multe locuri era scris „desfă deşteptătorul!”. Era imposibil ca Jeffrey Cox să nu descopere. El luă una dintre cutiile folosite pentru coletele precedente şi începu să pregătească pachetul, închizându-l cu bandă adezivă şi scriind cu pastă roşie Sabina. El se uită la ceasul său. Era aproape şase. Mai era timp.

Roberto aştepta în hol.

— Mergeţi s-o anunţaţi pe Sofia Kao sau pe Danag că vom depune mâine dimineaţă un colet la hovercraft. Înăuntru sunt o mie de dolari pentru filieră. Mâine dimineaţă îl veţi duce dumneavoastră personal, la fel şi mobilul pentru Mujib Susokan. Ştiţi la ce adresă să-l expediaţi?

— Nici o problemă, afirmă şoferul. Am un nume. Malko îl privi plecând. De-acum înainte, lui nu-i mai rămânea decât să se roage. Dacă totul mergea bine, coletul urma să-i parvină lui Jeffrey Cox, a doua zi de dimineaţă. Era stabilit cu Ted Redmond, ca începând de la ora optsprezece, un avion, decolat de pe unul din portavioanele Flotei a VII-a să se rotească deasupra Jolo, gata să intercepteze semnalul balizei, dacă funcţiona.

Bineînţeles, că pe urmă mai rămânea o mulţime de „dacă”, dar, aşa cum se spune, „fiecare lucru la timpul său”.

*

* *

Malko bea o vodcă la bar, atunci când Roberto, strălucind, reapăru două ore mai târziu. El îi întinse o scrisoare lui Malko.

— Danag voia s-o aducă aici mâine dimineaţă. A primit-o azi. El a spus că este O.K. Pentru coletul de mâine dimineaţă.

Mereu una caldă şi una rece. Comandantul Sabiron se juca cu nervii lor. Sau se petrecea ceva ce el nu ştia. Deschise scrisoarea. Nu erau decât câteva rânduri scrise neîndemânatic:

„Dragă mamă,

Eu sunt bine. Aproape că nu mă mai doare mâna. Rana nu s-a infectat. Mă gândesc la tine. Mă simt foarte slăbit. Trebuie să ies de-aici, altfel înnebunesc. Sper să nu-mi mai facă nici un rău.

Fiul tău, Jeffrey.”

Dintr-un motiv necunoscut, comandantul Sabiron renunţase la programul său de amputare, poate în speranţa că americanii vor accepta să negocieze prin intermediul libienilor. În orice caz, era un punct câştigat.

— Bravo, îi spuse el lui Roberto. Mă duc să vă aduc pachetele. În seara asta nu mă mai mişc.

El se simţea obosit după această tensiune nervoasă. De-acum, zarurile erau aruncate. Viitoarele noutăţi – dacă aveau să vină – erau de aşteptat a doua zi de dimineaţă, din momentul în care Jeffrey Cox va primi coletul. Măcar de-ar deschide revista cu integrame!

*

* *

Guvernatorul Mariki îi dădea târcoale lui Marilyn într-un colţ întunecos al barului. Malko surâse în sinea sa. Desigur, pe masă era un luxos catalog Romeo-Claude Dalie. Cântăreaţa nu-şi irosea timpul destinat mobilării noului ei apartament. De la bar, Ismael El Gatroun care-i privea fără-ncetare, îşi îneca decepţia în valuri de Defender „Success”.

Malko se decise să se deconecteze. Ar fi făcut-o bucuros cu Perlita. Dar aceasta era invizibilă. Nu-i rămânea decât s-o înlocuiască cu vodcă. El luase masa de seară în mijlocul unei mulţimi de jurnalişti care aşteptau înapoierea unor ostatici de-ai comandantului „Robot”, care ca şi ei erau reţinuţi în această captivitate. Nu-i mai rămânea decât să se urce în camera sa. Se gândi la Jeffrey Cox, singur în celula sa, cu gândurile sale. Probabil regreta acum că alesese CIA. La absolvirea universităţii. Trebuia să fie groaznic să te trezeşti în fiecare dimineaţă cu frica de a fi executat sau de a suferi o amputare.

Paznicul de la etajul patru îl salută cu respect şi nu luă repaus decât atunci când poarta magnetică se declanşă.

Locuind la etaj. Malko avea dreptul să poarte o armă. El se-ntreba dacă cărnoasa Marilyn avea să recidiveze cu numărul său erotic, după figura respectabilă afişată în prezenţa amantului ei oficial – guvernatorul – în schimbul mobilei primite.

Deschise uşa de la balcon. Cerul era sumbru; puţine stele. Nişte câini lătrau în depărtare. Se auzi o rafală îndepărtată. Era totuşi de neînchipuit că nişte coate goale, ţineau piept celei mai mari puteri militare din lume.

*

* *

Malko adormise foarte târziu, dar din cauză că nervii săi se destinseseră brusc, el se trezi pe la ora zece. Primul său gând fu la coletul care conţinea baliza, care naviga spre Jolo. Dacă Roberto nu telefonase, înseamnă că totul mersese bine.

Pentru a-şi linişti conştiinţa, el chemă la recepţie pentru a-l căuta pe şofer, care probabil aştepta în hol. Roberto era într-adevăr acolo şi, înainte ca Malko să-i pună întrebarea, el îl anunţă:

— Am expediat ambele colete cu hovercraftul şi am prevenit persoana de la Jolo pentru mobil.

Liniştit, Malko se duse să-şi facă duş. Nu mâncase nimic şi îi era foame. La urcarea în ascensor se ciocni cu Marilyn care ieşea în ţinută de jogging, cu părul prins cu un elastic. Ea îi adresă un surâs fermecător.

— În dimineaţa asta nu v-am văzut jos. Aţi dormit mai mult?

— Da, mărturisi Malko şi mor de foame.

— Eu n-am mâncat nimic în cameră, spuse Marilyn, dar dacă doriţi să beţi un pahar după micul dejun, am o istorie amuzantă să vă povestesc.

— Cu plăcere, acceptă Malko.

Aceasta urma să-i distragă atenţia un moment. Lui i-ar fi imposibil să citească sau să se uite la TV, atât era de obsedat de ceea ce urma să se-ntâmple.

Micul dejun era la fel de infect ca de obicei. După prima felie de pâine carbonizată, lui nu-i mai era foame. Urcă şi bătu la uşa lui Marilyn. Ea era în aceeaşi ţinută de jogging, nemachiată, ca o adevărată fată tânără. Când se gândea la povestea cu cornul...

— Ce doriţi să beţi? întrebă ea.

— Nimic, afirmă Malko.

— Eu am să beau un scotch mic, mărturisi ea.

Scoase o mică butelie de Defender din bar şi-şi turnă un pahar mare de Perrier.

— Care-i istoria dumneavoastră? întrebă Malko.

Marilyn pufăi.

— În dimineaţa asta când am ieşit să mă duc la piscină, am dat de Ismael. Libianul. Am crezut c-o să mă violeze pe culoar, atât era de insistent. Când a văzut că nu merge, mi-a spus că vrea să-mi arate ceva în camera sa. La-nceput am refuzat, dar a insistat atâta şi s-a jurat că va lăsa uşa de la cameră deschisă, aşa că l-am urmat.

— Şi el s-a aruncat asupra dumneavoastră?

— Nu! A deschis uşa de la şifonier şi mi-a arătat cinci saci negri spunând că fiecare din ei conţine câte un milion de dolari. Cum eu îi spuneam că nu cred, el a scos unul dintre ei pentru a-mi arăta conţinutul. Era adevărat. Era plin cu teancuri de bancnote de o sută de dolari. Nu văzusem niciodată atâţia bani.

— Şi pe urmă? întrebă Malko amuzat.

— El mi-a spus că-mi dă acel sac, dacă mă culc cu el.

— Şi dumneavoastră n-aţi acceptat?

Marilyn bău un gât din paharul de Defender.

— Sigur că nu! Nu sunt nebună. Mi l-a arătat pentru ca să mă culc cu el, dar nu mi l-ar fi dat, iar eu eram prea slabă ca să i-l pot lua cu forţa.

Iată pe cineva care cunoaşte viaţa! În linişte, ea-şi termină scotch-ul şi întrebă:

— Vă supăraţi dacă mă duc să fac un duş?

— Deloc, spuse Malko, un pic surprins.

Marilyn se ridică şi se duse la baie, fără să-nchidă uşa. El o văzu scoţându-şi treningul şi intrând sub duş. Pentru a-şi omorî timpul, el luă catalogul Claude Dalie pe care Marilyn îl luase şi privi paginile marcate. Avea bun gust: un pat foarte „hollywoodian” deja ales de Mildred Fulton şi un bar lăcuit cu negru. Închisese catalogul atunci când Marilyn reveni câteva minute mai târziu, înfăşurată într-un prosop şi s-aşeză pe pat aruncându-i o privire intrigată.

— Dumneavoastră sunteţi un tip bine, remarcă ea. Sunteţi cumva homosexual?

— De ce?

— Nu ştiu, s-ar spune că nu vă interesez. Din momentul în care sunt singură cu un bărbat, de obicei acesta se aruncă

asupra mea.

Malko surâse.

— Chiar dacă aş simţi că vă plac, eu nu obişnuiesc aşa ceva, dar nu este cazul.

Marilyn fixă îndelung ochii lui strălucitori.

— Ce ştiţi dumneavoastră? Şi eu fac, câteodată, dragoste din plăcere. Credeţi că omul cu care eram alaltăieri seară avea bani?

— Sigur că nu.

— Doar că, spuse ea, are un sex dur ca betonul şi-mi place cum mă lucrează. Chiar dacă nu este genul meu este excitantă încercarea.

— Cred că l-aţi adoptat, dacă ar fi să judec după ţipetele dumneavoastră...

Ea dădu din cap.

— Bine, pe altă dată. Trebuie să mă pregătesc.

Ea îl sărută pe Malko pe gură cast şi el intră în camera sa. Îi mai rămâneau multe ceasuri de plictiseală.

*

* *

Se-nserase de o oră. Instalat într-un fotoliu în faţa televizorului, Malko încerca să nu se uite la ceas la fiecare trei minute. Hovercraftul ajunsese la Jolo de aproape opt ore. Desigur, el nu ştia cum se continuă călătoria de la Jolo la lagărul comandantului Sabiron. Totuşi, distanţele pe insulă erau mici.

Deja oamenii lui Mujib Susokan confirmaseră primirea mobilului ce le fusese destinat.

Malko se gândea că nu se contura nimic alarmant pentru a doua zi. El nu-şi putea fixa atenţia asupra altui lucru decât asupra acelor secunde care se scurgeau în mintea sa. El nu mai simţea nici foamea şi privea la televizor cu un ochi absent şi abţinându-se să-i dea telefon lui Ted Redmond, care nu avea cum să ştie mai multe decât el. Se mai scurse o oră şi o sonerie sparse liniştea. Era mobilul „protejat”.

Nu putea fi decât Ted Redmond.

Malko îşi impuse să-l lase să sune de patru ori înainte de a răspunde, din pură superstiţie.

— Malko?

Era într-adevăr vocea şefului staţiei CIA.

— Da.

— Primim semnal.

Malko rămase câteva clipe incapabil să răspundă, înecat de

emoţie. El îşi imagina bucuria lui Jeffrey Cox. Singur în colivia sa izolată din junglă dar ştiind că de-acum înainte, de undeva de pe cerul obscur, cineva veghea asupra sa.

— Asta-i formidabil, spuse el în sfârşit.

De data asta, baliza îndeplinea rolul său. Asta estompa ceva din eşecul de la Belgrad[39].

— Noi suntem pe punctul de a-i localiza poziţia, continuă americanul. Aparent, ei s-au deplasat spre sud-est. Eu sunt pe punctul de a o marca pe o hartă de stat major. Vă voi chema de îndată ce o voi fi stabilit cu precizie pentru ca dumneavoastră s-o aduceţi la cunoştinţă oamenilor pe teren.

Malko închise telefonul şi-i veni poftă să strige de bucurie. Trucul funcţionase eficient. Dacă Dumnezeu ţinea cu ei, captivitatea agentului CIA se putea număra în continuare în ore. Telefonul sună zece minute mai târziu.

— Ei sunt situaţi la doi kilometri sud de Taran Hill, îl anunţă Ted Redmond, în locul numit Lango-Bato, la sud-est de Jolo. Bineînţeles, noi vom continua recepţionarea şi o să vă previn dacă semnalul se deplasează.

— Eu sun imediat la Jolo, spuse Malko.

*

* *

El se grăbi să coboare şi-l găsi pe Roberto pregătindu-se să ia masa.

— Veniţi, spuse el. Am nevoie de dumneavoastră.

Ei se duseră din nou în cameră şi el îi povesti noutăţile din lagărul grupării Abu Sayyaf şi el formă numărul mobilului ce fusese trimis noilor lor aliaţi, dându-i receptorul lui Roberto. Comunicarea se făcu repede şi şoferul începu să le explice în limba tanjug poziţia lui Radulan Sabiron. Când el închise, era de asemenea bucuros.

— Ei sunt foarte mulţumiţi, îl anunţă el, dar le trebuie douăzeci şi patru de ore pentru a se deplasa şi a pregăti operaţiunea. Ne vor telefona atunci când vor fi ajuns în locul unde-i Jeffrey Cox.

Douăzeci şi patru de ore însemna mâine seară. Mujib Susokan urma să atace la căderea nopţii? Asta însemna un risc mai mare pentru ostatic şi părea dificil. Malko conchise că era mai bine ca atacul să aibă loc la apusul soarelui sau a doua zi în zori. Mai trebuia organizată faza cea mai delicată: transferarea celor cinci milioane de dolari în schimbul lui Jeffrey Cox.

---

[39] *Vezi SAS 136 „Bombe deasupra Belgradului”.*

El discutase deja despre asta cu Ted Redmond şi conveniseră că un avion trimis de CIA escortat de nişte puşcaşi marini încadraţi de agenţi CIA de la ambasadă transportând banii urma să părăsească Manilla a doua zi dimineaţa, urmând să aterizeze pe aeroportul militar din Zamboanga. Forjele aeriene filipineze puneau la dispoziţia americanilor un elicopter Huey şi echipajul său, care la momentul oportun, va transporta răscumpărarea la punctul ales din Jolo.

În ceea ce priveşte fregata US, Cole care patrula în largul coastei insulei Jolo, urma să trimită patru gunships, elicoptere de luptă, pentru a asigura securitatea zonei. Puterea lor de foc, l-ar descuraja pe Mujib Susokan de la orice gând de escrocherie. Numai elicopterul Huey ar ateriza pentru a proceda la schimb.

Acest plan fusese aprobat de Langley şi Pentagon şi filipinezii nu cunoşteau toate detaliile.

Malko avea impresia că explodează. Îi stăteau în faţă douăzeci şi patru de ore de inacţiune şi angoasă. Mai puteau să apară atâtea necunoscute în acest frumos Kriegspiel! El îşi recapitulă în minte toate elementele şi nu mai vedea nici o măsură de precauţie de luat. În acelaşi timp. Simţea o nevoie acută să sărbătorească acest prim succes. Timid. Roberto îl întrebă:

— Dumneavoastră mai aveţi nevoie de mine în seara asta?

— Nu, mulţumesc, răspunse Malko.

Oricum, el nu avea să-şi petreacă seara în compania şoferului său. La-ntâmplare, el decise să coboare la bar, fiind obligat să-şi limiteze universul la Garden Orchid.

Cu excepţia câtorva jurnalişti, la bar nu era nimeni.

Perlita probabil că făcea masajele în oraş. Nu mai era decât frumoasa Marilyn. Malko chemă camera acesteia pe telefonul interior şi avu norocul s-o găsească.

— Vă invit la o cupă de şampanie, o anunţă Malko. Sunt jos la bar.

Marilyn îl opri cu un râs cristalin.

— Nici să nu vă gândiţi! Dacă află Abdusakar ar deveni nebun de furie. Atunci când sunt aici, n-am voie să văd pe nimeni.

— Îmi pare rău, spuse Malko resemnat.

— Dacă doriţi, îi propuse atunci Marilyn, veniţi dumneavoastră aici. Să bem o cupă de şampanie la mine în cameră. Este mult mai discret.

— O idee excelentă!

El se-ntoarse spre barman şi-i ceru să-i trimită în camera sa o

sticlă de Taittinger Comtes de Champagne rose. Atunci când i se aduse şampania, aşteptă să plece chelnerul, după care luă tava şi se duse să bată la uşa lui Marilyn.

— A sosit şampania pentru doamna, anunţă el atunci când ea deschise uşa.

Metresa guvernatorului izbucni în râs. Îmbrăcată într-o rochie chinezească încheiată până la gât. Extrem de strâmtă şi crăpată într-o parte până la coapsă, ea era foarte sexy. Malko, foarte animat de dorinţa de a-şi uita preocupările, destupă sticla de Taittinger şi umplu cele două cupe. Ei le goliră la unison dintr-o înghiţitură şi Marilyn oftă, încântată:

— Ador şampania. Este unul dintre lucrurile cele mai plăcute din viaţă. Când voi fi bogată, o să am grijă să nu-mi lipsească nici o dată.

— Dar, dumneavoastră sunteţi bogată, surâse Malko.

Marilyn se-ntunecă un pic la faţă.

— Nu, eu trăiesc bine. Asta-i tot. Abdusakar este însurat şi nu se va căsători niciodată cu mine, la fel ca şi alţi „sponsori”. Am bijuterii, dar nu am bani să îmi cumpăr o casă frumoasă.

Pentru a-i mai ridica moralul, Malko îi mai turnă şampanie. Ea o bău şi strănută.

— Este din cauza temperaturii. Îngheţăm aici!

El traversă camera şi deschise uşa de la balcon. Afară era cald încă. Dar era suportabil. Nori groşi se deplasau spre sud şi brusc apăru luna. Foarte jos la orizont. Marilyn se duse lângă el cu tava şi remarcă:

— Este lună plină. La noi se spune că asta aduce noroc.

Ei mai serviră şampanie şi Marilyn se duse în interior pentru a da drumul la radio. Malko sprijinit de balustradă privea cerut gândindu-se la undele invizibile care urcau de la Jolo spre avionul flotei a VII-a. Melodia „Stringers în the Night” se auzea pe terasă. Cu cupa de şampanie în mână, Marilyn se apropie de Malko. Atât de mult încât sfârcurile sânilor ei începură să i se vadă sub rochia de mătase.

— Este foarte romantic, spuse ea surâzând. Luna, muzica, şampania...

Deodată, ea luă mâna dreaptă a lui Malko şi o puse pe coapsa ei, foarte aproape de crăpătura lungă a rochiei.

— Mângâiaţi-mă, spuse ea şi va fi perfect.

Ea ridică ochii contemplând discul strălucitor al lunii, ca şi când atunci l-ar fi descoperit prima dată, în timp ce Malko îşi

plimba mâna de-a lungul coapsei dezvelite. Din întâmplare sau premeditat, ea nu purta nimic pe sub rochie. Ea desfăcu imperceptibil picioarele pentru ca el să poată ajunge mai uşor la sexul ei. El începu s-o maseze cu blândeţe, simţind cum se desface, apoi cum se umezeşte sub degetele sale. Marilyn scoase un oftat uşor şi se sprijini de balustradă. El îi simţi clitorisul întărindu-se sub mângâierea degetelor sale. Marilyn nu mai privea luna. Cu ochii închişi, capul puţin dat pe spate, cu o venă groasă pulsând la gât. Ea respira repede, strângând cupa în mâna dreaptă, cu stânga sprijinindu-se de umărul lui Malko.

Acesta se prinse în joc uitând de propria sa excitaţie. În continuare, el se înfunda mai adânc în sexul ce i se oferea, ca un membru masculin. Marilyn gemu.

— Mai încet! Este prea dur! Mai sus.

El ascultă şi după felul în care bazinul ei venea spre el, înţelese că se apropia punctul culminant. Apoi, brusc, coapsele lui Marilyn se strânseră aşa cum se strâng foarfecele, ea lăsă din mână cupa de şampanie şi cu degetele ei se crispară pe umărul lui Malko şi scoase un mârâit aspru ca de animal. Un frison îi parcurse corpul şi ea se rezemă de el, respirând scurt.

Rămase astfel un lung moment, părând să ignore starea de excitaţie totuşi evidentă a lui Malko. Pe urmă, ea îi adresă un surâs încântător şi spuse:

— Dacă am termina şampania?

Frumos exemplu de egocentrism. Gentleman, Malko îşi înghiţi frustrarea şi atacă cea ce mai rămăsese din şampanie. Stelele şi luna se ascunseseră din nou. Atunci când nu mai rămăsese nici o picătură de şampanie, se degajă cu graţia unei pisici şi oftă.

— Cred c-am să mă culc.

Ea îl conduse pe Malko la uşă, îl sărută scurt pe Malko pe gură şi spuse surâzând:

— Dacă aţi cunoaşte un mijloc pentru a face avere...

*

* *

Începând de la ora patru după amiază, Malko stătea în camera sa în compania lui Roberto sorbind din ochi telefonul. De dimineaţă, el urmări de la distanţă sosirea avionului CIA pe aeroportul militar şi pregătirile pentru transferul în elicopter. La Manilla, Ted Redmond era de asemenea lângă telefon. Operaţiunea Armageddon fusese înlocuită prin Casino, nume de cod ai operaţiei puse la punct de Malko. Începând de la prânz, se

instalase calmul, toate elementele fiind puse la punct. Roberto încercase să obţină legătura cu mobilul remis lui Mujib Susokan, dar acesta era scos din circuit, ceea ce nu era de mirare, pentru că el nu dispunea decât de o autonomie de două ore şi în junglă nu era electricitate.

Peste o oră urma să se facă noapte. Încordat ca o coardă de vioară. Malko număra minutele în sinea sa. Perspectiva petrecerii unei noi nopţi de aşteptare, era insuportabilă.

Telefonul începu să sune la 5,47.

Malko duse receptorul la ureche.

— Ted?

Nici un răspuns. Nu era şeful staţiei de la Manilla, deci nu putea fi decât Mujib Susokan, aşa că-i dădu receptorul lui Roberto.

— Sunt ei!

Şoferul lipi receptorul de ureche. Timp de câteva secunde, el nu spuse nimic, după care Roberto păli şi-i spuse lui Malko:

— Se luptă! Se aud focuri de armă.

El îi dădu receptorul lui Malko şi acesta auzi clar, rafale, explozii, ecourile unei bătălii crâncene. Cu inima strânsă, el îi dădu receptorul şoferului.

— Întrebaţi ce se întâmplă!

— Mujib! Mujib! strigă el. Sunt eu Roberto.

După câteva clipe de linişte întrerupte de zgomotele luptei, o voce urlă în telefon atât de tare că auzi şi Malko.

— Roberto! *Putang Ma Ka! Patyou Ta Ka!*[40]

— Ce este? Ce v-a spus? întrebă Malko tulburat.

— Că o să mă omoare.

Malko avea impresia că i se strânge pieptul într-o menghină. Se-ntâmplase ceva grav. Operaţia Cazino părea aruncată în aer.

Brusc, toate speranţele lor se destrămaseră. Îi venea să plângă de furie. Ce se petrecuse? Înainte de orice, trebuia să-l prevină pe Ted Redmond. Atunci când se eliberă linia, Malko aduse la cunoştinţă vestea cea rea.

— Există o mare problemă. Am pierdut legătura cu Susokan care pare a fi atacat.

— *My God!* zise americanul speriat. Trebuie restabilit contactul de urgenţă. Eu chem Flota a VII-a. Poate au interceptat ei ceva.

Malko închise şi încercă încă o dată să ia legătura cu Jolo, fără să reuşească. Îi venea să vomite. Operaţiunea de salvare a lui

[40] *Roberto! Fiu de căţea! O să te omor!*

Jeffrey Cox. Se transformase într-un coşmar.

— Ce se-ntâmpla în acest moment la Jolo?

Capitolul XVI

De două ore, sub privirea angoasată a lui Malko. Roberto suna la telefon pe toţi cunoscuţii săi din Jolo, rude ale membrilor bandei lui Mujib Susokan, corespondentul local al agenţiei Reuter şi nişte poliţişti. De fiecare dată el obţinea fragmente de informaţii. Doar în final, de la spitalul din Jolo află mai multe şi el îi rezumă lui Malko ceea ce aflase.

— Banda lui Mujib Susokan căzuse într-o ambuscadă atunci când se pregătea să-l atace pe Radulan Sabiron, îi explică el. Ei se aflau pe teren descoperit şi au fost atacaţi de un batalion al armatei care dispunea chiar şi de un elicopter de luptă. Au suferit pierderi grele – vreo douăzeci de morţi şi răniţi. Unul dintre ei, care este îngrijit la spitalul din Jolo. A povestit toată istoria. Mujib Susokan a putut fugi cu o jumătate de duzină dintre oamenii lui.

— Deci ei n-au avut nici un contact cu oamenii lui Radulan Sabiron?

— Nici unul! Nu au avut timp. Poliţia îi aştepta cu arme grele.

Malko era sfârşit. La orice se gândise, numai la asta nu. El îl revăzu pe colonelul Yul în ţinută civilă, observându-l atunci când ieşea de la moscheea Santa Barbara, deci el era răspunzător. Şi când te gândeşti că Ted Redmond îl considera pe superiorul acestuia generalul Domingo drept aliat... Comunicarea prin cele două mobile „protejate” se făcea necodificat şi deci poliţia filipineză asculta fără nici o greutate. Nebun de furie, el îl chemă pe Ted Redmond şi-l puse la curent. Americanul era şi el blocat.

— Nu ştiu cine i-a informat, explodă el. Povestea dumneavoastră este confirmată de interceptările noastre tehnice. O unitate de poliţie din Jolo a decimat grupul lui Susokan, atunci când traversa drumul 302, nu departe de lagărul lui Radulan Sabiron.

— Cel puţin, remarcă Malko. Jeffrey Cox nu poate fi implicat în această afacere.

Era o consolare palidă. Toată speranţa de a-l recupera rapid pe field-officer se ducea pe copcă.

— Eu dau ordin avionului nostru să se-ntoarcă la Manilla cu fondurile, continuă Ted Redmond. Mi-e teamă că de data aceasta, nu vom mai putea întârzia Armageddon. Dumneavoastră aţi încercat tot ce a fost omeneşte posibil.

— Mă voi duce să-l văd pe generalul Domingo, spuse Malko. Dacă filipinezii l-au putut ataca pe Susokan, nu văd de ce n-ar putea face acelaşi lucru cu Radulan Sabiron. Chiar dacă există riscuri pentru Jeffrey Cox.

— Încercaţi să-l convingeţi, acceptă Ted Redmond. Vizibil neîncrezător el însuşi. Pe moment totul se contramandează.

Roberto avea o mutră ca de înmormântare.

— Mujib o să creadă că l-am trădat, spuse el.

Pe moment aceasta era ultima dintre preocupările lui Malko. Toate eforturile sale fuseseră năruite şi el nu vedea soluţii alternative.

— Mergem la Cartierul General al Poliţiei, spuse el.

Pe drum spre Tugfbungan, Roberto remarcă:

— Ar fi trebuit să vă spun că Mujib era un „lost command”.

— Ştiam, spuse Malko. De ce?

— Asta înseamnă de asemenea, că el nu plăteşte redevenţă guvernatorului din Jolo ca alţi comandanţi, îi explică şoferul. Poliţia l-a putut ataca deci, fără să ceară învoirea guvernatorului. Aşa merg lucrurile la Jolo...

Scârbit, Malko nu răspunse nimic.

La intrarea cartierului general fortificat al poliţiei ei trebuiră să parlamenteze zece minute înainte să poată intra. În sfârşit, un locotenent îi informă că nici colonelul Yul nici generalul Domingo nu erau acolo, oferindu-le totuşi ceai în micul birou care servea drept anticameră la general. Ei aşteptară timp de o oră în faţa unei hărţi mari a insulei Mindananao acoperită cu semne cabalistice, până să vina o santinelă să-i informeze că sosea colonelul Yul. Mai trecură douăzeci de minute şi auziră vluf-vluf-ul unui elicopter. Malko ieşi pentru a-l vedea pe colonelul Yul în ţinută de luptă coborând dintr-un Huey împreună cu alţi poliţişti. Malko rămase blocat. În mână, colonelul ţinea mobilul oferit comandantului Mujib Susokan.

Ofiţerul îl văzuse şi înaintă spre el. Cu faţa încruntată.

— Mă bucur că sunteţi aici, spuse el sec. Voiam să vă convoc.

Malko se revoltă şi replică pe acelaşi ton:

— Să mă convocaţi? De ce?

— Din cauza ăstuia!

El i arăta mobilul cu antenă perforat de un glonţ. Iată de ce se oprise atât de brusc... Ei se duseră cu toţii în biroul generalului şi colonelul Yul îl anunţă simplu:

— Eu revin de la Jolo. Am supervizat o operaţiune efectuată de

al 7-lea batalion de poliţie contra comandantului Susokan. Din nenorocire, acesta a scăpat dar cea mai mare parte a oamenilor săi au fost nimiciţi. Noi am găsit acest aparat în posesia sa. Eu ştiu că de la dumneavoastră îl are. După ce aţi contactat acest grup trimiţând la Jolo pe şoferul dumneavoastră, noi v-am supravegheat. Atunci când v-am văzut ieşind din moscheea Santa Barbara am vrut să vă avertizez privitor la interesul pe care noi îl avem pentru această afacere, pentru a vă convinge să renunţaţi.

— Adică? întrebă Malko furios la culme.

— Demult noi plănuim să dăm o lovitură la Jolo pentru a descuraja pe aceşti răpitori de ostatici, îi explică colonelul Yul. Acum, era ocazia. Toată lumea din Jolo a ştiut foarte repede că americanii promiseseră o mare recompensă pentru a-l recupera pe ostaticul lor. Noi ştiam zona unde se găsea Mujib Susokan, aşa că a fost uşor să organizăm o ambuscadă. Operaţiunea a fost încununată de succes. Am recuperat arme şi am lichidat bandiţi periculoşi.

Lui Malko îi era poftă să-i sară de gât... Erau grozavi aliaţii C.I.A.!

— Dumneavoastră de asemenea aţi împiedicat eliberarea lui Jeffrey Cox. Sublinie el cu o voce glacială, eliberare pe care armata filipineză nu este în stare s-o ducă la sfârşit.

Colonelul Yul se-nfierbântă.

— Treaba mea nu este aceea de a elibera ostatici, spuse el tranşant, ci aceea de a face să domnească ordinea. Oamenii pe care i-am lichidat erau periculoşi şi dumneavoastră ştiţi acest lucru. Ei au încercat să vă răpească.

Lui Malko îi venea să-i spună că nu totdeauna poţi să-ţi alegi aliaţii. În Afganistan, americanii se aliaseră cu integriştii musulmani, cei mai mari duşmani ai lor, dar la ce bun?

— De ce nu aţi profitat de acest succes pentru a-l elibera pe Jeffrey Cox?

— Era imposibil, mărturisi colonelul. Nu suntem atât de puternici pentru a-l ataca pe Radulan Sabiron. El are aproape două sute de oameni care sunt adevăraţi luptători. Eu nu puteam risca viaţa oamenilor mei.

El puse în faţa lui Malko aparatul inutilizabil.

— Acesta vă aparţine. Eu nu-l voi menţiona în raportul meu pentru a nu cauza probleme, dar pe viitor să fiţi mai prudent. Jolo este un loc primejdios.

Malko luă mobilul, salută scurt din cap şi ieşi stăpânindu-şi furia. În fond filipinezilor puţin le păsa de ostatici. Imaginea lor fusese destul de şifonată de aceste istorii cu răpiri, aşa încât căutau o mică victorie uşoară.

Roberto îl aştepta fumând nervos lângă Toyota.

— Ne întoarcem la hotel, spuse Malko, încă palid de furie.

Ştia de la Roberto că nobilul acces de morală al poliţiei din Zamboanga se datora unor motive mai puţin ortodoxe decât restabilirea forţei legii. Cu certitudine că el nu se afla la sfârşitul seriei de surprize oferite de filipinezi. Când ajunse la hotel, el îi telefonă lui Ted Redmond pentru a-i relata întrevederea sa cu colonelul Yul. Americanul era deja preocupat de o altă problemă.

— Filipinezii au devenit lei. Îi explică el. Încurajaţi de ceea ce s-a întâmplat azi la Malacagnang, ei vor cu ardoare să organizeze o operaţie militară, cam în stilul a ceea ce noi să facem cu Armageddon, dar mult mai amplă. Mă aştept dintr-un moment în altul ca preşedintele Estrada să ordone o operaţiune masivă asupra Jolo, aşa cum au făcut anul trecut la Mindanao, un tăvălug în care nu s-a luat nici un prizonier.

— Veţi fi prevenit?

Americanul oftă.

— Da, dar cu prea puţin timp înainte! S-au dus timpurile bune de altădată, când filipinezii mâncau din mâna americanilor. Baza de la Subic Bay era închisă şi nu mai existau trupe americane staţionate în Filipine. Cu excepţia câtorva instructori.

— Şi când mă gândesc cât de aproape eram de reuşită, spuse cu amărăciune Malko.

— Dumneavoastră aţi făcut imposibilul, recunoscu americanul şi pentru a smulge cinci milioane de dolari de la Casa Albă n-a fost uşor. Mi-e teamă c-o să fiţi obligat să vă întoarceţi.

Malko nu răspunse. Lui îi repugna ideea de a-l abandona pe Jeffrey Cox, mai ales după ce-i insuflase atâtea speranţe ostaticului.

El coborî la bar şi se instală în faţa unui pahar de vodcă cu gheaţă, încercând să se gândească pe cine să se sprijine. Armata sau poliţia filipineză rămâneau în afară. „Dragon” şi „Dragonito” nu se amestecau iar libienii îşi frecau probabil mâinile de bucurie, iar Ivy Cox era duşmana americanilor şi complice la răpirea soţului ei. El nu avea de ce se agăţa.

*

* *

Malko se trezise cu capul greu din cauza abuzului de Stolychnaya. În seara precedentă, el băuse mai mult pentru a nu se mai gândi la nimic şi reuşise în totalitate. Un duş cald îndelungat, îl puse pe picioare. Seara din ajun fusese un coşmar dar Sun Star, cotidianul din Zamboanga, relata în amănunt operaţiunea purtată contra comandantului Mujib Susokan.

Pe moment, nu-i rămânea altceva de făcut decât să ţină legătura cu Jeffrey Cox prin intermediul filierei Sabina. Malko se ruga din toată inima ca să nu fi fost descoperită valiza în celula ostaticului. Din păcate n-avea cum să afle acest lucru.

Roberto aştepta jos.

— Dumneavoastră aţi citit ziarul? îl întrebă el.

— Da, spuse Malko. O să-ncercăm să-i găsim pe Danag sau pe Sofia Kao. În această după-amiază, vom expedia un nou colet lui Jeffrey Cox.

— Să încercăm la Minpro, sugeră Roberto. Ea se duce adesea acolo dimineaţa cu prietenele ei.

Circulaţia era mereu la fel de haotică şi le trebui mai mult de-o jumătate de oră ca să ajungă în centrul comercial. În sfârşit, o veste bună: grasa Sofia îşi lua ceaiul acolo împreună cu două femei, care se îndepărtară discret, îndată ce-l văzură pe Malko. Acesta afişă surâsul cel mai încântător.

— Eu vă căutam pe dumneavoastră sau pe Danag.

— Pentru ce?

Ea de-abia îşi ridică ochii.

— Aş dori să-i trimit un colet lui Jeffrey Cox prin hovercraftul de azi după-amiază, cu tariful obişnuit.

— Este imposibil, spuse ea scurt.

— De ce?

— Comandantul Sabiron nu mai vrea să autorizeze colete.

— Până când?

Cu mâna plină de inele, Sofia Kao făcu un gest vag.

— Pentru totdeauna. Nu pot să fac nimic pentru dumneavoastră.

Ea se adânci ostentativ în conversaţia cu prietenele şi Malko trebui să bată în retragere, uimit. Era un refuz categoric. Legăturile cu Jeffrey Cox erau definitiv tăiate. El nu mai avea ce face la Zamboanga. Se duse la Roberto care-l aştepta la volanul Toyotei şi-l puse la curent cu situaţia şi întrebă:

— Merită osteneala să-l mai căutăm pe Danag?

— Nu, spuse şoferul. Ea este cea care comandă.

Luptătorii Abu Sayyaf, găsiseră probabil baliza.

— Ne întoarcem la hotel, zise Malko resemnat.

Roberto demară în circulaţia intensă de pe Perusina Street, făcând slalom printre tricicluri. Mini-taxiuri şi pietoni. Ei ajunseră la intersecţia cu Governor Lin Avenue şi Roberto viră la dreapta. La o distanţă de un kilometru se găsea postul principal de poliţie din oraş.

Deodată la intersecţia cu Reyes Street, un triciclu îi tăie calea şi Roberto frână brusc pentru a evita ciocnirea. Sub impactul şocului Malko fu proiectat în spătar şi automag-ul strecurat la centură căzu pe podea şi el se aplecă pentru a-l ridica. În momentul în care se ridica, văzu doi bărbaţi pe o motocicletă care ajunseră în dreptul Toyotei. Cel care era pe şeaua din spate, ţinea în mână un pistolet. Exploziile se declanşară imediat, atât de apropiate încât părură un pârâit mai îndelung.

Parbrizul fu făcut ţăndări şi Roberto scoase un ţipăt şi se prăbuşi pe volan. Malko auzi gloanţele lovind tabla. Cu automag-ul în mână el se ridică şi văzu motocicleta fofilându-se în aglomeraţie şi dispărând. Dintr-o săritură, el se dădu jos din maşină, dar înţelese imediat că nu o va ajunge din urmă. El se întoarse.

— Roberto, eşti O.K.?

Şoferul nu răspunse. Faţa şi pieptul îi erau pline de sânge. El n-avusese timpul să pună mâna pe pistolul de la centură. Fusese omorât pe loc. Nişte gură cască, deja începuseră să se adune în jurul maşinii. Cu pistoletul în mână, Malko se simţea inutil şi scârbit. Era oare mâna lui Mujib Susokan care dorise să se răzbune, sau Radulan Sabiron? Dacă n-ar fi fost prezenţa de spirit a lui Roberto. El ar fi fost probabil mort de asemeni. Doi poliţişti veniră alergând.

— Señor, sunteţi O.K.? întrebă unul din ei. I-aţi văzut pe cei care au tras?

— Nu, spuse Malko cu vocea stinsă.

Privi sângele care curgea pe faţa lui Roberto. Totul pentru o mie cinci sute de pesos pe zi şi o parte din vină îi aparţinea şi lui. El îl blestemă pe colonelul Yul şi pe toate lichelele, pe guvernator şi pe toţi cei care trăgeau sforile din Zamboanga până la Jolo, pentru nişte dolari. Unul dintre poliţişti îl luă politicos de braţ.

— Señor. Veniţi cu noi la Police Station să explicaţi ce s-a întâmplat.

O femeie traversă strada şi puse o cârpă peste faţa masacrată

a lui Roberto, făcându-şi semnul crucii.

*

* *

Jurnaliştii îl înconjurară pe Malko din momentul în care acesta intră în Garden Orchid. Vestea despre atentat se răspândise cu iuţeala fulgerului. El îi îndepărtă şi se urcă în camera sa. El nu mai avea poftă de nimic, dar trebui să facă efortul de a chema Manilla. Ted Redmond îi spuse categoric:

— Nici nu se pune problema să rămâneţi singur în acest cuib de vipere, spuse el tranşant. Oricum acest risc n-are nici un sens. Dumneavoastră singur recunoaşteţi că nu mai este nimic de făcut. N-ar servi la nimic dacă sunteţi omorât sau răpit la rândul dumneavoastră şi afară de asta, operaţiunea armatei filipineze care ne va scuti pe noi să declanşăm Armageddon este iminentă. Casa Albă ester categorică. Nu putem lăsa pe Jeffrey Cox în mâna acestor nebuni. Ei vor reîncepe să-l mutileze şi noi va trebui să îndurăm acest calvar abominabil.

Lui Malko îi stătea pe limbă să-i răspundă că acest calvar nu era egal pentru toţi. Ted Redmond îl făcea să se gândească la avocatul care-şi anunţă clientul: „Noi am fost condamnaţi la moarte”.

Numele lui Jeffrey Cox avea să fie gravat în litere de aur în Book of Honour, cartea eroilor secreţi ai CIA. Colegii lui de la Counter Terrorism Center de la etajul şase al vechiului imobil al Cartierului General al CIA, aveau să-i afişeze fotografia în sala lor de conferinţe. Mama sa ar primi o scrisoare plină de nobile sentimente din partea lui George Tanet – directorul lui Central Intelligence Agency, dar era stupid să mori la treizeci şi doi de ani şi viaţa îl învăţase că eroii erau uitaţi repede.

— De acord, conchise el. Voi lua avionul mâine dimineaţă. Până atunci, vreau să mă duc să duc nişte bani familiei lui Roberto.

— Aveţi dreptate, spuse el, dar nu vă asumaţi nici un risc.

— Aici eşti în pericol în orice moment, chiar şi când respiri, spuse Malko. Atunci când închise telefonul, el realiză ca nu mai avea forţă, că i se tăiau picioarele. De-abia auzi bătăile în uşă. Era probabil chelnerul de la minibar.

— Intraţi! spuse el.

Nu intră nimeni. El traversă camera pentru a deschide şi în crăpătura uşii văzu chipul unei femei. Era Ivy Cox.

Capitolul XVII

Malko se uită la ea stupefiat. El se aştepta la oricine, în afară de ea. Timidă, ea stătea la uşă cu privirea uşor neclară în spatele lentilelor ovale.

— Intraţi, o invită el.

Ea pătrunse în cameră şi surâse puţin crispată.

— Am venit să vă aduc ceva din partea lui Jeffrey, spuse ea.

Cu un gest natural, ea îşi deschise sacoşa pe care o purta suspendată de umăr şi-şi băgă mâna înăuntru. Nimic nu l-ar fi alertat pe Malko, dacă n-ar fi perceput un tremurat uşor al bărbiei sale. Într-o fracţiune de secundă, el realiză neverosimilitudinea acestei situaţii. Nimeni la ora aceea nu se putea întâlni cu Jeffrey Cox, pierdut în jungla din Jolo.

Instinctiv. În momentul în care ea-şi scotea mâna din sacoşă, el făcu un pas înainte şi-i apucă încheietura mâinii lui Ivy Cox. Cu o forţă la care el nu se aştepta, ea îl împinse dar el reuşi să nu-i scape mâna, spre norocul lui. Pumnul ei era strâns pe crosa unui pistolet automat scurt, prelungit cu o surdină. Într-o fracţiune de secundă, timiditatea islamistei se preschimbă în furie. Lăsând din mână sacoşa, ea-i dădu lui Malko o violentă lovitură de picior apoi se aplecă. El scoase un urlet. Ea îşi înfipsese dinţii în încheietura mâinii lui ca o fiară.

Durerea îl făcu să lăcrimeze. Ivy Cox se lupta cu furie pentru a se elibera. Degetul ei crispat apăsă pe trăgaci. Se auzi un pluf sec şi un glonţ sparse sticla unei litografii. Plin de furie, Malko reuşi în sfârşit s-o imobilizeze pe tânăra femeie şi îi suci mâna cu brutalitate. De data asta. Ivy Cox scăpă arma din mână şi Malko cu o lovitură de picior o trimise sub pat. Şi luă în mână propriul pistolet. Aspectul impresionant al automag-ului n-o impresionă pe Ivy Cox. Cu privirea strălucind de furie, ea se aruncă asupra lui Malko cu unghiile înainte. Era o femeie a dracului!

Bineînţeles că el nu trase şi primi în faţă şocul greutăţii ei. Făcându-l să bată în retragere. Ivy Cox încerca să-i scoată ochii. El simţi pe tâmpla sa arsura provocată de una dintre unghii, apoi o mână care-i căuta burta, o încercare vizibilă de a-l castra. Era timpul s-o calmeze. Cu o palmă zdravănă, el o aruncă pe pat şi se aruncă asupra ei. Imobilizând-o cu greutatea lui. Cu faţa ei la câţiva centimetri de a sa. Trăsăturile filipinezei erau

contorsionate de furie. Ea începu să-l înjure, la-nceput în limba ei, apoi în engleză.

— Maimuţoiule! American ticălos! O să vă omorâm pe toţi, o să vă tăiem capul, la fel ca negrului acela înalt.

— Este totuşi soţul dumneavoastră, remarcă Malko.

— O să-l omor cu mâinile mele pentru a şterge aceasta murdărie, scrâşni ea. De fiecare dată când m-atingea, îi ceream lui Dumnezeu să mă ierte...

— De ce te-ai căsătorit cu el?

Cu muşchii maxilarelor tetanizaţi, ea nu răspunse. Ochii i se dădură peste cap şi îşi pierdu cunoştinţa.

Malko se ridică gâfâind şi se lăsă să cadă într-un fotoliu, încă uluit de acest atac. O singură persoană ar fi putut s-o trimită pe Ivy Cox la acest asalt şi anume, şeful ei spiritual Radulan Sabiron, ceea ce însemna că acesta din urmă, foarte probabil, descoperise valiza. Ivy Cox se mişcă în pat, gemu şi se ridică cu privirea pierdută ca şi când nu-şi mai aducea aminte unde se află, apoi îl fixă pe Malko cu privirea-i plină de ură.

— Nu m-aţi violat încă, spuse ea.

— Pentru asta aţi venit? nu se putu el împiedica s-o întrebe.

Ea scăpă printre dinţi o înjurătură în limba tanjug şi se ridică în picioare.

— Chemaţi poliţia! Ei mă vor bate şi mă vor viola. Malko privi îndelung faţa convulsionată de ură a tinerei filipineze. De data asta spoiala fusese definitiv înlăturată. Nu mai rămăsese nimic din timida studentă visând la Eldorado-ul american. Adevărata Ivy Cox se demascase. Era o fanatică vicleană animată de ură care cu bună ştiinţă îl antrenase pe Jeffrey Cox în această capcană, oferindu-i-se pentru a-i adormi vigilenţa. Era un automat al islamului gata să facă orice pentru triumful cauzei.

Ea se uita la Malko cu privirea arzând de ură în spatele ochelarilor. Ce putea face cu această femeie?

După ceea ce făcuse, era uşor s-o predea poliţiei filipineze, dar după aceea? Radulan Sabiron s-ar răzbuna într-un mod oribil sau ar exercita un şantaj pentru a o elibera. Malko îşi supuse că nu era la Zamboanga pentru a lichida gruparea Abu Sayyaf ci numai pentru a-l elibera pe Jeffrey Cox.

Arestarea lui Ivy nu putea decât agrava situaţia field-officer-ului ostatic.

El se duse la uşă. Şi o deschise larg.

— Sunteţi liberă, îi spuse el. Mergeţi să vă întâlniţi cu prietenii.

Ea îi aruncă o privire bănuitoare ca şi când i-ar fi fost frică de o capcană, după care se năpusti spre uşă şi plecă în fugă. El închise uşa şi se duse la baie pentru a dezinfecta cu alcool zgârietura adâncă de unghie care era cât pe ce să-i scoată ochiul. Apoi se duse să ridice pistoletul de sub pat, un mic PPK de calibrul 22 echipat cu surdină fără marcă. Numărul fusese şters cu acid. Fusese fabricat de vreun serviciu. Deodată îi veni în minte o întrebare. Cum trecuse pe poarta magnetică de la intrarea pe culoar cu această armă?

Explicaţia o află repede: ea venise fără armă. Acest pistolet îl găsise la Ismael El Gatroun, în fundul culoarului. Era suficient să se ducă să i-l înapoieze după ce-l va fi ucis pe Malko şi să se ducă acasă la ea. Ted Redmond avusese dreptate atunci când o numise „Poison Ivy”, un robot răufăcător, teleghidat, hrănit din scutece cu laptele fanatismului religios. El se duse să-şi deschidă servieta puse pistoletul înăuntru şi scoase zece mii de dolari, preţul sângelui.

*

* *

Malko îşi privi servieta buclată. El dusese banii văduvei lui Roberto. Avea cu ce să-nceapă o mică afacere. El se simţea obosit. Această traversare a Zamboangei îl aruncase pradă indispoziţiei. Atâtea eforturi pentru nimic... El se gândi din nou la americanul aflat în celulă la o sută de kilometri distanţă în mâinile unor nebuni furioşi. În ciuda eforturilor sale. Field-officer-ul continua să rămână în captivitate.

Telefonul sună şi el ridică receptorul după ce sună de patru ori. Cine putea fi? Perlita? El nu avea poftă s-o vadă. Sau Marilyn?... îi răspunse însă o voce guturală care întrebă:

— Domnul Linge?

— Eu sunt, răspunse Malko surprins.

— Mr. Lee Kwan We ar dori să vă vorbească. Aşteptaţi un moment vă rog...

După câteva secunde de linişte, se auzi o voce aproape imperceptibilă.

— Bună ziua d-le. Linge! Cred că aţi trecut să mă vedeţi în urmă cu ceva timp. Eu sunt Lee Kwan We. Aveţi o scrisoare pentru mine?

Era scrisoarea ce-i fusese dată de frumoasa Ling Sima din Bangkok. Către chinez – patronul triadelor. În caruselul evenimentelor din ultimele zile. Malko îl uitase de tot. Din

păcate, telefonul acesta sosea un pic cam târziu.

— Este exact, spuse el.

— Dumneavoastră aţi întâlnit-o pe prietena mea Ling Sima la Bangkok, mi se pare, continuă chinezul cu o voce delicată.

— Aş fi dorit tare mult să vă văd, continuă Malko, dar mâine plec la Manilla.

Chinezul râse sec.

— Ei bine, eu tocmai m-am întors de-acolo. Aţi fi de acord să trimit pe cineva să ia scrisoarea de la dumneavoastră? Sau aveţi timpul să beţi o ceaşcă de ceai cu un bătrân domn foarte solid?

La urma urmei, Malko nu mai avea nimic de făcut până la plecare.

— Voi bea cu plăcere o ceaşcă de ceai cu dumneavoastră, spuse el.

— Sunt încântat, foarte încântat! spuse cu căldură Lee Kwan We. Vă trimit o maşină imediat.

*

* *

Mercedesul crem se opri chiar sub peron şi un şofer chinez în ţinută „à la Mao” de culoare bleu coborî. Aşteptând în pridvor, Malko înaintă în întâmpinarea lui şi se prezentă şi chinezul îi deschise portiera din spate după care porni imediat.

După zgomotul pe care-l făcu portiera la închidere, un clinchet sec după care se zăvorâseră automat, Malko îşi dădu seama că era o maşină blindată. Şoferul conducea cu abilitate ocolind triciclurile fără nici o ezitare. Atunci când ajunse în faţa proprietăţii lui Lee Kwan We, un scurt sunet de claxon declanşă mişcarea porţilor care se dădură automat deoparte şi de cealaltă. Maşina se opri în faţa unei case elegante stil colonial din lemn cu balcoane mari. În momentul în care şoferul îl conduse pe Malko într-un hol împodobit cu obiecte preţioase, mobile masive din lemn de culoare închisă, de o frumuseţe austeră, un şoarece fugi de sub picioarele sale. Era ceva neaşteptat în acest cadru...

Şoferul dispăru, fiind înlocuit de o tânără chinezoaică cu faţa rotundă inexpresivă, care-l conduse într-un mic salon cu pereţii lăcuiţi în roşu, cu două canapele adânci separate de o masă joasă pe care era instalat tot ce era necesar pentru ceai.

— Bună ziua domnule Linge! spuse o voce din spatele lui.

El se întoarse. În peretele lăcuit, se deschisese o uşă. Lee Kwan We era atât de fragil încât părea gata să-şi ia zborul. Era scund, cu tenul cirotic, părul tăiat scurt, nişte ochi şireţi negri ca

cei ai unui şoarece şi purta un barang[41] alb şi un pantalon negru, el scânteia de inteligenţă.

Strângându-i mâna, Malko avu impresia că strânge un mănunchi de oase.

— Iată scrisoarea care mi-a fost dată de Ling Sima, îl anunţă Malko.

Lee Kwan We deschise plicul, îşi puse ochelarii şi se aplecă asupra ei. După ce îndoi scrisoarea, el spuse pe un ton lejer:

— Văd că aveţi nişte probleme cu gruparea Abu Sayyaf. Am trecut şi eu prin astea.

— Eu plec la Manilla, explică Malko, pentru că a fost imposibil să găsesc o soluţie. De altfel, armata filipineză se pregăteşte să atace Jolo de la o zi la alta.

— Deci, trebuie acţionat repede, conchise chinezul.

Malko îl privi intrigat.

— Dumneavoastră doriţi...

Lee Kwan We surâse misterios.

— Niciodată nu i-am refuzat un serviciu lui Ling Sima. Ea mi-a cerut foarte puţin de altfel. Este însă o femeie extraordinară. Dacă aţi venit să mă vedeţi, înseamnă că puneţi bază pe mine nu-i aşa?

— Este exact, recunoscu Malko, dar am încercat totul şi nu văd cum aţi putea proceda dumneavoastră.

Chinezul râse scurt sec.

— Poate că n-aţi încercat metoda corectă. Eu am rezolvat deja câteva probleme similare pentru nişte coreligionari, mai puţin importanţi, desigur, dar mi-am atins scopurile. Cu comandantul Radulan Sabiron va fi puţin mai dificil, căci este un om crud, psihopat şi fanatic. Dar toţi oamenii au în lume slăbiciunile lor nu-i aşa? Desigur aceasta va ocaziona nişte cheltuieli dar cred că dumneavoastră vă aşteptaţi la asta.

— Evident, spuse Malko. Neştiind ce să mai creadă.

Acum când totul părea pierdut, acest fragil chinez făcea să-i crească speranţele. Dacă triadele îl aleseseră ca patron, înseamnă că el avea nişte calităţi.

Deodată faţa lui Lee Kwan We se crispă şi el se frânse aproape în două. Îi trebuiră interminabile secunde pentru a-şi relua poziţia normală, cu trăsăturile încă crispate de durere.

— Scuzaţi-mă, spuse el cu o voce inexpresivă. La Manilla am suferit o operaţie pentru o tumoare la esofag. A fost foarte greu.

---

[41] *Cămaşă brodată tipic filipineză.*

— Ar trebui să vă odihniţi...

Lee Kwan We dădu din cap.

— N-am timp să mă odihnesc. Pronosticul doctorilor nu-i prea bun – între şase luni şi un an...

El îi comunicase pronosticul despre moartea sa, ca şi cum ar fi fost vorba despre al altcuiva.

— Nu vi s-a făcut chimioterapie? întrebă Malko.

— Este inutil, spuse simplu Lee Kwan We. Am deja metastaze peste tot. Eu iau morfină, dar nu mi-am pierdut minţile, spuse el aproape vesel.

El mai luă o înghiţitură de ceai, tăcu câteva clipe şi spuse cu o voce încă slabă:

— Am să studiez problema. Vreţi să reveniţi mâine la aceeaşi oră? Vă trimit maşina. Noi vom putea discuta un plan de acţiune, cred. Dacă înţeleg bine, trebuie să acţionăm repede.

— Mi-e teamă că da, confirmă Malko ridicându-se.

— Mi-ar fi plăcut să vă reţin la dineu, se scuză Lee Kwan We dar eu aproape că nu mai mănânc. Atunci când vom fi soluţionat această afacere, am să fac un efort, spuse el cu râsul său sec. Vă place bucătăria chinezească?

— Mult! spuse Malko.

El strânse cu precauţie mâna diafană a gazdei sale care-l conduse până la uşă, spunându-i înainte să reintre în casă:

— Pe mâine, domnule Linge.

*

* *

Malko îşi desfăcuse bagajul. Nici vorbă să rateze această ultimă şansă de a-l salva pe Jeffrey Cox. Trebuia convinsă C.I.A. Pe mobilul „protejat” el chemă pe Ted Redmond.

— Nu mai plec, anunţă el.

Şeful staţiei CIA ascultă cu atenţie povestea vizitei la bătrânul bărbat şi-şi exprimă propria părere.

— Eu cunosc reputaţia acestui Lee Kwan We. Este unul dintre oamenii cei mai bogaţi din Mindanao. Este adevărat că el a soluţionat mai multe cazuri de răpiri de chinezi bogaţi cu succes. Eu ignoram legăturile sale cu serviciile secrete chineze, dar asta nu mă miră. Ei utilizează mult triadele. Ling Sima serveşte de multe ori ca om de legătură în anumite afaceri în care sunt implicate serviciile noastre şi ale lor. Şi noi i-am făcut nişte servicii în Tibet.

— Cum asta?

— Refuzând vize unor dizidenţi sau abţinându-ne de la vot la Naţiunile Unite.

Prin faţa ochilor lui Malko, trecu un înger care dispăru ruşinat.

— În orice caz, acest Lee Kwan We pare extrem de motivat de această scrisoare.

Ted Redmond rânji:

— Nu-i o scrisoare ci un ordin. Dacă nu ascultă, el nu va mai putea continua nişte operaţiuni bănoase cunoscute de Serviciile din Pekin. Totul se leagă. Aveţi dreptate. Aşteptaţi până mâine seară! Merită osteneala, dar nu părăsiţi hotelul decât pentru a-l vizita pe el.

*

* *

Malko îşi omorâse timpul aşa cum se putea. Petrecuse o mare parte din timp la piscină. Nu avea nici o noutate de la Jolo. Comandantul Sabiron se înfundase undeva în junglă cu ostaticul lui, anticipând un atac al armatei filipineze. Nu sosise încă ora comunicării mediatice. El urma să reia micul său război cu America atunci când furtuna va fi trecut, cu condiţia ca Jeffrey Cox să nu fie deja executat. În trecut fuseseră necesari nişte ani ca să afle despre soarta anumitor ofiţeri ai CIA dispăruţi în misiune.

Urcând de la piscină, el se întâlnise cu Marilyn în compania amantului ei oficial. Ea-l ignorase pe Malko, ceea ce era normal. Un funcţionar de la recepţie se apropie de el.

— Vă aşteaptă o maşină señor.

Mercedesul blindat era acolo. Malko stătea ca pe jar. Ce-i va spune oare chinezul?

Un bărbat tânăr îl aştepta în pragul casei din lemn. El se prezentă ca fiind domnul Chan. Secretarul lui Lee Kwan We. Malko îl urmă. Ei parcurseră un culoar lung şi strâmt iar tânărul bărbat se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre într-o cameră mică ai cărei pereţi erau lăcuiţi în alb, aidoma unei camere de spital. În centru, luminată de un scialitic. Era o masă de operaţie pe care era întins Lee Kwan We, gol cu un prosop pe abdomen. Malko fu frapat de slăbiciunea sa şi culoarea palidă a pielii. O enormă cicatrice, pornea aproape de la gât şi ajungea la buricul său. Dar cel mai frapant erau acele lungi de aur înfipte în tors şi abdomen, o adevărată perniţă cu ace. Bătrânul chinez întoarse spre Malko o privire aproape sticloasă şi schiţă un surâs crispat.

— Iertaţi-mă pentru felul în care vă primesc, dar am petrecut o noapte foarte proastă şi nu vreau să depăşesc şaptezeci de miligrame de morfină pe zi ca să nu mă ramolesc. Am recurs la acupunctorul meu, numai că sunt obligat să păstrez acele un timp. Luaţi loc! Vi se va aduce ceai. Eu nu pot să-nghit nimic.

Malko se aşeză pe un taburet înalt lângă chinez, impresionat de curajul bătrânului, Lee Kwan We. Acesta din urmă rămase tăcut un moment lăsând să-i scape o respiraţie şuierătoare, apoi spuse cu o voce slabă, nazală:

— Eu m-am informat şi am de-acum toate elementele problemei. Este vorba de o răpire politică, fără cerere de răscumpărare. Comandantul Radulan Sabiron este singurul „politic” din ce a mai rămas din gruparea Abu Sayyaf. El este bine înarmat şi se bucură de protecţia guvernatorului din Jolo, Abdusakar Mariki.

Malko crezu că a-nţeles greşit.

— Dumneavoastră sunteţi sigur de asta?

— Desigur! Toţi comandanţii care operează la Jolo sunt legaţi de guvernator şi îi varsă bani. Numai doi „lost commands” fac excepţie. În schimb aceşti comandanţi sunt avertizaţi despre toate mişcările de trupe şi de toate operaţiunile organizate împotriva lor.

Malko începea să-nţeleagă cauza tuturor eşecurilor sale. Puţin câte puţin adevărata faţă a lumii din Jolo, i se dezvăluia.

— Aceasta face imposibilă o operaţiune contra lui Radulan Sabiron? întrebă el neliniştit.

— Nu, nu, afirmă Lee Kwan We, ci doar un pic mai delicată, asta-i tot. Am luat deja câteva contacte. Dimpotrivă asta va costa un pic mai scump...

— Cum o să procedaţi? nu se putu abţine să-ntrebe Malko, acum prinzând curaj văzându-l pe chinez atât de sigur pe el.

Lee Kwan We îşi agită mâna descărnată.

— Nu vă ocupaţi de nimic! O să vă previn atunci când voi fi în măsură să-l recuperez pe prietenul dumneavoastră Jeffrey Cox.

El pronunţă acest nume cu un uşor şuierat. Lui Malko îi venea să se frece la ochi. Lee Kwan We vorbea despre eliberarea lui Jeffrey Cox ca despre o simplă formalitate. Ori îşi bătea joc de Malko, ori glumea, ori era nebun sau...

— Ce trebuie să fac eu? întrebă totuşi Malko.

Lee Kwan We spuse cu o voce fără intonaţii:

— Am nevoie de trei milioane de dolari, într-un interval de

patruzeci şi opt de ore.

— Dumneavoastră veţi plăti o răscumpărare totuşi?

— Nu, nu, nici o răscumpărare, preciză Lee Kwan We cu vocea sa nazală. Va trebui să fac anumite cheltuieli pentru a convinge anumite persoane. Aceasta este o operaţiune care necesită o logistică mai costisitoare.

— Da, înţeleg, zise Malko.

Chinezul, fără să-i mai acorde vreo atenţie. Îi făcu semn că întrevederea luase sfârşit. Secretarul aştepta în spatele uşii şi-l conduse la Mercedes. Pe drum, Malko neliniştit, se-ntreba care va fi reacţia lui Ted Redmond la cererea chinezului, chiar dacă era ultima şansă de a-l salva pe Jeffrey Cox.

*
* *

— Răspunsul e nu, accentuă Ted Redmond. Nici vorbă să-i dăm în avans trei milioane de dolari acestui chinez. Noi suntem gata să facem multe pentru recuperarea lui Jeffrey Cox dar nu s-aruncăm pe fereastră banii contribuabililor americani.

Şeful staţiei CIA era dezlănţuit. Malko îşi ascunse decepţia răspunzând:

— Este ultima noastră şansă şi dumneavoastră personal aţi recunoscut că Lee Kwan We este serios.

— El face de asemenea parte din triade, scrâşni americanul. Acestea sunt asociaţii de criminali care nu ratează niciodată ocazia să câştige bani. Eu nu vrea ca aceştia să fie banii noştri. De altfel, chiar dacă eu aş fi de acord, nimeni de la Langley nu şi-ar asuma răspunderea să deblocheze o asemenea sumă şi s-o arunce, fără nici o garanţie de succes.

— În acest caz, obiectă Malko, renunţăm definitiv la recuperarea lui Jeffrey Cox.

Ted Redmond întârzie câteva clipe până să dea un răspuns.

— Nu, spuse el. Dacă acest chinez este serios, va accepta să fie plătit după ce-l va fi eliberat efectiv pe Jeffrey Cox. Transmiteţi-i acest mesaj din partea mea.

Uitându-se la aparatul mut din faţa lui, ezită. El putea să aştepte termenul stabilit de chinez pentru a-i comunica „vestea bună”, nu mai exista riscul să-l înfurie pe chinez şi acesta să-l trimită la plimbare, aşa că se hotărî să ia taurul de coarne. El făcu numărul lui Lee Kwan We şi aşteptă aproape un minut. Tocmai când se pregătea să-nchidă, o voce răspunse „alo”.

— Domnul Chan?

— Da, cine?

— Domnul Linge. Am fost acum o oră împreună cu domnul Lee Kwan We şi aş avea nevoie să-i spun ceva. Este foarte important.

După o lungă ezitare, secretarul chinezului spuse cu o voce fără intonaţie:

— Mă duc să văd dacă pot să-l deranjez pe dl. Lee Kwan We.

Urmară câteva momente de tăcere, zgomotul unui transfer de legătură şi Malko auzi vocea nazală a bătrânului chinez.

— Domnul Linge? Ce se-ntâmplă?

Nu era uşor de explicat. Malko îşi expuse problema cât mai diplomatic cu putinţă, punând totul în cârca „sponsorului” său. Lee Kwan We înţelese perfect şi discuţia fu foarte scurtă.

— Domnule Linge, nu pot schimba condiţiile mele.

El închisese deja.

Malko înţelese că nu-l va putea face să-şi schimbe părerea. Aceasta era o chestiune de „prestigiu” şi afară de asta, era greu să exerciţi presiuni asupra unui muribund. Pe de altă parte, el îşi spuse că era inutil să-ncerci să-l rupi pe Ted Redmond din contextul greoaiei administraţii de care depindea.

Ori renunţa la salvarea lui Jeffrey Cox, sau dacă nu. Trebuia să găsească în următoarele patruzeci şi opt de ore. Prin propriile sale posibilităţi trei milioane de dolari la Zamboanga.

Capitolul XVIII

După ultima sa conversaţie cu Lee Kwan We, Malko nu-nchisese ochii toată noaptea. El putea să se scuze, punând totul pe seama refuzului lui Ted Redmond şi să ia avionul spre Manilla, dar nu-i venea să ia această hotărâre. Nu era o simplă divagaţie. El cheltuise multă energie, văzuse moartea cu ochii în două ocazii şi toate astea pentru un om pe care nu-l văzuse în viaţa lui. Ideea de a-l abandona pe Jeffrey Cox îi repugna. Era o chestiune de etică personală, fără nici o legătură cu misiunea sa „oficială”. Nimeni şi în primul rând C.I.A. Care tremura de frica de a-l vedea răpit nu l-ar obliga să plece cu primul avion.

Aşa că toată noaptea căutase o soluţie şi în zori, el întrevedea una, sigur, nu prea uşor de o pune în aplicare. Era o schiţă de soluţie atât de trasă de pâr. Încât ar trebui ca Dumnezeu să fie efectiv pentru ca să meargă. Dacă şi asta eşua, atunci, putea părăsi Zamboanga liniştit şi împăcat cu sine.

Stătu mult sub duş şi coborî. În sufragerie nu era nimeni cu excepţia ziariştilor. El întrebă pe corespondentul special al lui Boston Globe o blondă frumoasă dacă sunt noutăţi.

— Nu, spuse ea. Afacerea este blocată. „Dragon” nu mai are legătură cu comandantul „Robot” care crede că filipinezii îl vor ataca.

Malko mulţumi. Era o informaţie importantă.

După ce bău o cafea proastă, el urcă şi-şi impuse să aştepte ora zece pentru a suna la camera 425. Lui Marilyn îi trebui atât de mult timp să răspundă, că el începu să creadă că a plecat. Ea răspunse în sfârşit cu o voce adormită.

— Sunt eu, spuse Malko. Când ne-am putea vedea?

Marilyn nu manifestă un entuziasm debordant.

— Nu sunt foarte liberă. „El” este în oraş.

— Am nevoie de zece minute pentru a vorbi afaceri, *Serous busuness*, preciză Malko.

Aparent acesta era limbajul care mergea drept la inima metresei guvernatorului din Jolo.

— În zece minute, voi fi în camera dumneavoastră, spuse ea simplu.

*

* *

Cu părul neted ţinut de acul mov, îmbrăcată în trening, lui Marilyn nu-i mai rămăsese nimic din atracţia sa sexuală. Ea se aşeză pe patul lui Malko şi acesta o întrebă imediat:

— Vreţi să câştigaţi două milioane de dolari?

— Ideea aceasta avu nevoie de ceva timp ca s-ajungă în creierul tinerei femei. Ca s-o ajute, Malko preciză: „În jur de nouăzeci de milioane de pesos.” Aşa era mai concret. Marilyn râse un pic forţat.

— Evident! Dar cum? O asemenea sumă nu se câştigă uşor. Eu nu vreau să omor pe nimeni.

— Nu se pune problema să omorâţi pe cineva. O să vă explic planul meu.

Marilyn ascultă atentă ca o şcolăriţă. Când el termină, ea rămase cu capul în mâini, după care îşi scutură coada de cal.

— Pare incredibil! Dumneavoastră credeţi că asta poate să meargă?

— Eu sunt cel care-şi asumă riscul, chiar dacă totul se bazează pe dumneavoastră, sublinie Malko.

— Concret, e, recunoscu ea, el mă sună tot timpul. El o va lua azi de la-nceput iar dacă nu, pot să-l sun eu.

— Ar fi mai mult decât indicat să n-o faceţi... Dar guvernatorul?

— El nu va veni înainte de opt seara. Are nişte şedinţe la Cartierul General al Poliţiei, în afara oraşului.

— Atunci încercăm?

— Încercăm, spuse ea.

*

* *

Sudând ţigară de la ţigară, aprinse cu bricheta sa Zippo placată cu aur. Machiată, cu inima bătându-i mai să-i sară din piept, Marilyn aştepta în faţa telefonului nervoasă ca o tânără căsătorită. În fine. Acesta sună. Ea aşteptă să sune a treia oară pentru a spune „alo” cu vocea sa cea mai sexy.

— Aţi dormit bine? întrebă Ismael el Gatroun.

— Nu prea, spuse Marilyn. Am avut nişte vise.

— Frumos! Ce fel de vise?

Ea râse din gât, cât mai senzual.

— Nu pot să vă spun... Este prea personal.

— Vă rog, insistă libianul. N-am să spun la nimeni. Povestiţi-mi!

Marilyn se răsfăţă câteva clipe „încălzindu-l” progresiv, apoi se

prefăcu a se decide cu un lung oftat.

— Am visat că făceam dragoste, spuse ea în sfârşit cu vocea unei tinere fetiţe.

— Cu cine?

Era aranjată treaba. Muşcase bine din momeală. Ea minţise atâţia bărbaţi că asta fusese ca un joc de copii. Mutarea următoare însă. Era mai importantă era mult mai importantă.

— Nu ştiu, spuse ea languros. Vai! N-ar fi trebuit să vă spun asta.

— Nu cumva eram eu? întrebă libianul înghiţind cârligul şi undiţa cu totul.

— Nu, nu, spuse imediat Marilyn. Nu i se vedea faţa, dar simţeam că e foarte dur. El mă... (Ea se-ntrerupse brusc). Nu trebuie să mai discutăm aşa, ceva. Asta mă tulbură. De când m-am trezit, numai la asta mă gândesc.

Ea tăcu pândind respiraţia sacadată a partenerului de conversaţie, spunându-şi că trebuia să fie excitat ca un nebun.

— Vă doresc, îi şopti Ismael El Gatroun în receptor. Sunt pe punctul să mă masturbez...

— Sunteţi nebun, protestă imediat Marilyn. Nu trebuie să spuneţi lucrurile astea. O să vă-nchid telefonul.

Libianul emise un fel de muget.

— Nu! Nu! Vreau să vă văd.

— Este imposibil, eu ies în oraş.

— Atunci pe mai târziu. Camera dumneavoastră are numărul 425?

— Nici să nu vă gândiţi la asta, spuse ea cu prefăcută spaimă, eu vă las.

— Vin la dumneavoastră! urlă Ismael El Gatroun care-şi vedea mirajul îndepărtându-se.

Marilyn surâse în sinea ei şi spuse foarte repede:

— Ascultaţi! Dacă-mi promiteţi să fiţi cuminte, voi veni în camera dumneavoastră să luăm ceaiul.

— Când?

— Nu ştiu. Eu vă voi face o surpriză. Sunteţi acasă după amiază?

— Aici în camera mea? Voi fi aici da.

— Bine, spuse Marilyn, strecuraţi cheia camerei dumneavoastră pe sub uşa mea, pentru că nu vreau să fiu văzută aşteptând în faţa uşii dumneavoastră. Dar promiteţi să fiţi cuminte?

— V-o jur, spuse libianul în culmea excitaţiei. Pe curând.

Marilyn închise telefonul epuizată. Fusese mai greu decât la televizor în direct. Ea nu-şi revenise încă, atunci când auzi un zgomot de cealaltă parte a uşii sale. Aproape imediat, ea văzu apărând o cheie plată. Ea îşi stăpâni un râs nervos, fiind în starea unuia care după ce a jucat la loto. Vede ieşind câştigătoare primele cifre ale numărului său.

*

* *

Gol, în faţa oglinzii din baie, Ismael El Gatroun se stropi cu parfum. El îşi masă îndelung axilele, apoi partea de jos a abdomenului trase în sus şi în jos pielea sexului, apoi reveni la piept. Aceasta era cea mai frumoasă zi din viaţa lui. După ce strecurase cheia pe sub uşa lui Marilyn, el nu se mai gândea decât la clipa în care metresa guvernatorului din Jolo avea să-l caute. El începu să danseze singur în faţa oglinzii, apoi se mângâie puţin, pentru a verifica alura sexului său în erecţie. Satisfăcut de examen, el îşi puse un chilot raiat din pânză şi un trening alb pe deasupra. Îşi unse cu briliantină părul des, îşi perie mustaţa şi se-ntoarse în cameră. Nu-i mai rămânea decât să aştepte.

Pentru a-şi mai astâmpăra nerăbdarea, el se lungi în pat şi dădu drumul la televizor pentru a vedea un film. Totuşi, el se uită la film, gândindu-se la adevăratul spectacol în care el urma să fie actorul principal, felicitându-se pentru perseverenţă. Din capul locului, el simţise că Marilyn nu era indiferentă la fizicul lui. De data asta, el atinsese momentul cel bun.

*

* *

Din trei paşi, Malko străbătu camera. Tocmai auzise bătăi în uşă. Fără să spună un cuvânt, Marilyn îi întinse cheia lui Ismael El Gatroun cu o lumină veselă în ochii ei negri. Ei nu schimbară nici un cuvânt. Totul fusese convenit dinainte. Malko încuie din nou şi se aşeză în fotoliu. Zarurile fuseseră aruncate şi ce fusese mai greu, trecuse.

*

* *

Ismael El Gatroun se uita la ceas pentru a suta oară. Aşteptarea bucuroasă făcuse loc unei oribile spaime care-i provoca un nod în stomac şi urca în gât. Oare Marilyn urma într-adevăr să se ţină de cuvânt? De zece ori el întredeschise uşa

camerei sale şi inspectă culoarul, dar nu văzu nici o mişcare. El nu îndrăznea s-o cheme pe tânăra femeie, neştiind dacă aceasta era singură. El nici nu se mai uita la televizor şi-şi făcea tot felul de gânduri. Intervenise ceva? Oare îşi bătuse joc de el? Ea păruse atât de sinceră şi de hotărâtă...

Se auzi soneria telefonului şi aceasta produse asupra lui o descărcare electrică. El se năpusti spre receptor.

— Ismael?

Era vocea catifelată a lui Marilyn. Fu cuprins de un val de fericire.

— Da, spuse el. Vă aştept.

— A intervenit o schimbare, şuşoti ea, ca şi când n-ar fi fost singură. Nu pot să vin.

Libianul avu impresia case dezumflă ca un balon pe care-l înţepi.

— Dumneavoastră nu puteţi v... începu el pe un ton plângăreţ.

— Nu, confirmă Marilyn. Sunt obligată să stau în cameră. El trebuie să mă sune. Dar puteţi veni dumneavoastră. El e plecat foarte departe.

Balonul se umflă din nou, imediat, sub efectul fericirii absolute.

— Vin! spuse Ismael cu vocea sugrumată de bucurie.

Dintr-o săritură ajunse pe culoar. Reţinându-şi răsuflarea, el bătu uşor la uşa camerei 425.

Uşa se întredeschise. Perdelele erau trase şi în cameră era semiîntuneric. Marilyn se dădu la o parte pentru a-i face loc să intre.

— Nu v-a văzut nimeni? întrebă ea cu grijă.

— Nu. Nu, spuse libianul cu pulsul la 200.

În sfârşit, ajunsese să-şi vadă visul cu ochii.

Ea încuie cu grijă şi se-ntoarse spre el. Purta o rochie chinezească încheiată până la gât, crăpată într-o parte. Machiată discret, cu gâtul încins de perle, ea îi păru libianului frumoasă ca regina din Saba. El îşi spuse că Allah era mare şi înălţă spre cer o rugăciune de mulţumire. Nu-i venea să creadă ochilor de fericirea care a dat peste el. Fără să piardă nici o secundă, el o cuprinse în braţe, strângând-o mai s-o înăbuşe. Simţindu-i corpul lipit de al lui, el simţi o erecţie imediată. Marilyn se degajă imediat cu un râs şăgalnic.

— V-am invitat să bem un pahar, îi aminti ea. Am preparat whisky.

Ea îi arătă un platou cu o sticlă de Defender „Succes” şi două pahare. Scrâşnind din dinţi, Ismael se mulţumi să bea băutura sa favorită. Era atât de excitat, încât erecţia îi făcea rău. Ca pentru a-i băga un ghimpe în inimă, Marilyn îl învălui cu o privire admirativă.

— Probabil că dumneavoastră faceţi mult sport.

El s-ar fi năpustit, dar se aşeză pentru a-şi disimula erecţia, în timp ce Marilyn turna băutură în pahare. Era prima dată când ar fi renunţat la un Defender cu gheaţă, dar îşi spuse că după o aşteptare de cincisprezece zile, putea să mai rabde câteva minute. Ea nu pierdea nimic aşteptând.

*

* *

Malko ieşi din camera sa, inspectă culoarul dintr-o privire şi intră în camera lui Ismael El Gatroun. Cu un sfert de oră în urmă, Marilyn îl prevenise că-i va cere libianului s-o viziteze în camera ei. Imediat după aceea. Malko îl sunase pe Lee Kwan We. Chan, secretarul îi răspunsese. Malko îi explicase că trebuia să vorbească urgent cu domnul Lee Kwan We. Secretarul îi făcuse legătura cu patronul lui.

— A intervenit o mică schimbare, îl anunţă Malko, atunci când auzi vocea bătrânului chinez la celălalt capăt al firului. Aş dori să reglăm problemele noastre logistice azi, în loc de mâine. Puteţi să-mi trimiteţi o maşină?

Lee Kwan We păru surprins, apoi bucuros.

— Imediat, acceptă el. Şoferul meu va fi acolo într-o jumătate de oră.

— Dacă poate veni şi secretarul dumneavoastră... Să mă aştepte în maşină în faţa intrării hotelului. Eu s-ar putea să întârzii puţin.

— Foarte bine, foarte bine, repetă Lee Kwan We, bucuros. Pe curând!

Când Malko închisese telefonul, se simţea formidabil de calm. El îşi strecurase la centură micul PPK prelungit cu o surdină pe care-l luase de la Ivy Cox, mult mai discret decât automag-ul.

Ajuns la uşa camerei libianului, el introduse cheia în broască. Graţie indicaţiilor lui Marilyn el se duse direct la şifonier. Cinci saci negri legaţi cu un elastic mare, erau îngrămădiţi în partea inferioară. El desfăcu unul pentru a se convinge şi văzu teancurile de dolari, aranjate în ordine. Fără să mai piardă nici o secundă, el luă câte un sac în fiecare mână, deschise uşa de la

terasă şi se strecură discret, pentru a se proteja de privirile indiscrete.

El aruncă o privire în jos şi zări în penumbră tufişurile presărate înaintea faţadei hotelului la parter. Din fericire, seara piscina nu era luminată. El aruncă cei doi saci şi-i privi cum cădeau în tufişuri. Câteva clipe mai târziu, ceilalţi trei erau lângă fraţii lor. El ieşi din camera libianului cu pulsul la 150 şi se duse în camera lui. El deschise uşa care dădea spre terasă şi ieşi aplecându-se spre exterior, lăsă cheia libianului pe tabla terasei vecine, aceea a lui Marilyn şi reintră în cameră. Două minute mai târziu, el era în ascensor.

*

* *

Îngenunchiată lângă Ismael El Gatroun, Marilyn administra libianului felaţia vieţii ei. Niciodată nu pusese atâta sârguinţă la muncă. Ţinând în mână membrul lui impozant, ea-şi plimba limba peste tot unde trebuia, sau, chiar înghiţea membru cu o lungă aspiraţie urcându-l pe libian spre culmea plăcerii, oprindu-se imediat pentru a reîncepe. Ismael scotea nişte zgomote de animal, gâfâind, tremurând din tot corpul Niciodată nu întâlnise o asemenea metresă. Din când în când, Marilyn se oprea din manejul ei şi-i arunca o privire care îi făcea să se topească măduva spinării. Acesta era paradisul descris de Coran. La fiecare atingere diabolică de limbă, el sărea în sus ca electrocutat. Nemaiputând îndura acest supliciu delicios, el îi îndepărtă gura. Cu un râs răguşit, Marilyn care nu păstrase pe ea decât cele trei şiruri de perle, se lungi în pat cu braţele încrucişate şi sânii ridicaţi.

Ismael se lăsă să cadă asupra ei, îi desfăcu coapsele cu o lovitură brutală de genunchi şi o penetră dintr-odată împingând-o în saltea cu sexul său puternic. El era atât de excitat, încât juisă în câteva secunde, lovind-o pe Marilyn ca şi când ar fi vrut s-o rupă în bucăţi. El se prăbuşi apoi epuizat dar cu membrul în stare de erecţie totuşi. Marilyn îi aruncă imediat o privire de reproş.

— Tu mi-ai spus că eşti un amant minunat. Nici nu m-ai făcut totuşi să juisez...

Lovit în propriu-i orgoliu, Ismael se ridică.

— Aşteaptă puţin!

El se aşeză pe spate, o apucă pe tânăra femeie de coada ei de cal şi-i duse gura la membrul încă în erecţie.

— Suge bine, spuse el şi o să vezi cum o să te fac să juisezi.

Marilyn ascultătoare, băgă sexul mare în gură, gândind că lui Malko îi trebuia timp îndelungat să rezolve ceea ce avea de făcut şi dacă Ismael reuşea s-o facă într-adevăr să juiseze, aceasta era ca o mică recompensă pentru conştiinţa profesională.

*

* *

Malko coborî până la etajul la care erau bucătăriile şi împinse uşa care ducea în grădină şi la piscină. Traversă grădina, ajungând la tufişurile aflate sub balconul camerei lui Ismael El Gatroun, luă doi saci şi fugi până la poarta din spate, folosită altădată de Danag şi mai făcu încă două drumuri pentru a lua ceilalţi doi saci. Poarta era legată cu un lanţ zăvorât cu un lacăt, lucru pe care el îl cunoştea. Luă revolverul PPK, îl fixă cu extremitatea surdinei pe lanţ şi la al treilea impact, lanţul explodă. Cele trei zgomote imperceptibile nu alertaseră decât broaştele adăpostite în gardul de mărăcini. După ce dădu lanţul la o parte, el se strecură în aleea care dădea în Governor Camins Avenue. Din nou e transportă cei cinci saci şi îi aranjă de-a lungul peretelui Aleea era neluminată şi nu putea fi văzut. El îi lăsă acolo şi se duse spre stradă, luând-o imediat la stânga. El se afla la douăzeci de metri de peronul hotelului. Mercedesul lui Lee Kwan We era acolo.

Şoferul care se afla lângă maşină, se aplecă spre interior. Domnul Chan, secretarul şi alţi doi tineri chinezi coborâră din maşină şi veniră spre Malko.

— Urmaţi-mă, îi spuse el lui Chan.

Ei nu făcură nici un comentariu descoperind sacii rezemaţi de zid. Trei minute mai târziu ei erau în portbagajul Mercedesului.

Malko instalat pe bancheta din spate între cei doi tineri chinezi, avu un râs nervos. El reuşise imposibilul – să finanţeze cu fondurile serviciilor libiene eliberarea unui agent CIA.

Capitolul XIX

Marilyn avea impresia că era strivită de un tăvălug. Trecuse o oră de când Ismael El Gatroun o chinuia în toate poziţiile posibile, cu atâta abnegaţie încât reuşise să-i smulgă un orgasm. Ei, erau amândoi lac de sudoare. Aparatul de aer condiţionat de la Garden Orchid nu era la înălţimea unor astfel de eforturi. Zăpăcită şi cu dureri în toate mădularele, filipineza îi şopti noului ei amant care încă se mai zvârcolea peste ea cu o erecţie mult mai puţin glorioasă:

— Ajunge! Trebuie să mă pregătesc. Opreşte-te!

Dar aşa cum este greu să opreşti o maşină care merge pe gheaţă, libianului îi mai trebuiră câteva minute pentru a rămâne nemişcat. El, trebuie să fi pierdut aproape două kilograme. Groggy, acesta merse clătinându-se până la baie şi se aruncă sub duş. Marilyn avea impresia că sexul ei nu se va mai putea închide niciodată. Dacă putem spune aşa, ea muncise din greu pentru banii aceştia. Fata aşteptă ca el să iasă din baie pentru a se spăla la rândul ei.

În ciuda stării euforice în care se găsea, libianul realiză totuşi că-i lipseşte ceva.

— Cheia mea este la tine? întrebă el.

Marilyn privi în jurul ei, ridică câteva obiecte, şi în sfârşit trase perdelele.

— Uite-o, spuse ea. O uitasem pe tabla de la balcon.

După ce-şi recuperă cheia, Ismael El Gatroun se întoarse în camera sa ca un zombi, îmbătat încă de plăcere, şi se băga în pat, fără ca măcar să se dezbrace.

După ce rămase singură, ea îşi făcu un duş. În mai puţin de un sfert de oră, era gata. Se îndreptă spre ascensor, traversă holul lui Garden Orchid şi plecă pe jos pe Governor Camins Avenue.

*

* *

Lee Kwan We părea mai bine. Foarte drept, el îl primi pe Malko într-o sufragerie din lemn închis la culoare, luminată de nişte candelabre şi împodobită cu un Buda bucuros întinzând braţele spre cer. Starea aceasta se datora acupuncturii, sau celor trei milioane de dolari? Cei cinci saci fuseseră aşezaţi într-un mic birou unde fuseseră depuşi la sosirea lui Malko. Acesta avusese

grijă să-i spună că doi dintre ei îi aparţineau.

Lee Kwan We nu pusese nici o întrebare, mulţumindu-se să desfacă unul dintre saci şi aruncând înăuntru o privire rapidă. Doar erau între oameni de bună condiţie. Imediat după aceea el îl anunţase pe Malko.

— În seara asta mă simt mai bine. Vreţi să împărţiţi cu mine modesta mea masă?

Asta însemna creveţi cu sare şi piper, câteva dim-sum[42] şi mai ales un Peking duck a cărui piele caramelizată era atât de subţire, fără urmă de carne încât se topea în gură. Masa se termină cu o supă din diverse măruntaie de raţă, totul udat cu ceai. Lee Kwan We mânca delicat ca o pisică şi totodată cu lăcomie, reprimând câteodată o grimasă de durere. După ultima ceaşcă cu ceai, el îi şopti câteva cuvinte servitorului său şi acesta dispăru câteva clipe, după care se întoarse cu o tavă cizelată pe care erau puse două pahare şi o sticlă cu coniac Otard XO. Lee Kwan We avu un râs sec.

— În seara aceasta fac o nebunie, dar vreau să sărbătorim această întâlnire.

Servitorul turnă lichidul de ambră în cele două pahare şi Lee Kwan We îl ridică pe al său.

— Pentru succesul afacerii noastre!

Malko îl imită. Chinezul nu sorbi decât câteva picături de coniac, pe care le savura îndelung. În mod vizibil, el dorea să profite de fiecare secundă care-i mai rămânea de trăit. Malko simţea că bietului om îi ajunsese funia aproape de par şi se stăpânea cu o voinţă de fier.

— Eu vă las să vă odihniţi, îi propuse el.

Lee Kwan We îl opri cu un gest.

— Aşteptaţi! Vreau să vă fac cunoscut rezultatul primelor mele demersuri. V-am acordat încredere şi am iniţiat unele demersuri...

El ţopăi până la intrare cu mâna crispată pe stomac. În afara şoferului, lângă Mercedes mai aştepta un bărbat chinez foarte înalt, cu părul tuns perie şi trăsăturile dure. El se frânse literalmente în două atunci când Lee Kwan We i-l prezentă pe Malko.

— Dl. Bong Tan. Este unul din colaboratorii mei cei mai devotaţi.

Bong Tan efectuă o a doua reverenţă, mai puţin adâncă decât

[42] *Clătite din creveţi sau din carne coapte la abur.*

prima. Malko nici măcar nu avu timpul să se neliniştească pentru banii lui. Unul dintre servitori ieşi din casă cu câte un sac în fiecare mână. Şoferul îi puse în portbagaj.

— Unde mergem? întrebă Malko.

— La hotel Lantaka, răspunse Lee Kwan We. Nu vom rămâne acolo mult timp.

El nu preciză motivul deplasării. Douăzeci de minute mai târziu, Mercedesul se opri în faţa hotelului Lantaka situat pe malul mării, în cartierul Santa Barbara. Ocolit de străini din cauza situării sale în vecinătatea mării, propice pentru răpiri, el avea un aer cochet dat de balcoanele sale albe şi albastre. Malko, Lee Kwan We şi Bong Tan traversară micul hol, ajungând într-o terasă mare împodobită cu multe parasolarii mari, câţiva cocotieri şi un antic tun ruginit la dreapta găsindu-se un bar şi o piscină. O balustradă o despărţea de un embrion de plajă presărată cu pietricele.

Lee Kwan We ajunse la capătul terasei unde pe o scară se permitea accesul la o potecă ducând spre un ponton de lemn putred în lungul căruia erau amarate nişte vechi jonci care păreau să se dizolve în apa rău mirositoare.

Mergând pe nişte trepte care trosneau sub paşii lor. Ajunseră la extremitatea pontonului. Acolo era amarată o joncă mare cu puntea ocupată de o grămadă de cutii şi plase. Ea părea nelocuită, dar deodată din măruntaiele ei apărură şi se aliniară mai mulţi chinezi înclinându-se cu mult respect în faţa lui Lee Kwan We. Bong Tan. Îl susţinu pe acesta din urmă cu solicitudinea unei mame când păşi pe punte. Malko îi urmă din ce în ce mai intrigat. Acolo domnea un miros de motorină şi peşte.

Ei coborâră pe o scară într-un careu prost luminat unde alţi chinezi stăteau la o masă. Aceştia la rândul lor se ridicară şi-l salutară de asemenea pe Lee Kwan We. Toţi erau tineri şi aveau un aer foarte dur Bong Tan avu cu ei o scurtă conversaţie şi Lee Kwan We traduse pentru Malko:

— Totul merge bine.

Malko se-ntreba care era scopul acestei vizite.

— Ce înseamnă că „totul merge bine”? întrebă el.

— Tratativele au început, îl anunţă chinezul.

— Cu cine?

Lee Kwan We emise micul său râs piţigăiat şi preciză:

— Toată familia lui Radulan Sabiron locuieşte pe insula Basilan în jurul localităţii Lantavan. Astăzi, am trimis deci pe câţiva din

colaboratorii mei acolo. Ei au revenit cu toţi apropiaţii lui Sabiron care erau acolo: mama sa, doi copii, un frate, un unchi, nişte veri şi o mătuşă în vârstă.

Din nou el râse sec.

— Nu le ştiu numele pe dinafară. Ei se găsesc aici în această joncă.

— L-aţi răpit? întrebă Malko oripilat.

— Eu i-am invitat să profite de ospitalitatea mea, îl corectă chinezul, sper că pentru scurt timp.

— Radulan Sabiron este la curent?

— Cred că da. Până acum nu am avut contacte cu el.

La urma urmei, era o treabă bună, gândi Malko.

— Cum vă gândiţi să procedaţi?

— Noi o să-i propunem nişte condiţii foarte avantajoase pentru el şi anume, toţi membrii familiei sale, pentru ostaticul american.

— Credeţi că va accepta?

Lee Kwan We dădu din cap.

— Ca şi chinezii, musulmanii au simţul familiei.

— O astfel de negociere poate dura mult, obiectă Malko.

— Nu prea cred, replică chinezul. Această joncă pleacă acum spre Jolo. Ea va sosi acolo în circa cinci ore, pentru că este mai rapidă decât lasă să se vadă. Acolo, Bong Tan va lua contact cu trimisul lui Radulan Sabiron şi pentru a-i arăta bunăvoinţa noastră, i-l va preda pe vărul lui Nadjimi cel care este în spatele meu. Spunând acestea, el arătă spre un sac de iută de talia unui sac cu cărbuni, pus într-un colţ. Tonul chinezului era atât de calm, încât Malko avu impresia că acesta glumeşte.

— Cum? El este în sac? întrebă Malko.

— El e mort, desigur, pentru a putea fi transportat mai uşor. El a fost tăiat de un parang dar poate fi uşor recunoscut.

Văzând expresia îngrozită a lui Malko chinezul preciză imediat:

— Bineînţeles că am ales un văr mai îndepărtat, fără, prea mare valoare în ochii lui Sabiron Este pur şi simplu modul de a-l determina să negocieze mai repede. Ceilalţi membri ai familiei, sunt desigur mult mai preţioşi.

— Dar este abominabil nu se putu abţine Malko să nu remarce.

Lee Kwan We se-ntoarse cu faţa spre el cu faţa total inexpresivă şi spuse cu vocea sa nazală:

— Multe neînţelegeri în existenţă apar din faptul că oamenii nu vorbesc aceeaşi limbă. Şi totuşi este indispensabil dacă vrei să

trăieşti. Eu folosesc o limbă pe care Radulan Sabiron, în ciuda spiritului său frustrat, o va înţelege perfect. Eu am procedat totdeauna la fel în alte cazuri similare cu excelente rezultate.

El râse într-un fel care-i îngheţă sângele în vine lui Malko şi continuă:

— Nu pot crede că Radulan Sabiron va accepta să piardă prematur pe mama sa şi fiul de opt ani.

Malko rămase mut. Pluteau în cea mai neagră oroare. Fără voia sa, declanşase nişte forţe pe care nu le mai putea opri. Ceea ce era mai abominabil, era faptul că Lee Kwan We gândea fiecare cuvânt pe care-l rostea, în această epocă în care se găsea umanitatea. Era echilibrul terorii. Profitând de tăcerea lui Malko, el adăugă:

— O să-mi asigur un „joker” pentru cazul în care Sabiron s-ar arăta un fiu nerecunoscător şi un prost tată.

El comentă imediat:

— Marele strateg Sun Tzu care a scris „Arta războiului” spunea că pacea nu se poate încheia decât atunci când adversarii sunt echilibraţi. Acesta este un foarte bun precept, spuse el convins.

Nu mai era nimic de spus. Malko era grăbit să ajungă la aer. Să fugă din vecinătatea cadavrului tăiat în bucăţi. Lee Kwan We îi ghici gândul.

— Staţi la Garden Orchid, îl sfătui el. Imediat ce simţul familial al lui Radulan Sabiron va precumpăni asupra ideologiei doctrinare, vă voi telefona. Dumneavoastră veţi reveni aici şi echipajul vi-l va preda pe Jeffrey Cox.

— Nu vă e teamă de o reacţie violentă a lui Radulan Sabiron?

Chinezul păru sincer surprins.

— Care? El nu poate întreprinde nimic direct contra mea şi membrii familiei sale nu vor părăsi această joncă care este foarte bine înarmată. Ea va merge aproape de coastele insulei Jolo.

El făcu o grimasă de durere.

— Cred că mă voi duce acasă. Apoi şoferul meu vă va duce unde doriţi.

*

* *

Barcelona Street era pustie. Malko îi spuse şoferului lui Lee Kwan We:

— Aşteptaţi-mă cinci minute!

El coborî din Mercedes şi pătrunse în hotelul Skyparc. Adresându-se funcţionarului de la recepţie:

— Miss Imelda Jackson.

Omul îşi verifică registrul.

— Doriţi s-o anunţ?

— Faceţi-mi mie legătura, ceru Malko.

Funcţionarul deschise telefonul interior şi i-l dădu lui Malko. Vocea lui Marilyn răspunse imediat „alo”.

— Eu sunt, anunţă Malko.

— A mers? întrebă ea temătoare.

— Da! Eu sunt jos.

— Cobor!

Cinci minute mai târziu, ea ieşea din ascensor, abandonând sticla de Taittinger abia începută pe care o comandase ca să nu înnebunească de frică. Ea plăti camera pe care o luase cu câteva ore mai devreme şi-l urmă pe Malko la Mercedes.

— Unde sunt banii? întrebă ea imediat.

— Acolo, spuse Malko arătând cei doi saci puşi pe podea. Acolo sunt două milioane de dolari.

Tânăra femeie închise ochii şi-i strânse mâna lui Malko, mai să-i rupă falangele.

— Este imposibil, murmură ea. Nu credeam c-o să vă mai văd, chiar dacă se termina cu bine. De altfel, nu i-am spus nimic lui Abdusakar. El mă aşteaptă să cinăm la Garden Orchid. Trebuie să fie nebun de furie.

— Unde vreţi să mergeţi?

— La Cotabo. De-acolo, voi lua un avion spre Manilla. Am rude la Cotabo.

— Şi mai întâi?

— La sora mea. Am anunţat-o. Ea mă va duce cu maşina la Cotabo. Ea stă la Baliwasan. O să vă ghidez.

Ea îi explică şoferului unde mergea, după care căzu într-o muţenie desăvârşită. Douăzeci de minute mai târziu, ei opreau în faţa unei case cu tablă roşie. Marilyn se-ntoarse spre Malko.

— Mi-aţi schimbat viaţa, spuse ea. Nu ştiu cum să vă mulţumesc.

— Noroc în continuare, îi ură el. Fiţi atentă!

El o urmări cu privirea îndreptându-se spre casă, cu câte un sac cu un milion de dolari în fiecare mână, după care spuse şoferului:

— Mergem la Garden Orchid.

În timp ce traversa străzile sumbre din Zamboanga el era prada unor sentimente contradictorii. Mai întâi, oroarea pe care o

descoperise pe jonca veche – o tocmeală plină de ferocitate El trebuia să-şi dea seama. Lee Kwan We înainte să ajungă bătrân şi bolnav, devenise şeful respectat al triadelor. În această lume, celebritatea nu se dobândeşte prin diplome universitare.

El revenea totdeauna la chestiunea „mâinilor murdare”. Oare anumite conflicte se puteau rezolva prin „metode normale”? În forul său interior, Malko ştia că era imposibil, dar această violenţă calculată îl revolta. Era o problemă de gene.

Maşina opri în faţa lui Garden Orchid şi el se gândi din nou la manipularea care-i permisese să procure banii pentru recuperarea lui Jeffrey Cocs, recompensând-o pentru colaborarea ei. Din acest punct de vedere, el avea conştiinţa împăcată.

Se-ntrebă dacă libianul descoperise cât îl costase aventura sa galantă. În orice caz, chiar dacă-l suspecta pe Malko, el nu avea o probă şi nu-l va putea ataca direct. Mai trebuia să pună la curent CIA în legătură cu ultimele evenimente. Lui Ted Redmond avea să i se facă părul măciucă aflând metodele folosite de Lee Kwan We. Nu atât din motive de morală, cât din cauza scandalului care s-ar stârni în jurul CIA în caz că afacerea ar ieşi la suprafaţă. Malko îşi spuse că va încerca să-l convingă cum că nu-i vorba de-o operaţiune CIA, din moment ce el însuşi asigurase finanţarea.

Holul hotelului era pustiu şi el urcă direct în cameră şi formă pe „mobilul protejat” numărul lui Ted Redmond.

*

* *

În ciuda eforturilor celor două maseuze japoneze, care-i masau fiecare câte un picior. Abdusakar Mariki nu reuşea să se destindă. Dispariţia lui Marilyn era inexplicabilă. Nimeni de la Garden Orchid nu-i putuse da nici o explicaţie. Lucrurile ei erau în cameră iar ea nu-i lăsase nici un mesaj. Guvernatorul din Jolo căuta în mintea sa ceva care ar fi putut motiva această fugă şi nu găsea nimic, mai ales că tocmai îi oferise un colier de o mie cinci sute de dolari, în afara mobilelor Claude Dalie...

În gândul său începu să mijească un gând: dacă femeia fusese răpită?

— Era un mod de a o face să vorbească. Orice era posibil la Zamboanga.

Neliniştea îl copleşi. În acest institut pentru masaj, Isit Su, aflat la parterul lui Argamet Hotel, la doi paşi de Garden Orchid el se simţea în totală siguranţă. Doi guarzi de-ai săi vegheau în hol în

faţa intrării micului local unde el era masat. El cerea să fie singurul client, pentru a se bucura de liniştea cuvenită rangului său. Deodată auzi discuţii dincolo de uşa cu geam mat care despărţea sala de masaj de hol. Câteva secunde mai târziu, uşa zbură în ţăndări sub greutatea unuia dintre guarzii lui Mariki. Guvernatorul ridică capul derutat şi-şi zări guardul lungit pe jos, cu un parang lung înfipt în spate. Prin deschizătura uşii, îl zări pe al doilea guard chircit pe hol. Cu un pumnal înfipt în şold.

Cele două maseuze japoneze fugiră chiţăind ca nişte şoareci. Guvernatorul sări de pe masa de masaj năpustindu-se spre nişa în care avea hainele şi pistoletul. În acelaşi moment, în sală pătrunseră cinci bărbaţi cu cagule pe faţă. Doi dintre ei aveau în mână câte un mini Uzi şi ceilalţi trei se năpustiră asupra guvernatorului şi, cât ai clipi din ochi, acesta fu înfăşurat într-un prosop şi legat la ochi cu leucoplast. El se simţi ridicat pe sus, transportat în fugă şi aruncat cu brutalitate pe podeaua metalică a unei maşini care plecă imediat.

Când cei de la hotel reuşiră să aducă poliţia, vehiculul care-l transporta pe guvernator dispăruse de mult timp. Iar din trupurile celor doi guarzi se scursese ultima picătură de sânge.

*

* *

Radulan Sabiron cu o scufie de lână înfundată pe ochi, nu era în ziua sa cea mai bună. Unul dintre oamenii săi se-ntorsese din portul insulei Jolo cu sacul care conţinea cadavrul vărului său şi cu mesajul trimis de Bong Tan. Trebuia eliberat ostaticul american, căci altfel familia lui Radulan Sabiron urma să fie decimată. Dacă ar fi fost lăsat, el însuşi l-ar fi tăiat în bucăţele pe Jeffrey Cox. El însă era doar fanatic, nu şi nebun. El ştia că Lee Kwan We era un om feroce care nu ştia de glumă şi afară de asta, fiind stăpânul local al triadelor, dispunea de o rezervă de asasini fără limită, de o reţea de complicităţi multiple şi de protecţia ocultă a întregii comunităţi chineze din Filipine. Era imposibil să-l înfrunţi direct.

Pentru a-şi limpezi mintea. Radulan Sabiron luă un pic de shabu, care-l făcea să plutească. La urma urmei, el dispunea încă de o rezervă de timp. Pentru el nu conta decât mama şi fiul său. El îşi spuse că singura persoană capabilă să restabilească echilibrul era guvernatorul din Jolo, Abdusakar Mariki, căruia îi plătea cu regularitate o dijmă, tocmai pentru a fi scutit de aceste interferenţe.

Capitolul XX

Ismael El Gatroun deschise mecanic şifonierul pentru a lua o cămaşă, nevenindu-i să creadă ochilor, în timp ce pulsul i se accelera. Cei cinci saci negri conţinând cei cinci milioane de dolari reprezentând răscumpărarea, dispăruseră. Avea impresia că este legat de podea, îndepărtă cu febrilitate veşmintele atârnate, cotrobăi prin toate colţurile, ca şi când o zână rea ar fi mutat sacii din loc. Ca un nebun, făcu un ocol al camerei privind chiar sub pat iar în final se lăsă să cadă în fotoliu, cu inima bătând mai, mai să-i spargă pieptul şi cu creierul paralizat. Unde dispăruseră sacii? Încercă să-şi aducă aminte când îi văzuse ultima dată. Era atunci când se schimba pentru a o aştepta pe Marilyn.

Se duse să verifice broasca uşii. Aceasta nu prezenta urme de forţare. Într-o doară telefonă la camera tinerei femei, fără a obţine nici un răspuns.

Incapabil să-şi explice această dispariţie, îşi luă capul în mâini. Dacă nu reuşea să găsească banii, era mai bine să nu mai calce în Libia. Nici o dată şefii lui nu-i vor da crezare că a fost vorba de un furt şi îl vor acuza că şi-a însuşit aceşti bani. Încet, încet, începu să-i încolţească în minte o idee. Singura persoană care fusese în posesia cheii de la camera lui a fost Marilyn. Brusc, i se păru suspectă admiraţia exagerată a tinerei femei. În orice caz dacă era amestecata în această dispariţie, avea să-i sucească gâtul.

Însufleţit de o furie rece. El luă un Colt 38 dintr-un sertar. Îl strecură după betelia treningului şi ieşi.

Ancheta fu repede efectuată. Marilyn nu mai apăruse din ajun iar Ismael nu era singurul care o căuta. Amantul ei oficial făcuse un scandal teribil la Garden Orchid pentru că nu-i putuse spune nimeni unde se dusese.

El îl întrebă pe gardianul însărcinat cu securitatea celui de-al patrulea etaj. Acesta însă nu văzuse nimic suspect. O văzuse pe Marilyn coborând, intrând în ascensor, dar fără a avea nimic în mână.

Libianul află de la bodyguard despre răpirea guvernatorului din sala de masaj unde mersese să se destindă în seara precedentă răpire sângeroasă din care rezultaseră doi morţi.

Starea de tensiune din oraş era considerabilă. Libianul, obsedat de banii săi, ridică din umeri. Toţi aceşti saci nu zburaseră...

Coborî ca să cerceteze grădina şi crezu că va face infarct. Chiar sub terasa lui tufişurile erau strivite, ca de nişte obiecte grele. Libianul ridică capul şi înţelese totul. În timp ce i se dăruia cu abnegaţie, ticăloasa trimisese pe cineva în camera lui pentru a fura banii. Abătut se întoarse în hol. Unde se întâlni cu „Dragon”, care la rându-i părea îngrijorat.

— Vă căutam, îi spuse colonelul filipinez. Am şi ştiri bune, dar am şi ştiri rele. Mai întâi cele rele: sursele mele îmi spun că este iminent un atac asupra insulei Jolo.

— Bine, mormăi libianul ale cărui gânduri erau acum departe de toate acestea.

— Vestea bună, continuă „Dragon” este aceea că am restabilit contactul cu „Robot”. El este de acord să efectuăm schimbul astăzi, la începutul după amiezii, deci vom merge să luăm banii imediat.

Ismael îi aruncă o privire inexpresivă.

— Nu mai am banii, mărturisi el. Mi s-au furat.

„Dragon” ridică din umeri.

— Cum vi s-au furat? Cine?

Libianul prăbuşit sufleteşte dădu din cap.

— Nu ştiu, dar cred că-i Marilyn, metresa guvernatorului Mariki.

— Ce vă face să credeţi asta?

— Nu aş putea să vă spun.

Părea ameţit. „Dragon” îl privea consternat.

— Dacă nu există banii, nu va fi nici un schimb de ostatici, spuse el. Comandantul „Robot” va fi furios. Acest lucru este supărător pentru viitor.

Ismael îi aruncă o privire tristă. Măcar dacă s-ar fi gândit să verifice dacă sacii mai sunt la loc după şedinţa lui cu Marilyn... Era însă prea epuizat de sex, ca să se mai gândească la toate astea.

— Guvernatorul a fost răpit ieri seară, continuă „Dragon”. Credeţi că asta poate avea vreo legătură?

Ismael nu se gândea la asta iar problema puţin îl interesa. El avea de făcut o treabă urgentă, şi anume să-l anunţe pe şeful său, Rajab Azzarouk despre catastrofă. Lăsându-l pe filipinez singur în mijlocul culoarului, porni spre lift.

*

* *

Malko nici măcar nu coborâse pentru a lua micul dejun, de teama de a nu pierde telefonul lui Lee Kwan We. Îi dăduse chinezului atât numărul de la mobilul lui, cât şi pe cel „protejat”. Ziarul Sun Star povestea cu lux de amănunte despre răpirea guvernatorului, publicând fotografiile celor două gărzi de corp ucise. Toată lumea se întreba cine putuse comite o asemenea operaţiune. Erau menţionate „lost commando” geloase pe celebritatea grupării Abu Sayyaf şi în acelaşi timp, vrând să câştige ceva bani.

Nu fusese formulată nici o cerere de răscumpărare.

Malko lăsă pe masă Sun Star-ul, edificat. Acesta era „Jokerul” lui Lee Kwan We. Se putea spune că joacă tare chinezul. Soneria mobilului „protejat” îi propulsă lui Malko un jet de adrenalină în artere. Văzând numărul afişat realiză că este Ted Redmond.

— Am veşti foarte proaste. Începu acesta din urmă. Filipinezii atacă mâine în zori. Începând cu un bombardament masiv în zonele în care se găsesc luptătorii Abu Sayyaf. Cum ei vor trage de la 5000 de picioare, acest atac este lipsit de precizie. Dumneavoastră aveţi ştiri de la chinez?

— Nu, mărturisi Malko, dar o să-l alertez imediat.

— Dacă problema nu se rezolvă în următoarele ore. Jeffrey Cox urmează să fie strivit de bombe sau executat de răpitorii lui…

— Îl contactez imediat pe Lee Kwan We, îl asigură Malko. Acesta trebuie să fie de asemenea conştient de pericol.

Pentru moment, şeful staţiei C.I.A. nu vorbise nimic despre condiţiile atroce ale schimbului, preferând să rămână în afara acestei grozăvii, cu preţul de a pretinde că el nu a fost informat. Imediat ce el închise telefonul, Malko îl sună pe bătrânul chinez, care îi răspunse imediat. Nu-i lăsă timpul pentru a-i împărtăşi neliniştea sa.

— Tocmai mă pregăteam să vă propun să luăm ceaiul, spuse Lee Kwan We cu o politeţe distinsă. Pot să vă trimit maşina mea?

*

* *

Lee Kwan We părea perfect. Liniştit, instalat într-una din canapelele lui din micul salon roşu. Malko remarcă statura sa mică, picioarele sale neatingând solul în această poziţie. Chinezul turnă ceaiul lui Malko după care întrebă foarte monden:

— Aţi petrecut o dimineaţă plăcută?

S-ar fi părut că ei nu aveau ce discuta altceva decât să facă schimb de politeţuri. Malko bău puţin ceai fierbinte, apoi întrebă:

— Sunteţi la curent cu asaltul asupra insulei Jolo?

— Desigur, dar aceasta nu afectează negocierile, spuse chinezul netulburat.

— Faptul că ar putea fi omorât de o bombă filipineză nu reprezintă o binefacere pentru Jeffrey Cox. Este acelaşi lucru dacă l-ar executa Radulan Sabiron.

Bătrânul chinez ronţăi un biscuit şi îşi permise un râs piţigăiat.

— Nici nu se pune problema, afirmă el. Am aflat ce zone vor fi bombardate mâine, iar aceea în care se găsesc prietenii noştri nu este indusă.

Trebuia să ai mult sânge rece pentru a defini ca „prieteni” oamenii a căror familie te pregăteşti să o masacrezi. Malko îndrăzni un atac direct.

— În ce stadiu sunt negocierile?

— Avansează, avansează, afirmă Lee Kwan We. Radulan Sabiron este foarte încăpăţânat, dar avem o rundă de negocieri astăzi. Cred că aceasta va debloca situaţia.

Malko preferă să nu întrebe în ce va consta „runda”.

Bătrânul chinez se ridicase, marcând astfel sfârşitul întrevederii. Îl conduse pe Malko până la uşă. În momentul despărţirii luându-l de mână:

— Nu vă temeţi, spuse el. Nu am ratat nici o dată o afacere de acest gen. În afară de asta nu aş vrea ca prestigiul să scadă în ochii doamnei Ling Sima.

Malko se instală pe pernele moi ale Mercedesului, furios pe neputinţa sa. După ce declanşase oroarea, el se vedea în rolul unui spectator la o mascaradă sângeroasă.

*

* *

Marea joncă stătea nemişcată în soare, fixată de o ancoră plutitoare la o milă vest de Jolo. O parte a echipajului dormita sub căldura înăbuşitoare. În partea din faţă. O prelată ascundea o mitralieră de calibrul 12.7 gata să intre în acţiune. Un telefon instalat pe punte sună. Bong Tan ridică receptorul. Conversaţia în limba chineză fu foarte scurtă.

După ce închise, Bong Tan coborî în careu şi deschise uşa care ducea spre cala în care se aflau oamenii răpiţi la Basilan, legaţi fiecare separat. Rămăseseră doar cinci: mama lui Radulan Sabiron. Fiul acestuia legat de ea, fratele lui, un unchi şi o soră.

Ostaticii erau speriaţi. De fiecare dată când Bong Tan intra în cală, însemna că unul dintre ei trebuie să moară. Indiferent, chinezul cel înalt îl împinse pe unchi spre uşă.

— Urcă pe punte, ordonă el cu o voce uniformă.

Fiind cu mâinile legate la spate acesta nu putea scăpa. Afară de asta, pe punte veghea echipajul. Bong Tan se întoarse spre grupul de prizonieri rămaşi înghesuiţi în fundul calei şi-l forţă să se ridice pe Abduraji, tânărul frate al lui Radulan Sabiron, împingându-l spre scară.

Clipind din ochi sub soarele strălucitor, cei doi prizonieri ajunseră pe punte.

— Mi-e sete. Daţi-mi ceva să beau, îi rugă bătrânul bărbat.

— O să-ţi dăm să bei, spuse Bong Tan împingându-l pe prizonier în faţa lui.

În trecere luă un parang ascuns sub o prelată şi cu un gest precis, îl înfipse în ceafa bătrânului, cu toată puterea. Lama grea se înfipse ca în brânză, tăind vertebrele cervicale, detaşând aproape capul de trupul care se prăbuşi inundând cu sânge lemnul deja murdar.

Chinezul se întoarse. Abduraji, fratele lui Radulan Sabiron privea cu ochii ieşiţi din orbite, cu gura deschisă şi mut de spaimă. Tânărul se întoarse într-o patetică tentativă de fugă, dar asta îl favoriza pe Bong Tan. Din doi paşi el îl ajunse şi ridică parângul. Lama îi tăie gâtul dintr-o parte iar tânărul căzu cu un horcăit oribil. Bong Tan aruncă parângul pe o grămadă de frânghii după care dădu un ordin marinarilor. De fel el nu era un om crud, dar ştia că negocierile sunt câteodată dificile. Fără nici o emoţie, marinarii începură să-i dezbrace pe morţi cu lovituri ample de parang, la fel cum făceau cu peştii pe care-i prindeau.

*

* *

Ismael El Gatroun stătea prăvălit într-un fotoliu. Telefonul îl făcu să tresară. Ridică receptorul şi auzi vocea şefului lui, Rajab Azzarouk. Acesta se întorsese la Manilla, neputând suporta confortul precar de la Zamboanga, şi profitase pentru a-şi comanda câteva canapele din piele lăcuită deja Claude Dalie, expuse în magazinul de la parterul hotelului său. În Libia nu se putea găsi prea mare lucru. Rajab Azzarouk părea furios.

— Mi-a telefonat „Dragon”, îi comunică el. Ce fel de glumă este asta referitoare la bani?

Ismael El Gatroun înghiţi în sec.

— Nu-i o glumă.

El îi povesti cele întâmplate, inclusiv povestea cu cheia. Azzarouk nu făcu nici un comentariu. Cu o voce foarte calmă el îi spuse:

— Ismael, trebuie să recuperezi aceşti bani chiar azi. Am primit ordine de la Tripoli. Trebuie să ne întoarcem mâine cu ostaticii.

El închise înainte ca Ismael să poată plasa vreun cuvânt. Acesta din urmă se cufundă în gândurile sale. Şeful lui nu crezuse nici un cuvânt din cele ce-i spuse. El credea pur şi simplu că Ismael furase banii.

Libianul rămase o lungă perioadă de timp postat, în fotoliul său. În final se sculă. Se scutură, apoi îşi luă sticla de Defender „Succes” începută. Dădu pe gât conţinutul, neoprindu-se decât când aceasta fu goală. După aceasta se lungi pe pat, luă revolverul de la cingătoare fixând extremitatea ţevii sub bărbie şi apăsă pe trăgaci.

*

* *

Lee Kwan We vorbea cu o voce uniformă, cu mâinile aşezate pe masă. În faţa lui se afla guvernatorul din Jolo, care încadrat de doi chinezi impasibili era obligat să îl asculte. Bătrânul chinez era una dintre persoanele de care nu se putea atinge. Nimeni altul decât Lee Kwan We nu ar fi îndrăznit să-l răpească şi să-l şantajeze. Ceea ce îi propunea era simplu: ori guvernatorul colabora cu el, ori beneficiarii chinezi de produse agricole din banii cărora trăia insula Jolo, căutau alţi filipinezi.

Chinezul se scuzase îndelung pentru forma violentă în care îl „convocase” pe guvernator, dar timpul îl presa. În plus, preciză el, urma să plătească „preţul sângelui” pentru familiile celor doi paznici ucişi.

În final Lee Kwan We ordonă să fie adusă o sticlă de Otard XO şi ciocniră pentru a pecetlui acordul lor, bătrânul chinez precizând că de acum înainte guvernatorul din Jolo urma să primească un mic procentaj din fructele cumpărate de chinezi prin mijlocirea exportatorilor. Abdusakar Mariki îşi spuse că totuşi Lee Kwan We era un bărbat care ştia să trăiască. Răpirea de la institutul de masaj nu mai era decât o amintire urâtă. Mai rămânea o pată neagră: Marilyn. Era evident din păcate, că Lee Kwan We nu avea nimic de a face cu această despărţire.

*

* *

Malko fusese trezit în zori de zgomotul produs de avioanele care decolau din vecinătate pentru a bombarda insula Jolo. De la balconul camerei sale le putea vedea ridicându-se încet de pe o pistă aflată la o distanţă de patru sute de metri. Începuse ofensiva armatei filipineze.

În ciuda asigurărilor date de Lee Kwan We, el nu era liniştit în privinţa sorţii lui Jeffrey Cox. După plecarea primului val, el îl sună pe Ted Redmond pentru a-l pune la curent. Americanul nu era prea optimist.

— Dumnezeu ştie ce se petrece acum la Jolo, oftă el. Insula este invadată de militari, portul este blocat, comunicaţiile telefonice întrerupte. Cum va putea întreprinde ceva chinezul dumneavoastră?

— Nu-mi pot da seama, mărturisi Malko. Sper să nu-şi fi supraevaluat forţele. Apropo! Ismael El Gatroun s-a sinucis ieri seara. Nu se vorbeşte decât despre asta la hotel.

Americanul nu făcu nici un comentariu, necunoscând cauza acestei sinucideri neaşteptate, dacă era să-i dea crezare lui Malko.

— Telefonaţi-mi dacă apar noutăţi, spuse el simplu.

*

* *

Valuri de bombardiere se succedau fără încetare, nezăbovind la sol decât timpul necesar pentru a încărca bombe. Fiecare dus-întors lua circa patruzeci de minute. Radio Zamboanga le însoţea cu comentarii flotante, fără a da nici o informaţie precisă. Armata impunea un black-out complet şi toţi jurnaliştii stăteau la Southern Command fără a obţine mare lucru.

Deodată Garden Orchid se golise. Malko se uită la ceas. Era ora trei. Timpul trecuse încet. Telefonul din cameră sună.

De această dată era Lee Kwan We.

— Am veşti bune, comunică el dintr-odată. Am ajuns la un acord cu Radulan Sabiron. Prietenul meu Abdusakar Mariki este în drum spre Jolo pentru a face schimbul. Comandantul Sabiron are încredere în el, iar asta va uşura treaba.

— Dar cum veţi proceda? obiectă Malko. Jolo este înţesat de armată, iar portul este blocat.

Lee Kwan We râse din nou piţigăiat.

— Noi nu trecem prin port, iar guvernatorul este foarte puternic la Jolo. Nu vă faceţi griji.

Malko preferă să nu întrebe câţi dintre membrii familiei islamistului supravieţuiseră negocierilor. El respingea undeva într-o zonă moartă a creierului tot ceea ce era în legătură cu această mârşăvie. Un pic mai liniştit, el se duse pe balcon pentru a privi baletul aparatelor de zbor. Erau Hercules şi elicoptere. Un potop de fier şi foc era pe punctul de a se abate asupra insulei Jolo.

Reluă aşteptarea. La sfârşitul zilei operaţiunile militare se răriră. La filipinezi nu se făcea război pe timpul nopţii. Începând cu ora nouăsprezece se reinstală liniştea. Televiziunea arătă nişte imagini cu militari debarcând în portul Jolo, avioane făcând plinul cu bombe la Zamboanga şi câteva coloane de blindate filmate de departe, tot la Jolo. Nici un jurnalist nu fusese autorizat să se ducă în interiorul insulei. Militarii comunicau ce voiau ei.

La ora nouăsprezece, telefonul sună din nou. De astă dată era secretarul lui Lee Kwan We, care după ce se prezentă spuse direct:

— Domnul Lee Kwan We vă sfătuieşte să mergeţi la hotelul Lantaka în jurul orei douăzeci.

El închise fără a-i da lui Malko timp să mai întrebe ceva. Acesta la rându-i îl sună pe Ted Redmond.

— Dacă Jeffrey Cox soseşte într-adevăr acum, spuse el, ce voi face? Probabil că nu este într-o stare fizică prea bună şi nu-l pot duce totuşi la Garden Orchid.

— Dacă lucrurile se petrec cum trebuie, spuse imediat americanul, sunaţi-mă imediat. Nu se pune problema să-l las să zăbovească la Zamboanga. Voi trimite un avion care să vă ia în câteva ore, aşa că tot va trebui să se culce la Zamboanga. Voi cere ca un avion să fie gata de plecare în orice moment.

— De ce nu-i cereţi să decoleze imediat?

— Pentru că am avut prea multe decepţii, spuse el după un scurt moment de tăcere.

*

* *

Malko stătea în picioare la capătul vechiului ponton de lemn din faţa hotelului Lantaka contemplând marea. Valurile clipoceau blând lovindu-se de stâlpii din lemn. Din joncile amarate în acest miniport nu venea nici un semn de viaţă, în spatele lui, la hotelul Lantaka nu erau decât câteva ferestre luminate. Aerul era călduţ. De mai multe minute urmărea din ochi luminile unei

ambarcaţiuni care părea să se apropie, contrastând cu cele care erau în zonă. Pur şi simplu nu-i venea să creadă că Jeffrey Cox fusese eliberat.

Desluşi zgomotul făcut de motorul Diesel şi reuşi să distingă în întuneric contururile unei jonci mari care se apropia de ponton, venind dinspre sud. Aceasta era încă prea departe pentru a-şi da seama dacă era cea pe care el o văzuse împreună cu Lee Kwan We. Totuşi pulsul prinse a-i creşte vertiginos.

Dacă era totuşi adevărat?

Se întoarse. Pontonul era în continuare pustiu. Automag-ul era totuşi la locul lui, la centură.

Zgomotul motorului se apropie. Acum jonca aluneca încet spre ponton şi cu o precizie perfectă se lipi de acesta cu o viteză foarte redusă. Se auziră câteva trosnete de scânduri, după care pe punte îşi făcu apariţia un marinar având în mână capătul unei frânghii. Acesta sări pe ponton. În câteva clipe manevra de amarare se termină. Malko se apropie. Marinarul era chinez. Dispăru imediat înăuntrul ambarcaţiunii.

Cu pulsul ridicat la 150, Malko ezita să sară pe puntea joncii. Apoi apăru o altă siluetă pe scară, iar Malko îl recunoscu pe Bong Tan. „colaboratorul” lui Lee Kwan We. El se întoarse pentru a da mâna cuiva. Malko văzu apărând pe punte şi păşind încet – ca într-un film proiectat cu încetinitorul – un bărbat de talie înaltă, cu braţul stâng în eşarfă. Îmbrăcat cu o cămaşă albă şi pantalon de culoare închisă, bărbos, cu părul lung şi umerii largi. Acesta traversă puntea mergând ca un bătrân, cu paşi mici. Când trecu pe lângă farul de la babord. Malko observă că era negru. Acesta era Jeffrey Cox.

*
* *

Malko înaintă şi-i întinse mâna field-officer-ului C.I.A care tocmai trecuse bastingajul. Ajutat de Bong Tan şi se oprise la extremitatea pontonului.

— Domnul Jeffrey Cox?

Negrul îşi coborî ochii asupra lui. Părea a fi într-o stare de prostraţie aidoma unui zombi. Îi trebuiră mai multe secunde pentru a articula cu voce slabă:

— *Yes, I am Jeffrey Cox. Who are you?*

— Sunteţi salvat. În câteva ore veţi fi la Manilla. Cum vă simţiţi?

— O.K., sunt O.K., spuse el mecanic. Aş dori să fac o baie...

— Nici o problemă, spuse Malko, dar mai întâi trebuie să fac ceva.

Cu febrilitate el formă pe mobil numărul de telefon al lui Ted Redmond.

— Misiunea s-a rezolvat. Jeffrey Cox este cu mine. El pare a fi sănătos.

— Lăsaţi-mă să vorbesc cu el.

Malko îi întinse mobilul lui Jeffrey Cox. Conversaţia acestuia cu Ted Redmond fu scurtă. Câteva monosilabe, apoi el îi înapoie aparatul lui Malko.

— *My God!* Nu mai credeam în minunea asta, exclamă Ted Redmond. Bravo! De două ori bravo! Îl sun imediat pe generalul Domingo pentru a vă trimite o maşină. Nu vă mişcaţi din locul în care aşteptaţi. Un avion va decola într-o jumătate de oră. Va sosi la Zamboanga în cel mult două ore. O să-i spun lui Domingo să vă ducă direct la VIP-roomul aeroportului unde veţi rămâne sub o pază serioasă până la decolare.

— Perfect, spuse Malko. O să aşteptăm pe terasa hotelului Lantaka, unde avem pe ce ne aşeza.

Închise telefonul şi-l luă de braţ pe Jeffrey Cox.

— Veniţi, domnule Cox. Vor veni foarte repede să ne ia.

În momentul în care se îndepărtau, Bong Tan îi întinse un pachet, o cutie pătrată aidoma celor folosite pentru băuturile răcoritoare, învelită în folie de aluminiu.

— *This is a gift from Mr. Lee Kwan We,* spuse el, a *nice fruit from Jolo*.[43]

Malko mulţumi. Trebuia să fie un durian, fruct după care chinezii se dădeau în vânt. El luă pachetul şi se depărtă pe poteca spre Lantaka. Ajuns la terasă, el se întoarse. Jonca dispăruse. Îl instală pe Jeffrey Cox într-unul din fotoliile din lemn de palmier ale barului pustiu. Tânărul american părea drogat, incapabil să vorbească. Malko îl întrebă dacă vrea să bea ceva dar el refuză. Tot ce dorea era să facă o baie. Abia trecu un sfert de ceas şi terasa fu invadată de o grămadă de poliţişti.

De această dată lui Jeffrey Cox nu i se mai putea întâmpla nimic.

*
* *

Generalul Domingo îşi făcuse treaba. Aeroportul din

[43] *Acesta este un cadou din partea domnului Lee Kwan We. Un fruct suculent din Jolo.*

Zamboanga era plin de uniforme. Un cordon de poliţişti echipaţi cu armament greu înconjura micul salon VIP unde Malko aştepta avionul C.I.A. în compania lui Jeffrey Cox. Acesta părea în stare de şoc. Incapabil să susţină o conversaţie. Din pansamentul de la mâna stângă ieşeau patru degete care aminteau de amputarea suferită. Un căpitan al poliţiei se apropie de Malko.

— A sosit avionul dumneavoastră, señor. Puteţi să vă îmbarcaţi.

Malko îl luă pe Jeffrey Cox de braţ. Acesta ascultă ca un automat.

Îi urma un poliţist cu valiza lui Malko şi cutia primită de la Lee Kwan We. În faţa clădirii ei descoperiră un Learjet, oprit, cu motoarele în funcţiune. Cinci minute mai târziu, aparatul rula pe pistă. Jeffrey Cox închisese ochii şi părea că doarme.

*

* *

În ochii albaştri ai lui Ted Redmond, de obicei atât de duri, strălucea o lumină jucăuşă. Ca pentru a nu face o notă aparte, cerul era senin şi un soare radios strălucea deasupra Manillei. Jeffrey Cox era supus unor teste de către medicul ambasadei. Aparent, în afară de câteva kilograme bune în minus, o uşoară dizenterie şi degetul amputat, el părea a fi sănătos. Cu excepţia mamei sale şi a celor de la Langley, nimeni nu ştia că fusese eliberat. La Jolo, bombardamentele aeriene continuau, întărite cu tiruri de artilerie. Diverşii combatanţi refugiaţi prin tuneluri sau grote nu mai dădeau semne de viaţă.

Ted Redmond puse ochii pe pachetul de hârtie aluminizată pus pe mocheta biroului.

— Este al dumneavoastră?

— Este un cadou de la Lee Kwan We. Cred că este un durian.

— Hm! Ador aceste fructe. O să sărbătorim victoria, spuse Ted Redmond.

Acesta apăsă butonul interfonului şi apăru Mildred Fulton, mai sexy ca niciodată, cu fusta nu mai lată de o palmă şi tricoul fără sutien.

— Mildred. O rugă şeful sucursalei, deschide cutia asta şi adu fructul de durian pe care-l conţine cu nişte linguriţe.

Durianul foarte moale se consuma cu linguriţa, aidoma anumitor sortimente de brânză. Malko şi Ted Redmond se pregăteau să discute despre cel mai bun mod de repatriere a lui Jeffrey Cox la San Francisco, când un urlet care îţi îngheţa

sângele în vene se auzi dinspre biroul lui Mildred Fulton. Cei doi se năpustiră într-acolo. Secretara, albă ca varul, lipită de perete, privea cutia de carton adusă de Malko. Aceasta era deschisă şi se vedea conţinutul, un cap tăiat. Era capul unui bărbat cu părul grizonat. Cu trăsăturile supte şi ochii închişi, cel al comandantului Radulan Sabiron.

Acesta era „fructul” lui Lee Kwan We din Jolo. Categoric chinezul avea simţul umorului.

— Este abominabil, mormăi Ted Redmond. Acesta trebuie luat repede de aici. Ce nebun este Lee Kwan We!...

— O să-i telefonez, spuse Malko, ceea ce şi făcu imediat.

La celălalt capăt al firului răspunse secretarul bătrânului chinez.

— Domnul Lee Kwan a fost transportat la spital din cauza unei grave hemoragii interne. O să-i spun că l-aţi sunat.

În biroul lui Mildred Fulton. Doi puşcaşi marini contemplau îngroziţi „cadoul” bătrânului chinez.

Categoric, această afacere nu se termina bine decât pentru Marilyn.

*

* *

Străzile cartierului Yeowarat erau la fel de calme ca atunci când Malko trecuse prima dată pe acolo. Acesta ceru şoferului să oprească în faţa giuvaergeriei lui Ling Sima. El părăsise Manilla în ajun după ce aflase despre moartea lui Lee Kwan We. Jeffrey Cox se afla în „debriefing” la ambasada din Manilla iar ceea ce mai rămăsese din comandantul Sabiron fusese ars într-un incinerator al ambasadei americane împreună cu alte hârtii care nu mai erau de trebuinţă.

Anunţat despre succesul operaţiunii, Creig Maloney, şeful secţiei din Bangkok, ceruse ca Malko să-i facă o vizită de curtoazie lui Ling Sima, pentru a-i mulţumi. Acesta pătrunse în pasajul care dădea spre Chareng Road şi ajunse în faţa porţii din oţel care proteja spatele magazinului. Sună. Siti Gang You îi deschise personal de această dată. Aceasta îl invită pe Malko să intre într-o cameră cu pereţii vopsiţi în negru. Un buchet de orhidee se ofilea ca şi data trecută pe masa joasă, alături de o tavă pe care se aflau două pahare şi o sticlă de coniac Otard XO.

— Sunt bucuroasă că aţi venit să mă vedeţi, spuse Ling Sima. Dumneavoastră sunteţi un om foarte ocupat.

Femeia purta acelaşi pantalon din piele neagră şi o bluză de

satin roşie. Machiajul gurii şi al ochilor ei făcea ca faţa să-i pară mai palidă, contrastând cu negrul strălucitor al părului ei scurt, în cameră plutea un uşor miros de tămâie. Malko îşi spuse că Ling Sima părea într-adevăr foarte frumoasă. Ei se aşezară pe una dintre canapelele în formă de L, chinezoaica cerându-i lui Malko să servească coniacul.

— Deci, întrebă ea, Lee Kwan We s-a arătat la înălţimea reputaţiei sale?

Malko era cât pe ce să spună „chiar mai mult decât atât”, dar se mulţumi să relateze cele întâmplate. Atunci când ajunse la episodul cu cele trei milioane de dolari. Ling Sima izbucni într-un râs sacadat şi nervos.

— El v-a cerut trei milioane de dolari, iar dumneavoastră i-aţi dat?

— Nu aveam de ales, mărturisi Malko.

Chinezoaica îşi şterse ochii plini de lacrimi de bucurie.

— Bă aveaţi de ales. Scrisoarea mea reprezenta un ordin de la care domnul Lee Kwan We nu se putea deroba fără grave consecinţe pentru organizaţia sa. Ar fi trebuit să vă precizez acest lucru.

Malko era năucit. Iată pentru ce Lee Kwan We începuse să răpească familia lui Radulan Sabiron încă înainte de a fi plătit. Aceasta nu se datora faptului că avea încredere în Malko. El era obligat să asculte ordinul serviciilor chineze. Malko ridică paharul său cu Otard XO.

— Pace pentru sufletul său! El nu a luat aceşti bani cu el.

— Sunteţi un jucător bun, recunoscu Ling Sima.

După ce golise paharul, ochii ei deveniseră mai strălucitori iar pomeţii obrajilor se înroşiră. Femeia se ridică iar Malko făcu acelaşi lucru crezând că întrevederea luase sfârşit. Ling Sima însă, se îndreptă spre un panou bibliotecă şi întorcându-i spatele lui Malko. Arătă nişte revolvere aranjate pe etajera cea mai înaltă.

— Puteţi să mă ajutaţi să-l iau pe acela?

Cu braţul întins, ea arăta ca un rulou de pergament. Malko se apropie în spatele ei. În momentul în care-şi dădea seama că Ling Sima era mai înaltă decât el pe tocuri, cu crupa încordată mulată în pielea neagră, femeia se retrase imperceptibil pentru o fracţiune de secundă, lipindu-se de el. Acest contact scurt, îl tetaniză trimiţându-i valuri de adrenalină în artere. Aproape fără să se gândească, el îşi petrecu un braţ în jurul taliei chinezoaicei,

lipind-o de el.

Îi fu frică de o reacţie violentă. Simţi însă numai crupa îmbrăcată în piele lipindu-se de el. Ling nu se mişcase, trăgându-şi numai bazinul spre spate. Nu fusese pronunţat nici un cuvânt. Simţind dă nu o să-i scape, Malko îi abandonă talia iar mâinile sale urcară până la piept. Începând să-i mângâie sânii prin bluza de satin. Ling era mută, numai respiraţia fiindu-i mai accelerată. Malko simţea cum sânii femeii se întăresc sub mâinile lui. Contactul cu această crupă era pe punctul de a-l trezi şi pe el de tot.

El se depărtă puţin descoperind fermoarul lung încheind pantalonii de la talie până între picioare. Îl desfăcu dând la iveală o crupă albă, tare şi rotundă. Când se eliberă la rândul său, îşi fixă membrul în erecţie la mijloc. Ling fremătă dar nu se feri.

Apucând-o din nou de coapsele goale, el o făcu să pivoteze aşezând-o în genunchi pe canapea, pantalonul negru de piele fiind acum lăsat jos pe coapsele ei lungi, imobilizându-le mai mult. În ciuda acestui handicap, el reuşi să găsească drum liber şi penetră într-o blana onctuoasă. Întinsă cât era de lungă, Ling îl lăsa să facă ce dorea el. Mai continuă câteva minute în acest fel, apoi îşi spuse că o asemenea premeditare ascunde o dorinţă secretă. El se retrase uşor. Urcă puţin mai sus şi împinse cu hotărâre. Ling scuipă ca o pisică nemulţumită, dar sfincterul ei nu rezistă mai mult decât câteva secunde. Malko lunecă cu încântare până în fundul feselor sale care veniseră spre el într-un reflex care îl excită şi mai mult. O călări astfel după bunul lui plac, explodând cu un ţipăt sălbatic.

Doar mai târziu, Ling îşi întoarse capul şi spuse cu un surâs lejer:

— Meritaţi o compensaţie pentru cele trei milioane de dolari.

Malko îşi spuse că nu credea nici un cuvânt din ce spunea. Ea desigur se aprecia la o valoare mai mare.

În picioare în cadrul uşii blindate întredeschise, Ling Sima îi surâse pentru ultima dată lui Malko, arătând spre pergamentul rulat pe care i-l dăruise.

— Nu-l desfaceţi imediat.

Ea închise iar el se îndreptă spre maşina pusă la dispoziţie de ambasada americană de la Bangkok şi odată instalat pe canapeaua acesteia, el desfăcu pergamentul. Era o frumoasă gravură erotică reprezentând un raport asemănător cu cel pe care tocmai îl trăise, dar cu lux de amănunte extrem de erotice.

El rulă gravura. În final Marilyn Imelda nu fusese singura care ieşise câştigată din afacerea Jeffrey Cox.

CUPRINS

Capitolul I.....5

Capitolul II.....21

Capitolul III.....32

Capitolul IV.....46

Capitolul V.....54

Capitolul VI.....63

Capitolul VII.....73

Capitolul VIII.....87

Capitolul IX.....96

Capitolul X.....107

Capitolul XI.....114

Capitolul XII.....125

Capitolul XIII.....133

Capitolul XIV.....141

Capitolul XV.....149

Capitolul XVI.....161

Capitolul XVII.....168

Capitolul XVIII.....178

Capitolul XIX.....186

Capitolul XX.....194

CUPRINS.....208

Tinerama vă oferă:

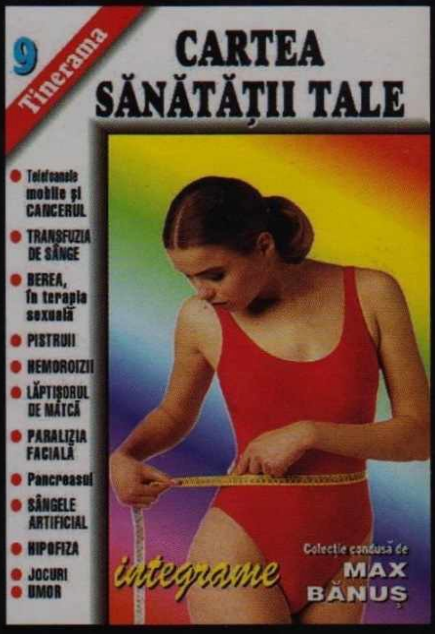

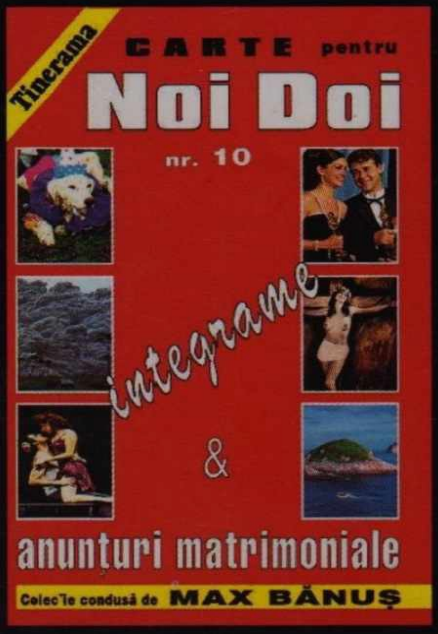

PREȚ 15 000 Lei

ISBN 973-8070-65-1